ANTIQVITATIS ET SANCTIMONIAE EREMITARVM MONTIS CARMELI LIBER IN TRES PARTEIS DIGESTVS,

AVCTORE PALEONYDORO BACTAVO EIVSDEM FAMILIAE PROFESSORE INTEGERRIMO ATQVE DOCTISSIMO.

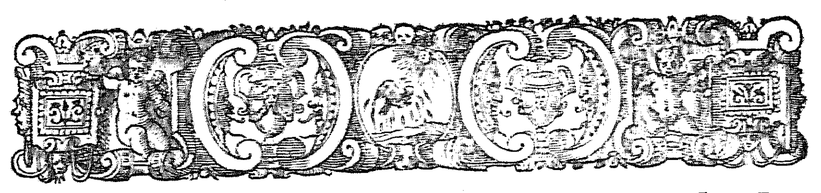
Cui Indices copiosissimi accesserunt: & nunc denuo in lucem prodijt sumptibus Communitatis Carmeliticæ, ita disponente eius Patre IOANNE BAPTISTA RVBEO Priore & Magistro Generali dignissimo.

Dum fluet vnda maris, curretq; per æthera Phœbus,
Viuet Carmeli candidus Ordo mihi.

Cum licentia Superiorum.

Venetijs, ex officina Dominici Guerrei, & Io. Baptistæ, fratrum.
M D LXX.

SAPIENTISSIMO,
AC REVERENDISS. PATRI,
IOANNI BAPTISTAE RVBEO,
RAVEN. SACRAE THEOLOGIAE DOCTORI,
ET CARMELITICAE FAMILIAE
PRIORI GENERALI DIGNISSIMO,

FRATER POMPEIVS ZVCCALA
Conuentus Venetiarum Regens S.P.D.

AM pridem factum est, (Reuerendißime Pater) ut te colendum obseruandumq; proponerem: idq; cum agerem, uidebam mihi illud inesse sicut & alijs, quibus non obscurum tuarum singularum uirtutum lumen est, & splendor. Hinc putaui ad te accedere, ut beneuolentia tua

& humanitate, qua cæteros antecellis, me ueluti filium amplectereris. Quamobrem præteritis annis alacri festinatione has, in quibus demoror, Regiones deserui, ut te conuenirem. Sed quod me assecuturum sperabam, id (doleo quidem) Romani aeris intemperie non sum adeptus. Multis enim oppressus ærumnis, uallatus infirmitatibus, nec planè confirmatus à te discessi, ut (quod tuæ humanitatis, ac Reuerendi huius Prouinciæ Moderatoris, Magistri Laurentij Laureti benignitatis est) Venetijs Regentis subirem munus. At quando apud te morabar, perspexi, te summo desiderio affectum esse, ut liber (quem præ manibus habes) quamprimum prælo restitueretur. Quod sanè cum uiderim, si antea & ingenij tui magnitudinem, & animi insignia ornamenta, excellenti quadam nobilitate coniuncta, mecum ipse tacitus admirabar, tunc multopere suspicere debui, cum præfulgidam Carmeliticæ Institutionis facem, tam clarè olim micantem, hactenus quasi in tenebris latentem, coram omnibus splendido cultu eductam, intuentibus gratam, ac iucundam,

dam, excudi inardeſceres, ſummoq; ſtudio ac diligentia recognitam, innumeriſq; erroribus purgatam, non ſolum Carmelitanam Religionem, ſed & Chriſtianam prorſus profitentibus facile tribui. Quapropter cum animaduerterem nil tibi hoc uno optabilius eſſe, optimum duxi, ut, priuſquam ab hac Vrbe diſcederem, hoc perficere curarem. Cupiens præterea incepto Operi imponere finem, arbitratus ſum illud tibi offerre. Quæ autem ratio, ut id facerem, me impulerit, ea eſt: quòd ingenti gaudio, non mediocri'ue delectatione animaduerto, te nomen tuum immortalitati conſecraſſe, ac quæ tuo nomine honeſtanda ornandaq; ſuſcipiuntur, nunquam quidem intermoritura fore. Neque autem is ſum, qui hoc mihi ſummam, indignus namq; (uti uides) exiſto, non enim ualeo ſcriptis tibi deditis nomen tuum poſteritati ornatum relinquere. Eſt præter hanc, & alia rurſus cauſa, quæ me ad hoc ipſum allicere uoluit, ut cum quicquid in hoc opere enarratum eſt ad Carmeli decus ac ornamentum pertineat, tibi tanquam de eo optimè merito parenti,

tribui debuit. Accipias igitur (Reuerendissime Pater) hoc tibi sponte exhibitum opus, quod à rudi, ac imperito fabro excultum fuit. Siq; non nullas mendas in eo reperies, eas & primi exemplaris typis, & multis negotijs sacrarum Concionum lectionum, ac etiam Doctoratus insignia sumendi occupationibus, in quibus me uersari oportuit, aßignes. Cæterum Deus faueat, ut sicuti omnia, humanitate tua duce, assecutus sum, ita arte & aßiduitate altiora meditans, quæ tibi grata fore existimo, in sectandis studijs in dies perficiam. Vale. Datum Venetijs, die XXVIII. Nouembris, M D L X I X.

AD LECTORES.

IVRE Carmelitæ ſinguli enunciant eorum Sodalitium & Conciliationem, omnibus Regularium cœtibus antiquitate præſtare & antecellere. Si quæ uerò diſceptationes ſuper iis & controuerſiæ oriuntur, ac rurſum ad cõſultationem reuocantur, id euenit quia nonnulli aut perſonas, aut tempora detrahunt ex ſcriptoribus, uel eiſdem labem inferunt & maculis aſpergunt, nixi & fulti uerborum impetu, potentum fauoribus, aura populari & conſuetudine; ii etiam nihili faciunt ſcripta, ſtipulationes, iudicium & rem ipſam, perinde ac eis liceat eò trahere ueritatem quò uelint, eamq; à recta ſemita abducere. Sed dicant ut lubet. Antiquitas Carmelitica grauiſſimis firmamentis uallata & ſepta, hoc in libro à IOANNE PALEONYDORO detegitur, & ſubiicitur oculis. Idem conſtituit THOMAS VVALDENSIS Carmelita Doctor catholicus, & cæteri Carmelitæ. Sed præter illa, quis reluctari audebit? Quis opponet ueritati contraria? Quis eam depellet ſua contentione? Quis id poterit inſimulare & arguere? Huius ueritatis & facti indicia nemini licebit effugere aut occultare. Hoc non obſcurum, ſed firmum eſt teſtimonium, & omnibus probatiſſimum, quod non ex hoc Auctore, ſed aliunde excerpſimus. Legitur nanq; Summum & Sanctiſſimum LEONEM IIII. permagna gratia, pioq; conſenſu, omnibus Chriſti fidelibus, qui Ecclesias Beatæ Dei Genitricis MARIAE de Monte Carmelo, diebus feſtis, in honorem illius ab Eccleſia indictis, eius Diplomate explicatis, adiuiſſent, & tunc pias eleemoſinas

mosinas erogassent, septem annos, & quadragenas duodecim ad luendas pœnas peccatis debitas, indulsisse. Et ne quis diuerticulis aut garritu huic possit occurrere, legat Indultum Pont. Max. SIXTI IIII. qui hoc (ut in Mare magno extat) testatur, refert & confirmat. Ex hoc efficitur, ut Antiquitate Carmelitica Consociatio cæteris antecelluerit. Nam à LEONE IIII. anni ad hæc usq; tempora unus & uiginti supra septingentos effluxerunt. Quid hoc testimonio præstantius? Nimirum omnes cæterorum Mendicantium Ordines, post annos Domini Mille centum nonaginta quinq; suum acceperunt initium. Sed quæ antiquitatis laus & gloria, si illi bonitas & sanctimonia non accesserit? Si hoc scire uolueris, habes nunc in manibus PALEONYDORI præclara testimonia, quibus facile cognosces HELIAE amplissimam sanctitatem; eiusq; exemplo plurimos excitatos, uiuendi regulam ab eo suscepisse: post eum item filios Prophetarum Carmeli Montem summa uirtute, integra mente, incoluisse. Diuum Ioannem Baptistam, plurimosq; uiros ac mulieres, sanctissimè, suauiter, iucundo spiritu uiuentes, cum Eremitis Montis Carmeli sanctam habuisse consuetudinem testatur PALEONYDORVS, quos etiam Carmelitarum numero adscribit. Illuc mentes ex hominum communi uita ad ueram Religionem immigrabant. Inibi Pietas, Sanctitas, Religio, purè & castè Deo, ac eius Virgini Matri (Sodalitatis Carmeliticæ peculiaris Dominæ & Reginæ) tribuebatur; eoq; in loco, ac illius Montis antris & recessibus, æquè ac splendidum lumen, illorum summa elucebat sanctitas. Hæc singula, & plura huius Libri lectio uos edocebit. Res perpendatis, eius sinceritatem spectetis, & uobis erit gratissimus Auctor. Valete. & hoc munusculum amica manu suscipite.

EPISTOLA MAGISTRI MATTHAEI HERBENI,

Bethasij, Traiectensis, in subiectum opus, ad Religiosum Patrem, Sacræ Theologiæ Lectorem, Fratrem Gotfridum Candelarij, Priorem Conuentus Aquensis, Ordinis Gloriosissimæ Dei Genitricis, semperq; Virginis Mariæ de Monte Carmeli.

ATTHAEVS Herbenus, Bethasius, Traiectensis, Venerabili Patri Gotfrido Candelario, Priori Ordinis Carmelitarum, Conuentus Aquensis S. P. D. Discedenti mihi mense præterito abs tua Paternitate ex Aquisgrano, quo conueneram peregrinationis gratia ad septennale lustrum, quod tunc peractum est, oblatus est mihi Moguntiæ liber quidam, quem Venerabilis Pater Ordinis tui, Frater Ioannes Paleonydorus de antiquitate, ac celebritate Sacri Carmelitici Ordinis edidit. Quem nescias, utrum copiam materiæ, an auctoris ingenium magis laudaueris. Quippe tam est diues sacer Ordo Carmeliticus mirabilium gestorum antiquissimorum Patrum, ut ferè nullus sit, qui se ei ualeat æquiparare. Quis enim Helia Propheta, aut Heliseo eius discipulo, unquàm in omnibus Ordinibus, aut uitæ sanctimonia, aut miraculorum gloria, legitur celebratior, unde Carmeliticus Ordo initium auspicatur? Qui populo uenerabiles extiterunt, Regibus etiam formidabiles. Sed quis omnes uetustissimi æui sacratissimos Patres Ordinis vestri enumeret, quorum nomina sunt in libro vitæ? Quoniam nihil sub cœlo conditum sempiternum est, & propterea etiam nomina & acta eorum nobis plerumq; incognita sunt. Sed quid miramur nos nescire ea, quæ antequàm Saluator noster carnem humanam assumeret, in Orientis partibus gesta sunt? (Plura enim miracula facta credimus, quàm quæ sacra Biblia comprehēdit.) Cum ea etiam omnia, quæ postquàm Diuina permissione, sancti Patres à Carmelo, temporum malitia expulsi sunt, acta sint, ignoremus. Non igitur crediderim unquàm tam memorem narratorem antiquissimarum rerum, copiosum Historicum, fidelem Scriptorem extitisse, aut futurum esse, qui sacri Ordinis Carmelitici sanctos Patres omnes enumerare possit, uitas recitare, propalare miracula. Plaude igitur ò Sacer Carmelitice Ordo, tanta maiorum tuorum gloria, qui omnes superas temporum antiquitate, maiestate miraculorum antecellis. Credo ego quòd hic Ciceronis atque Demosthenis eloquentia deficeret, Herodoti, ac Liuij memoria fatisceret, quoniam, quæ illi scriptis mandauerunt, humana sunt,

Carmelitici autem Ordinis sacra monimenta penitus diuina sunt. Quo admirabilior debebit meritò uideri Venerabilis Pater Ioannes Paleonydorus, qui tam diligenter suo Sacro Ordini incubuit, quæ multis antea incognita fuerunt declarando, loca sancta Patrum in uastis desertis propalando, ut quasi unus ex illis censendus sit, qui Palæstinam olim incoluerunt? Sed ut ad uos omnes (parcite meæ euagationi, nimium forte audax uideri possim his, qui uos odiunt, neque enim inuidia ullum uitium latius serpit) ad uos, inquam, omnes me conuertam. Proferte igitur (Patres) quis unquàm magis de uestro Ordine sacro meruit, quàm uester hic Ioannes Paleonydorus? Plus annis uiginti testatus est, se sacro Carmelitico Ordini, honori publico, profectui singulorum incubuisse, ut Prophereстaticum librum posteritati relinqueret. Quid si dixero, protrepticum Isagogum? Dixerint æmuli (si qui forte, quod Deus auertat, futuri sint) mythicum sermonem aliquem confinxisse. At ego putauerim illum nobilem quandam atque insignem panegyricam sempiternis temporibus duraturam magis fuisse commentatum Historiam. Neque enim facilè credi possit, talem Virum, qui à puero Sacrum Ordinem usq; ad senilem ætatem, multis laboribus ac studijs honestauit, ac popularibus sermonibus (quos Homelias uocant) pluribus profuit, tam delirum extitisse, ut pro suo sensu pueriles fabulas, aut aniles cõmentationes pro ueris, ac synceris Historijs, non solum sui Ordinis Fratribus, sed uniuersis hominibus quasi perēne testimonium ineptiarum ingenij sui posteris relinquere uoluerit. Quinimò gratos illi omnes esse conuenit, qui pro totius Ordinis sui honore & gloria, profectuq; singulorum tam fideliter laborauit. Nam quod singuli paucis cartulis antehac comprehenderunt, hic ad magnitudinem iusti libri perduxit. Quod igitur singuli scribendo meruerunt, hic (nisi fallor) meruit solus. Non igitur parua merces tibi reposita est in cœlo à summo omnium rerum remuneratore Deo, ò mi Ioannes Paleonydore, pro cuius Matris perpetuo honore (cuius tu frater es) tam officiosum, quàm libentem laborem subijsti. Tibi quoque (ut mentem meam planè aperiam) toto corde uehementer gratulor, qui talem amicum Patrem inuenerim, qui & præsentibus, & futuris, tam fideliter studuerit prodesse. Prodi igitur in publicum, arte magistri Petri de Friedberg, impresse Diuinissime Trimeristice Liber, quo & Diuinus honor in toto Carmelitico Ordine per singulos dies augeatur, & auctoris meritum immortalitate condonetur. Hæc placuit ad tuam Paternitatem (Gotfride) perscribere, quo sperem te de confratris tui singulari opera ac diligentia, in sacrum tuum Ordinē extollendum, plurimū gauisurū. Vale, & apud Deū pro me peccatore tuis orationibus intercede.

EPISTOLA

EPISTOLA IOANNIS DAMII SPANHEMENSIS,
Monachi Ordinis Sancti Benedicti, in subiectum Opus, ad Religiosum Patrem Fratrem Arnoldum Bostium, Ordinis Carmelitarum.

IOANNES Damius Curtensius Agrippinas, Monachus, Spanhemensis, Optimo Fratri Arnoldo Bostio, Carmelitæ, Gandauensi, S. D. & Charitatem. Venit nuper ad nos Carmelita tuus Ioannes Paleonydorus Bactauus, Vir bonus & studiosus, afferens secum quædã Synthemata de Religionis suæ principio atque progressu, quorum lectionem uniuersis Carmelitici Ordinis Professoribus, non minus utilem quàm iocũdam futuram existimo. Quippe quæ uelut quoddam Enchiridion Trimereston, multa pandunt scitu dignissima, in alijs per multa uolumina dispersa. Rogauit itaque, non sine magna instantia, Reuerendum Patrem nostrum Dominum Tritemium Abbatem, quatenus id laboris pro Dei amore assumeret, ut ipsum codicem legendo perlustraret, ne quid forte contradictioni rationabiliter obnoxium illo contineretur. At Reuerendus Pater noster, tum alijs, & quidem altioribus studijs intentus, mihi hanc Prouinciam contulit, vt ipsum codicem una cum eius auctore diligenter relegerem, & si quas inuenissem mendas, secundum ueritatem Historiarum emendarem. Ego uero Præceptoris mei cupiens adimplere mandatum, præfatum Ioannem Paleonydorum auctorem voluminis mihi associans, secessi ad partem, Anaphoricum ipsum diligentissimè legimus, superflua nostro communi iudicio resecauimus, Ambigua cum Græcis & Latinis exemplaribus (quorum nobis copia erat) contulimus, & veriora nobis uisa, quantum possibile fuerat, multiplici attestatione comprobauimus. Sed cum nihil sit humanis in rebus perfectum, nostrum ingenuè fatebor erratum. Quoniam & si studium negotio non mediocre impendimus, nequaquàm tamen omnia correctione digna potuimus emendare. Cum ergo te hisce in rebus, de quibus agitur, longa lectione doctum nouerimus pariter & expertũ, nostra in te suffragia conferimus, te iudicem & correctorem operis aduocamus, ut eruditio tua nostrum defectum suppleat. Codicemq; ipsum, quem cum his literis mittimus, sagax industria emendet. Nam etsi multi sint, qui eum habere cupiant, uisum tamen auctori est, illum nequaquàm dare in publicum, nisi multorum iudicio comprobatum. Eloquij curiositatem in hoc volumine ne quæsieris, sed Historiæ veritatem. Age obsecro (mi Bosti) petitionem confratris tui ne spreueris, quoniam de laudi-

bus tui Ordinis agitur, & multorum utilitas futura de præsenti Opusculo expectatur. Exemplar autem abs te correctum & emendatum, nobis quãtotius remittito, ne Fratrum tui Ordinis expectatio diutius protrahatur. Forsitan interea & Abbati nostro dabitur otium, quo ei codicem perlustrare licebit. Sin autem id fortuna negauerit, quod nostrum erat, nobis fecisse sufficiat. Vale mei tuis orationibus memor ad Deum doctissime Pater. Ex Spanhem, Quinto Kalen. Maij, Anno Domini M CCCCXCVI.

EPISTOLA RVTGERI SYCAMBRI, CANONICI *Dumetensis, ad Religiosum Patrem Fratrem Ioannem Paleonydorum, Ordinis Carmelitarum, in suum Opus de Carmelitarum Ordine.*

VTGERVS Sycamber, Canonicus Dumetensis, Religioso Patri, Fratri Ioanni Paleonydoro, Bactauo, Ordinis Carmelitarum, Salutem plurimam dicit. Vidi Opus tuum (Pater Venerande) quod de illustratione tui Ordinis distinctè lucideq; composuisti, & maxima affectus sum voluptate. Primum quidem propterea quòd te multum cõmoditatis allaturum uidebam, dehinc ꝙ eius amicitias nactus essem & familiaritatem, qui se suosq; perlustrare curauerit. Laudo igitur sanè studium tuum & comprobo, quippe qui ad honorem Dei & solatium viuorum, tantum laborem subire curauisti. Ex hoc nãque opere, tui Fratres facile intelligent, quantum ad eos affectum habeas, quantoq; fragres amore in tuæ Religionis professores. Quod si quispiam tibi (mi Pater) hoc, quia scripsisti, uitio dederit, lauda Deum, & gratias age, quia dignus habitus es, ut pro charitate patiaris. Auguror autem non defuturos, quibus tua scripta displiceant, aut certè minus placeant. Quod si euenerit, rogo ne frangaris, sed memineris plures Sanctorum contradictores habuisse. Nam difficillimum est, hoc tempore scribere, quod à nemine carpetur. Tam uaria sunt genera hominum aliena scripta examinantium. Hic, quia stilus rusticus est, offenditur, alter quia materia displicet, dedignatur. Isti si quid cõptius dixeris, displices, illi, si quid rudius. Et quid dicam? Impossibile est, ut scribens omnibus placeat, & si metro scripserit prosaq;. Quare te æquum est (care mi Pater in Christo) hominum iudicia contemnere, quæ ambigua sunt semper & fluctuantia. Ita statuamus, vt qui volet, scripta nostra legat, dimittat, qui nõ uolet. Et maledicere desinat, male scripta ne noscat sua. Noui enim aliquos opuscula cõdidisse satis tersa, & stilo lepidissimo, quos alij, (nescio quo, nisi inuidia moti) Tullianæ eloquẽtiæ arguerũt. O præclarũ crimen, ò scelus laudabile, quod ne quidẽ euadere potuit, immo euadere noluit, qui obiecit. O cæcitas, ò dementia horum temporum. O caligo, ò tenebræ. Scribere aliquid & laborare quidam nolunt, desidia pressi. Ferendum hoc quidem, sed ꝙ & scribentes impugnare laborant, nullo sustinendum pacto. Sed inuenient isti suos responsores, & qui fideliter mercedem bonam, in patientia reportabunt. Obtinget uero tibi, vt & alijs solet, quatenus post mortem, & in hoc seculo cõmendaris, & in cœlesti

Regno

Regno fulgeas. Quod vt consequi queas rogo, vt quæ laudas, operibus comprobes. Parum enim prodest bene scribere, nisi bene scripta bona vita comprobare. Hoc scribo, non quod te necesse sit cōmonere, sed quod me ipsum scribendo incendere cupiam. Nam qualis sis in studijs bonis & exercitijs, tua palam scriptio designat. Precor autem vehementer, ut quàm potes cito operam des, vt imprimatur, & pluribus tuus labor, & exemplo sit, & cōmendationi. Quod si feceris, tibi plures debitores facies, & à summo Deo, iusto omnium retributore, præmia digna recipies. Qui non modo quid quisq; faciat, sed & quo animo contemplatur. Vnde semper gaudeat pura conscientia, quia licet homines seuiant & iudicent, corona tamen iusti non decidet. Non solum autem viuentes, sed & mortuos tibi fecisti debitores. Quos quodámodo extinctos, & tenebris obrutos, in lucem prodire fecisti. Quare nemo miretur, si tibi apud iudicem olim erunt auxilio, quos tam glorioso in terris prosequutus es preconio. Scribant cæteri quæ volent versu prosaq;, & viuentes vanis demulceant laudibus, dummodo te tui Ordinis exordia, & vetustissimos Patres cōmemorare permittant. Et licet maioris sit virtutis operari præclara, ad memoriam tamen posterorum scribere quæ sanctè facta sunt, grandi laude non caret ac mercede. Facit enim vnusquisque quod potest, nec omnia possumus omnes. Vale. Datum anno Domini MCCCCXCV. XI. Kalendas Februarij.

FRATRIS IOANNIS PALEONYDORI EPISTOLA, *ad Reuerendum Patrem Fratrem Rumoldum Laupach, Priorem Franchfordensem, Ordinis Carmelitarum, in subiectum Opus.*

VENERABILI Religiosoq; Patri, Fratri Rumoldo Laupach, Sacræ Theologiæ Lectori, Priori Conuentus Franchfordensis, Ordinis Gloriosissimæ Dei Genitricis, semperq; Virginis Mariæ de Monte Carmeli, Frater Ioannes Paleonydorus, eiusdẽ Religionis minimus, S.D. & Charitatem. Cum animaduerterem (doctissime Pater) Seniorum Patrum priscorũ nostræ Religionis Sacratissimæ labores, quibus initiũ & processum nostri Ordinis lucidissimè declararunt, vetustate aut incuria obliuioni traditos, curam dedi in vnum illorũ sententias breuiter conscribere Trimericum, vt cognoscant posteri prædecessorum Patrum nostrorũ diligentias & studia ad dandam scientiam sequacibus, vnde noster Sacer Ordo firmissimum habuerit exordium, & vsque in præsens fuerit per Sanctos Patres laudabiliter continuatus. Et quia te (Pater Venerande) nuper id desideranisse cognoui, hunc librum Trimericum, quem ex Patrum diuersorum tractatibus satis laboriosè collegi in vnum, tuo nomini dicaui, confisus q̃ tua diligentia & studio ad plurimorũ notitiam poterit peruenire. Suscipe igitur (colende Pater) Opusculũ, non verborum ornatu compositum, sed dictamine simplici colligatum in vnum, quod velut apis, ex diuersis Patrũ libris congregaui. Qui discretis temporibus, magna nostri Ordinis luminaria vno spiritu diuersa conscripserunt in laudem nostræ Sacræ Religionis Opuscula. Primo, Ioannes 44. Patriarcha Hierosolymitanus, Hic ad instantiã Fratris Caprasij Prioris Montis Carmeli sui in Prioratus officio successoris, scripsit librũ de Institutione Primorum Monachorũ, in Lege Veteri exortorum, & in noua perseuerantium. Ipse floruit temporibus Archadij & Honorij Imperatorũ circa annos Domini CCCC. Incipit sic, Principium Religionis huius &c. Alter fuit ille Magnus Cyrillus, Doctor Græcus, Constantinopolitanus, Montis Carmeli, & totius Ordinis post Brocardũ Prior Generalis. Iste scripsit ad Eusebium Confratrem suum de processu Ordinis Carmelitarũ, à tempore Ioãnis prædicti vsque ad dationem Regulæ per Albertum, tempore Celestini Papæ Tertij, & Friderici Primi Imperatoris. Claruit anno Domini MCLXXXVIII. Incipit Tractatus sic, Sacræ huius Religionis prisci Professores. Tertius, Guilhelmus de Samuco scripsit Chronicam de multiplicatione huius Religionis per Prouincias Syriæ & Europæ, & de perditione Monasteriorum Terræ Sanctæ. Incipit sic, Religiosi Carmelitæ sicut in Terra Sancta sumpserunt exordium. Claruit tempore Rodul-

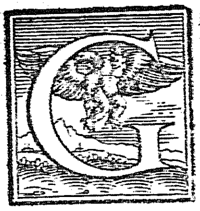
Quot fuerunt illi, quĩ in laudem Carmeliticæ Religionis scripserunt.

phi

phi Imperatoris, anno Domini MCCLXX. Quartus fuit Sybertus de Beka, qui scripsit tractatum de consideratis super Regulam huius Religionis, tẽpore Henrici Imperatoris Septimi, anno Domini MCCCX. Quintus, Philippus Riboti, scripsit de institutione & peculiaribus gestis Religiosorum Carmelitarum volumen unum, in decem libris distinctum. Incipit, Principium Religionis huius. Sextus, Magister Ioannes Grossi, Generalis Prior, scripsit Viridarium de Rectoribus Ordinis Carmelitarum, cuius initium est, Quia rebus grandis. Item de Sanctis Ordinis tractatum unum. Incipit, Quia Deus in Sanctis suis. Etiam scripsit de Magistris Ordinis & Illustribus Viris. Incipit, Recitatis vt præfertur, de Sanctis. Septimus, Magister Ioannes de Bachone, cõpendium Historiarum & Iurium pro defensione Ordinis Carmelitarum. Incipit, Beatus Bernardus in quodam Sermone. Idem tractatum super Regula Carmelitarum cõparatiuè ad Vitam Virginis Gloriosæ. Incipit, Titulus Carmeli, & Titulus Beatæ Mariæ. Octauus, Ioannes de Cimineto Speculum Ordinis. Incipit, Filij sanctorum estis. Nonus, Magister Ioannes de Vineta. Incipit, Cum quidam Fratres nostri Ordinis. Decimus, Ioannes de Hildeshem, tractatum per modum Dialogi inter directorem & detractorẽ. Incipit, Vetustæ Religionis. Vndecimus, Magister Thomas Bradley Anglicus. Incipit sic, Quia Isaias Propheta. Duodecimus, Frater Petrus Brun, de institutione Ordinis. Incipit, Vetustissimorum. Tertiusdecimus, Frater Arnoldus Bostius Gandeuensis de Illustribus Viris Ordinis nostri. Idem elegantissimũ opus de Patronatu Beatissimæ Virginis Mariæ. Incipit, Petisti Vir Clarissime. Consequenter Martinus Italus fecit exquisitam orationẽ de Titulo, & Sanctis ac Doctoribus Ordinis nostri. Incipit, Et si dicendi. Item Ioannes Gluel. Incipit, Notandũ hic de Origine, anno Domini MCCCLXXVII. Ioannes de Malinis scripsit Speculum Historiale Ordinis, distinctũ in decem libros. Incipit, In diebus Achab Regis. Ioannes de Gouda scripsit unum Opus, quod Scutum Carmelitarum dicitur. Ex dictis ergo istorum Patrum collegi hoc Trimericum. Parce precor Pater paulisper insipiẽtiæ meæ, & si quid quauis negligentia in hoc opere uitiatũ cognoueris, ignosce, sum enim errori obnoxius ut homo. Idcirco quod labor incautus ademit, hoc tua uelim emendatio suppleat. Id ergo sic emendabis, quod ante operis transmissionẽ forte poteram prouidisse. Et quia Reuerendissimus in Christo Pater & Dominus, Dominus Ioannes Spanhemensis Abbas, Ordinis Diui Benedicti, satis lucidè & extentè de Doctoribus nostri Ordinis & Illustribus Viris in suo libro de laudibus Carmelitarũ scripsit, de illis succinctim pertransibo. Vale Pater colendissime, & ora pro me. Ex Conuentu Aquensi, v. Kal. Martij, Anno Christianæ salutis MCCCCXCV.

PROLOGVS

PROLOGVS IN LIBRVM TRIMERICVM DE *initio & processu Sacratissimæ Religionis Carmelitarum Incipit fœliciter.*

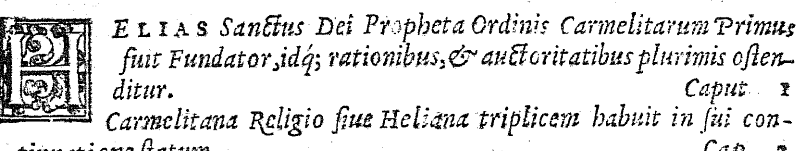

GLORIOSISSIMAE Dei Genitricis Immaculatæ Virginis Mariæ vetustissimæ Religionis, cuius fundamenta per Sanctos Dei Prophetas, in sancto Carmeli Monte locata consistunt, laudes & præconia multifarie multisq; modis Patres nostri ab initio tractatibus ab olim ornare curauerunt. Et quid amplius superest, quod à me, amātissimi Confratres, requiritis? Nūquid vt illorum dictis addam aliquid, postulatis aut abradam? Absit. Nec id uestra præstolatur Charitas. Sed vt è multis unum breuius, quo ualerem, Librum Trimericum semota pigritia scriberem. Filii Sanctorum estis, qui hoc petitis, quibus fauere sanum, obtemperare iocundum arbitror, & recalcitrare delirum. Nam uos non tantum Virginis Gloriosæ titulus decorauit, sed etiam in Montibus Sanctis per Sanctos Vates primaria fundatio cæteris prærogauit. Graue quidem onus, quod imponitis, æmulorum dentibus, ne dicam lacerandum, tamen peracutissime masticandum. Et dum uestris cupio parere uotis, detractorum periculosè cadam in manibus. Non tamen illorum formidine, optatis desideriis uirtuosis, utcunque Deus dederit, satisfacere pertimesco. Venerandorum ergo Patrum Sacratissimæ Religionis nostræ correctionibus me submitto, ut si quid minus exquisitè posuerim ueniam piè concedāt. Maxime Reuerendi Patris nostri, Magistri Ioannis de Nussia, nostræ sacræ Religionis Alamaniæ inferioris Prouincialis. Cuius Duci frenis gaudeo, sub cuius alis protegi, tota mente concupisco. Interrogabo igitur Patres meos, & annunciabunt mihi, maiores & dicent ueritatem euidenter. Memor ero dierum antiquorum, & generationes singulas cautè ruminando perstringā. Mandauit enim Deus Patribus nostris, nota facere gesta priscorum filiis suis, ut cognoscat generatio altera. Et ut filij, qui nascerētur & exurgerēt, enarrarent filijs suis, ponerentq; in Deo spem suam. Qui plantauit Patres nostros in Montem sanctificationis suæ, Montem, quem dilexit Spiritus eius, in terram, quam suo sanguine consecrauit. Ideo circunduxit eos, & docuit, & custodiuit usque in præsens, quasi pupillam oculi sui, & conseruabit in æuum. Accipite ergo Fratres dilectissimi pium munusculum, quod instanter postulastis offerendū. Et quia omne datum optimum, & omne donum perfectum desursum descendens est à Patre luminum,

num, ac concepti operis initium reor necessarium Diuinum auxilium implorandum. Non enim frustra in Deo sunt positæ spes precesq;. Quæ, cum rectæ sint, inefficaces esse non possunt. Ad rectas igitur spes animũ subleuabo, humilesq; preces porrigam in excelsis, dicamq;. O stelliferi Conditor Orbis, qui perpetuo nixus solio, rapido cœlum turbine uersas, da fontem lustrare boni, da luce reperta, in te conspicuos animi defigere uisus, dissice terrenæ nebulas & pondera molis, atque tuo splendore mica. Et tu Maria, ianua clausa manens, labe Patrona carens. Vbera nunc aperi Christo dulcedine plena, nato mellifluens, Virgo Maria tuo, dirige scribentis, Virgo Maria manum. Vis, potes, & debes, mitissima, maxima tutrix.

PRIMI

PRIMI LIBRI CAPITA HAEC SVNT.

SECVNDI LIBRI CAPITA.

TERTII LIBRI CAPITA.

INDEX SANCTORVM, QVI CARMELITAE fuerunt habitus austeritate, sicut Helias, pallio excepto. Dicuntur insuper Carmelitæ, quia Montem Carmelum adiuerunt, cum Carmelitis consuetudinem habuerunt, ac sub institutione Carmeliticæ Religionis vixerunt, quorum nomina hæc sunt.

Dolius Confessor
Affra Virgo & Martyr
Albertus Drepanita Confessor
Anastasius Martyr
Andreas Apostolus
Andreas Episcopus Fesolanus
Angelus Martyr
Angela Virgo
Antonius Magnus
Auertanus Confessor
Basilius Episcopus
Bertholdus Prior Generalis
Brocardus Prior Generalis
Cyrilla Virgo & Martyr
Cyrillus Patriarcha
Cyrillus Prior Generalis
Dionysius Papa & Martyr
Enoch Episcopus & Discip. Dñi
Epiphanius Confessor
Eufrasia Virgo
Eugenia Virgo & Martyr
Eusebius Martyr
Eusebius Confessor
Eustochium Virgo
Euticius Confessor
Eutropius Episcopus & Martyr
Francus Confessor
Fronto Episcopus
Fructuosus Episcopus & Martyr
Gerardus Episcopus & Martyr
Helenus Episcopus & Martyr
Helias Propheta Primus Pater Ord.
Heliseus Propheta
Hieronymus Confessor
Hilarion Confessor
Ignatius Episcopus
Ioanna & Anna Virgines
Ioannes Chrysostomus Episcopus & Martyr, secundum aliquos
Ioannes 44. Patriarcha Hierosol.
Ioannes Baptista
Iudas & Mamenius Prophetæ
Maria Magdalena, & Martha Sorores
Martialis Apostolus & Episcopus
Matrona Virgo
Melania Matrona
Nonna Virgo
Onofrius Confessor
Paula Matrona
Pelagia Virgo
Philippus Confessor
Protus & Iacinthus Martyres
Petrus Thomas Episcopus & Martyr.
Sabba Abbas
Sara Virgo
Saturninus Episcopus
Scariothus Abbas & Propheta
Serapion Episcopus
Spiridon Episcopus
Symon Anglicus Prior Generalis
Tecla Virgo, siue Magnentia
Zozimas Confessor.

PRIORES GENERALES SECVNDVM TEMPORIS successionem, quorum nomina in hoc opere Auctor recenset, hi sunt.

SANCTVS Bertholdus
Sanctus Brocardus
Sanctus Cyrillus
Bertholdus Lombardus
Alanus Brito
Beatus Symon Anglicus
Nicolaus Gallicus
Rodulphus Alamanus
Petrus de Amiliano
Raymundus de Insulis
Gerardus de Bononia
Guido de Perpiniano
Ioannes de Alerlo
Petrus de Gaesa
Petrus Raymundi
Ioannes Balistarij
Bernardus Olensis
Raymundus Aquarij
Ioannes Grossi
Bartholomæus Racholi
Ioannes Faci
Ioannes Soreth
Christophorus Brixiensis
Pontius Auinionensis

Denuo Additi

Petrus Terassa
Baptista Mantuanus
Bernardinus de Senis
Nicolaus Audeth

IOANNES BAPTISTA RVBEVS, cui summam omnes debent optare Fœlicitatem.

AVTHORVM NOMINA, QVORVM IN hoc opere fit mentio.

Bbas Ioachim
Abbas Vercellensis
Ambrosius
Amphilon
Anastasius
Antoninus
Archidiaconus
Arnoldus
Athanasius
Augustinus
Bartholomæus Cardinalis
Benedictus
Bernardus Cassinensis
Bernardus Abbas Clareuallensis
Cardinalis
Cassianus
Cyrillus Patriarcha
Cyrillus Prior Generalis Carm.
Esdras Scriba
Eusebius Cæsariensis
Franciscus Petrarcha
Galbinus
Genadius
Hieronymus
Hugo Floriacus
Iacobus de Vitriaco
Ioannes 44. Patriarcha Hierosoly.
Ioannes Bombij
Ioannes Grossi
Ioannes Bachonus
Ioannes Chrysostomus
Ioannes Ianuensis
Ioannes Cassiodorus
Ioannes de Hisduno
Ioannes Duseldorp
Ioannes Tritemius
Ioannes Andreas
Iosephus de Bello Iudaico
Iosephus Antiochenus
Isidorus
Iuo
Iustinianus
Macharius
Magister Historiarum
Magister Sybertus
Martinus Italus
Nicolaus de Lyra
Orosius
Petrus Præmonstratensis
Petrus Raymundus
Petrus Fabri
Philippus Riboti
Philippus Abbas Hieropolitanus
Philo
Prosper Aquitanicus
Richardus Radulphi Ardinacanus
Richardus Dumelensis
Rufinus
Sybertus Gemblacensis
Socrates Græcus
Sozomenus
Thomas Episcopus Noruicensis
Thomas Vualdensis
Vilhelmus Herlemensis
Vilhelmus de Samuco
Vincentius Histor.

Error.	Pag.	Lin.	Corrigan.
Reperiuntur	15	30	Reperiantur
Lemonicensis	23	13	Lemouicensis
Sanctissimos	ibi	25	Sanctissimus
Pafundius	26	30	Pafuntius
Restaurarit	28	33	Restaurauit
Reuelatam	30	31	Reuelata
Filij	31	30	Filia
Clauerunt	32	3	Claruerunt
Primos	33	5	Post
Testatur	34	22	Testantur
Tempora	38	18	Tempore
Eurices	42	29	Eutices
Regula	41	16	Regulam
Cosdroe	ibi	29	Cosdroa
Incipienti	ibi	31	Incipiente
Christianis	48	11	Christianos
Fornicantibus	ibi	ibi	Fornicantes
Ingratissimis	ibi	ibi	Ingratissimos

Error.	Pag.	Lin.	Corrigan.
oWJannachi	51	1	Monachi
Regula	52	21	Regulam
Studeat	54	33	Suadeat
Papa	64	25	Papam
Admonitionem	ibi	26	Admonitione
Porta	65	27	Portam
Hono	71	5	Nonas
Heliseum	77	29	Heliseo
Per Saracenis	78	15	Saraceni
Burdegalis	81	Postil.	Burdegaliæ
Narbonensi	82	7	Narbonensis
Bononiensis	ibi	33	Bononiensi
Qui	88	Postil.	Cui
Mechlinensi	90	33	Mechlinensis
Paramentis	98	12	Paramentorum
Reddit	99	2	Reddidit
Eximus	ibi	21	Eximius
Antiocenis	100	21	Antiocheni

IOANNIS PALEONYDORI

BACTAVI, CARMELITAE,

DE ORIGINE, ET PROCESSV ORDINIS CARMELITARVM,

LIBER PRIMVS.

Helias sanctus Dei Propheta Ordinis Carmelitarũ Primus fuit Fundator, idq; rationibus, & auctoritatibus plurimis ostenditur.
Caput I.

ENIGNISSIMO creatore Deo, charitate gloriosissima Adam & Eua uirgines purissimi erant in paradiso plantati. Sed demerito grandi tam paradisi uernantem locum, quàm decoram uirginitatem repulsi perdiderunt. Fuit igitur diuina præuisum scientia, ut lapsus duorum utriusque sexus uirginum per exempla duorum aliorum in primum reduceretur statum. Decuit igitur ut de stirpe Adæ & Euæ masculus & femina haberentur, qui primi uirginitate seruata filium Dei nasciturum præirent, & Virginem ac Saluatorem eorundem futurũ facto suo ostenderent. Hoc in Helia completum esse, & in Virgine sacratissima non nisi indoctus intelligit. Helias enim fuit uirorum primus, qui se matrimonio contineret (Hieronymo teste libro primo contra Iouinianum) ubi sic ait. Heliam ergo quàm stultè posuit in cathalogo maritorum, me tacente, manifestum est. Si enim uenit Ioannes in spiritu & uirtute Heliæ, & Ioannes uirgo est, utique non solum in spiritu eius uenit, sed etiam in corporis castitate. Et Ambrosius lib. I. de Virginitate. Helias nullius corporei coitus fuisse permixtus cupiditatibus inuenitur. Ideo cum Domino apparet in gloria, ideo curru igneo raptus ad cœlum; ideo Dominici uenturus est præcursor Iudicis. Concordat de Helia præsagium à Magistro in historijs 4. Reg. 2. introductum. Quòd Sabatha pater Heliæ necdum nati uidit in somnis uiros candidatos sese inuicem salutantes. Vnde Ioannes 44. Hierosolymorum Episcopus dicit, quòd hæc uisio præfigurauit quales filius Sabathæ Helias suæ uitæ monasticæ

Helias & Virgo sacratissima ueluti Virginitatis exempla lapsum primorum parentum in primum reduxerunt statum.

Helias fuit primus qui se matrimonio continuit.

Hiero. lib. I contra Iouinianum.

Ambrosius lib. I. De Virginitate.

Magister Hist.

Ioannes 44. Episcopus Hierosoly-

 imi-

imitatores esset habiturus. Videns etiam specie candidos & religiosos uiros per Heliam filium suum instituendos, nedum in candore mentali syncerae puritatis, sed etiam corporalis habitus albi eos desuper tegentis. Hæc ille. Helias ergo de terra Arabun, & de tribu Aaron fuit ortus anno octauo ante mortem Salomonis filij Dauid, & centesimo quadragesimo quinto ætatis suæ translatus in paradisum. Hic cum esset in matris utero, uidit pater eius somnium, quòd nascentem filium uiri uestibus candidati salutabant, institis eum inuoluentes, ac pro cibo ignem ei subministrantes. Hoc ut Pater Prophetis in Hierusalem indicasset, responsum accepit, quia magnus erit, utriusq; sexus erit lumen, & uerbum eius sapientia. Quidam interpretati sunt de igne, quòd significabatur ab Helia Israelem in igne & gladio iudicandum. Regnante ergo apud decem tribus Achab (sicut dicitur Eccl. 48.) Surrexit Helias Propheta uerbo Domini continuit cælum, & deiecit à se ignem in terram. Sic amplificatus est in mirabilibus suis. Qui sustulit mortuum ab inferis de sorte mortis in uerbo Domini, qui deiecit facile potentiam Regum. Qui audit in Syna iudicium, & in Horeb iudicia defensionis. Qui receptus est in turbine ignis, in curru equorum igneorum. Quis poterit similiter gloriari illi? Beati qui eum audierunt, & in amicitia eius decorati sunt. Hic Propheta Dei sanctissimus sacrum Carmelitarum ordinem, nongentis & amplius annis ante Christi incarnationem de Maria Virgine, in sancto Monte Carmeli in tribus omnibus Religionis substantialibus punctis, uoluntaria paupertate, obedientia, & castitate, immo in uirginitate sua & Helisei, aliorumq; filiorum Prophetarum instituit. Vnde magister Ioannes Borubij Doctor Anglicus ordinis Carmelitarum contra æmulos nostræ religionis in materia de fundatione primaria & uetustate fratrum Carmelitarum in uniuersitate Cantabrigensi, sic ait. Sanè dici potest, & satis catholicè, q̄ nostri ordinis primi fundatores fuerunt Helias & Heliseus sancti Dei Prophetæ. Probatur hęc conclusio sic. Quodlibet uerum quod licet alicui proferre sanè dici potest & satis catholicè. Sed quòd Helias & Heliseus sancti Dei Prophetæ, fuerunt primi fundatores Ordinis Carmelitarum, est uerum quod libet alicui proferre. Igitur sanè dici potest, & satis catholicè, quòd ordinis Fratrum Carmelitarum primi fundatores fuerunt Helias & Heliseus sancti Dei Prophetæ. Consequentia patet, & maior est euidens. Minor patet per Dominum Richardum Radulphi Ardinachanum, qui fuit Primas Hyberniæ in quodam sermone, qui sic incipit. Aue maria. Quem prædicauit coram Venerabili cœtu Cardinalium, in Conceptione Virginis gloriosæ, in conuentu Carmelitarum

morum ostẽdit quid præfigurauerit uisio sabathæ.

Tempus natiuitatis & translationis Heliæ.

Eccl. 48.

Helias Carmelitarum ordinem in Monte Carmelo instituit.

Ioannes Borubii Carmelita.

Richardus Radulphi Carmelita.

melitarum Auinionensi, ubi inter cætera sic dicit. Beata Maria fuit illustrata uirtutibus in sua origine. Hanc illustrationem in suo ortu sanctus ac peculiaris Ordo suus & antiquus Carmelitarum prætendit in habitu. Qui quidem sanctus Ordo hoc festum Conceptionis solennizat, candorē sui habitus (ut æstimo) prudenter & deuotè referens ad hoc festum. Miramini forsitan (inquit) quòd dixi Ordo suus peculiaris & antiquus, cum tamen (ueritate attenta) nullatenus sit mirandum. Quoniam, ut dicunt fide dignæ historiæ à tempore Heliæ & Helisei Prophetarum, qui sæpius morabantur in Monte Carmeli, iuxta ciuitatem Dominæ nostræ Nazareth ad tria miliaria, secretius solebant homines inhabitare deuoti usque ad tempora Saluatoris. Et tūc Heremitæ scilicet Carmelitæ (prædicantibus Apostolis) in fide solidati in latere uno montis ipsius primo Ecclesiam seu Oratorium construxerūt in honore Beatæ Mariæ Virginis in illo loco, in quo didicerant ipsam in uita sua cum alijs sodalibus uirginibus sæpius morā traxisse. Et ob hoc nimirum inter omnes alios religiosos Dominæ nostræ primitus sunt ascripti, ut uocarentur Fratres Beatæ Virginis Mariæ de Monte Carmeli. Qui insuper in principio nascentis Ecclesiæ in partibus illis prædicando Euangelium, solidissimè laborauerunt. Et consequenti tempore à sancto Ioanne Hierosolymitano Patriarcha Regulam uiuendi communiter sanctorum Paulini & Basilij susceperunt. Merito gaudet igitur præ ceteris ordinibus antiquitatis honore. Vnde hic ordo rationabiliter propter hanc prærogatiuam duplicem in magna reuerentia ab omnibus est habendus. Hæc ille, tam de institutione Ordinis, quàm de titulo eiusdem & antiquitate. Idem patet per Iacobum de Vitriaco, Canonicum Regularem, Episcopum Acconensem ac Sedis Apostolicæ Cardinalem Legatum, in libro, qui dicitur, Memoriale, Capitulo 22. ubi sic dicit. Quidam uiri seculo renuntiantes, ad imitationem sancti uiri ac solitarij Heliæ Prophetæ in Monte Carmeli, maximè in illa parte, quæ supereminet ciuitati Porphyriæ, iuxta fontem, qui fons Heliæ dicitur, non longè à Monasterio Beatæ Margaretæ Virginis uitam solitariam agebant, in alueatibus modicarum cellularum tanquam Apes Domini dulcedinem mellificantes. Alludit Vincentius in Speculo Historiali, libro 31. capitulo 123. Idem Honorius Tertius qui confirmauit Ordinem Prædicatorum, Regulam Heremitarum habitantium in Monte Carmeli, quem Heliam frequētasse legitur, approbauit, & eis in remissionem peccatorum tradidit obseruandam à Venerabili Alberto Hierosolymitano Patriarcha editam. Hæc ille. Concordat istis Magister Ioannes Doctor Parisiensis de Bachone in Tractatu de Institutione Ordinis Carmelitarum, particula ter-

Carmelitæ Ecclesiam ī honore Beatæ Mariæ Virginis cōstituerūt in Monte Carmeli.

Carmelitæ à Ioāne Hierosolymitano Patriarcha regulā cōmuniter uiuendi Sanctorum Paulini, & Basilii sumpserunt.

Iacobus de Vitriaco Cardinalis. Cap. 22.

Vincentius in Speculo Historiali.

Ioan. Bachonus Carmelita.

tia. Samuel fuit primus qui instituit conuentum Religiosorum, & dicebatur Cuneus Prophetarum, quorum officium erat Deum contemplari. Postea uiri contemplatiui dicti filij Prophetarum Heliseo adhæserunt. 4. Reg. 2. Hinc Carmelitæ contemplationem eandem à Cuneo Prophetarum & filijs inchoatam continuare curauerunt. Hæc ille. Probantur prædicta auctoritate illius Magni Ioannis 44. Patriarchæ Hierosolymitani in libro ad Caprasium de institutione Monachorum in Lege Veteri exortorum, & in Noua perseuerantium, ubi sic dicit. Propheta Dei Helias Monachorum Carmelitarum Primus Princeps extitit, à quo non in Torrente Carith, eò quòd esset locus Religioni non aptus, sed in Carmelo Deo iubente eorum institutio initium sumpsit. Idem in eodem libro. Ideo Saluator noster Christus sciens Ioannem Baptistam Monasticæ uitæ ab Helia institutæ imaginem gerere, dixit de eo turbis. Si uultis recipere Ioannes ipse est Helias. Subdit idem lib. 6. cap. 3. Ipsi uero Carmelitæ primi inter uiros sese per Virginitatem sponte Deo perpetueq; dedicantes castrauerunt propter regnum cœlorum. Quapropter non immerito non tantum ad literam, à loco Patris sui Heliæ, sed à spirituali intelligentia dicti ac nuncupati Carmelitæ uenerunt in hunc diem. Cupientes igitur tam carnis quàm mentis à se rescindere immunditias hortatione Patris eorum Heliæ ad literam in Montem Carmeli ascenderunt. His consonat Nicolaus de Lyra in Postilla super quartum Regum, Cap. 2. ubi dicitur in textu. Videntes filij Prophetarum stantes ecõtra, quòd Iordanis Heliseo cessit, dixerunt. Requieuit spiritus Heliæ super Heliseum. Et uenientes in occursum eius, adorauerunt eum proni in terram. Dicit sic super illo uerbo, Adorauerunt, idest in Principem & Patrem loco Heliæ illum receperunt, sub cuius regimine prius uixerunt. Hæc ille. Et licet secundum Magistrum in Historijs, Samuel primum conuentum instituerit Religiosorum, quod idem Magister Nicolaus de Lyra testatur super primo libro Reg. cap. 19. ubi dicitur. Misit Saul lictores, ut raperent Dauid. Qui cum uidissent Cuneum Prophetarum uaticinãtium, & super eos Samuelem stantem, scilicet tanquam Principem & Patrem atque institutorem eorundem, dicit sic super illis uerbis; Cuneum Prophetarum uaticinantium, id est Religiosorum Deum laudantium. Sequitur in textu. Factus est etiam spiritus Domini in illis (Lyra) id est spiritus deuotionis, & prophetare cœperunt etiam ipsi (Lyra) id est Deum laudare. Misit & tertios nuncios, qui & ipsi prophetauerunt. Et iratus Saul abijt & ipse. Et factus est super eum spiritus Domini, & prophetauit usque dum ueniret in Nayoth in Ramatha, & expoliauit se uestimẽtis suis (Lyra) scilicet regalibus, atque prophetauit cum cæteris coram Samuele. Et cecinit nudus regalibus,

4. Reg. 2.

Ioan. 44. Patriarcha Hierosolymitanus.

Nicolaus de Lyra in Postilla super 4. Reg. cap. 2.

1. Reg. 19.

regalibus scilicet uestibus spoliatus die tota & nocte. Ecce q̄ ante Heliā Samuel instituit Religiosos, siue Cuneos Prophetarum, id est, in Lyris & Cytharis, & huiusmodi musicis instrumentis canentium & prophetantiū, id est, Deum laudātium. Igitur licet Samuel ante Heliam instituerit Religionem, non tamen quantum ad tria religionis essentialia puncta. Vnde & Hieronymus in Epistola ad Rusticum. Filij Prophetarū, quos Monachos in Veteri legimus Testamēto, faciebāt sibi Casulas iuxta fluē ta Iordanis, & turbis hominum derelictis, Polentis & Herba agresti victitabant. Credo sufficienter pijs lectoribus fuisse hucusque probatum, Heliam ante Christi incarnationē Carmeliticæ Religionis fundasse primordia, non suspicatiuè sicut Antoninus in secunda parte, titulo tertio, cap. 4. videtur asserere, ubi sic dicit. Carmelitæ à Monte Carmeli sub Helia initium habuisse suspicantur, partem Regulæ Basilij suscipiētes. Nam prædictorum testimonijs, ac veridicorum scitur, quòd ab Helia primordialiter sunt instituti.

Hieronym. in Epistola ad Rusticū.

Contra Antoninum in 2. parte cap. 4.

Carmelitana Religio siue Heliana triplicem habuit in sui continuatione statum. Cap. 2.

VETVSTISSIMA Carmelitarum Religio ab initio vsque in præsens statum triplicem comprehendit. Sub vna tamen (licet diuersis temporibus) & eadem fundamentali Religione immutata & fide. Nam licet dispar conditio temporis circunstantiarum differentiam aliqualem pepererit, tamē (teste Philosopho) substantiam rei Accidens non mutat. Vnde Augustinus contra Faustum. Eadem (inquit) fide Antiqui crediderunt Christum venturū, quà Christiani eum venisse credunt, licet sub alijs signis & sacramentis. Hæc ille. Hinc Lucas in Actibus Apostolorum fatetur, quòd professores Christianæ Religionis in exordio prædicationis Christi & Apostolorum alio nomine fuerunt designati, quàm modo. Prius enim nominati Discipuli, tandem dicti sunt Antiochiæ Christiani. Quare absit vt aliquis opinari velit aliam Religionem fuisse in eis, quàm quæ sit in nobis. Vnde Ioannes 44. Patriarcha Hierosolymitanus (vt recitat Magister Philippus Riboti in de peculiaribus gestis Carmelitarum libro 5. cap. primo, & quinto. Non arbitror quòd aliquis negare velit, quin vna & eadem Religione salua, professores Carmelitarum ex diuersis causis, discretis temporibus, possunt designari varijs titulis & dispositionibus. Nec absurdū Fratres & Successores Montis Carmeli nunc esse eiusdem Religionis cū illis, qui ante Christi incarnationem fuerunt, licet illi Iudæi fuerint Prophetæ

Augu. Contra Faustū.

Act. xi.

Ioan. 44. Patriarcha Hierosolymitanus. Philippus Riboti Carmelita lib. 1 cap. 1. & 5.

phetæ & filij Prophetarum nominati, modo sint dicti Fratres Beatæ Mariæ Virginis & Christiani. Antiqui nanque Ordinis Carmelitarum, & si non nomine, tamen recta fide sicut moderni fuerunt verè Christiani. Illi enim firmam fidem in Christo habuerunt, à quo animarum sperauerunt salutem. Pro hac consequenda mundum reliquerunt, corpora & actiones suas Deo obtulerunt. De istis Apostolus ait. Circuierunt in Melotis in Pellibus Caprinis, egentes, angustiati, afflicti, quibus dignus non erat Mundus. Et hi omnes testimonio fidei probati inuenti sunt. Hæc Ioannes. Sic ergo secundum diuersa tempora ab Exordio nostri Ordinis vsque in præsens Carmelitæ in accidentalibus diuersimode diuersis institutionibus & cęrimonijs claruisse noscuntur atque titulis. Primus igitur status, siue prima dispositio nostri Ordinis fuit tēpore legis scriptæ, quando Helias Prophetarum eximius (vt prædictum est) in Monte Carmeli, ad honorem Virginis nascendæ Ordinem Carmelitarum instituit. Et eandem Dei filium parituram prænoscens in perpetuam Patronam Ordinis & suorum successorum elegit. Hi tunc temporis vltra præcepta Mosaicæ legis, sub Regula seu norma viuendi per Heliam instituta scilicet in castitate, paupertate, & obedientia vixerunt, filij Prophetarum appellati. Horum aliqui habitarunt in Monte Carmeli vt Heliseus. Alij in Sarepta vt Ionas. Alij in Samaria vt Abdias, cum pluribus alijs. Quidam in Ierícho. Quidam in Galgalis. Alij in Monte Effraym. 4. Reg. 5. Alij in conuentu iuxta Iordanem. 4. Reg. 6. Concordat Nico. de Lyra in Postilla super 4. Reg. 2. vbi sic dicit. In Bethel & Iericho manebāt Filij Prophetarum, & isti erant Viri Religiosi & collegiati, vacantes orationi & contemplationi, quorum aliqui habuerunt spiritum Prophetiæ. Et erant primò congregati sub Samuele. 1. Reg. 10. & postea sub alijs Prophetis excellentibus. Et dicuntur Filij, id est Discipuli Prophetarum secundum Rabbi Salomonem. Hæc autem loca Helias ante transuectionem suā voluit visitare propter Discipulorum suorum congregationem. Hæc Lyra. Similiter scribit Abbas Ioachim Ordinis Diui Patris Benedicti in libro de Concordia Noui & Veteris Testamenti, sic dicens. Præcesserat Prophetica vita in Helia, ex cuius vita gloriosa Heliseus Propheta in sua claritate inchoauit conuentum Ordinis. Alludit his Cassianus in collationibus Patrum, Parte Prima, Collatiōne Sancti Theonis Abbatis, capitulo quarto. Sicut Heliam probamus non superatum à lege cum licitè coniugia absque reprehensione iniisse poterat, Virgo tamen perseuerare maluit. Sic Heliseum & reliquos eiusdem propositi uiros Mosaycæ legis superasse mandata bene nouimus. De quibus Apostolus ait. Circuierunt in Melotis &c. Qui omnes offerri decimas

Heb. xi.

Primus status Carmelitarū describitur, qui fuit sub Helia.

Filii Prophetarum habitauerunt in diuersis locis.

4. Reg. 5. & 6.

Nicolaus de Lyra in Postilla super 4. Reg. 2.

1. Reg. 10.

Abbas Ioachim ordinis D. Benedicti.

Heliseus cōuentum ordinis Carmelitarum inchoat.

Cassianus in Collationibus Patrum cap. 4.

Heb. xi.

ri decimas non contenti, ipsa prædia respuentes semetipsos Deo & animas suas obtulerunt. Hæc ille. De hac Regula & conuersatione Carmelitarum testatur Sozomenus Doctor Græcus in Historia Tripartita libro Primo Capitulo XI. (sicut Ioãnes Cassianus recitat.) Sic ergo patet prima dispositio Carmelitarum. Secundus status eiusdem Ordinis siue dispositio fuit tempore Legis gratiæ quando Ioannes Baptista uenit in spiritu & uirtute Heliæ, cum Carmelitis circa Iordanem in solitudine conuersatus, & ab eis in eodem Conuentu in superiorem & Magistrum assumptus. Hinc postea tempore prædicationis Apostolorum sunt Carmelitæ conuersi ad Euangelicam perfectionem, & ab eis baptizati. Atq; cum illis fidem Christi in primordijs nascentis Ecclesiæ constantissimè defenderunt & prædicarunt. Isti continuantes patronatum suæ sororis Virginis Mariæ Dei genitricis ab Helia prius prælectæ in Ordinis sui Patronam in Monte Carmeli primitus in eius honore Ecclesiam seu Oratorium construxerunt. Hi tunc temporis sacrum Euangelium Christi & Apostolorum doctrinam, cum obseruantia Decalogi Mosayci & Regulæ, idest conuersationis ab Helia institutæ, usq; ad annũ Domini CCCCXII. pro norma uiuendi habuerunt. Hoc anno Ioannes prius Prior seu Abbas & Pater Montis Carmeli, postea Episcopus Hierosolymitanus 44. ad instantiam sui successoris in prioratu scilicet Fratris Caprasii Regulam Heliæ & uitam atque Institutionem colligens Græcis literis, & Basilij Regulam perscrutando, omnia quæque excerpens, fratribus suis tradidit obseruandissime meditandam. Sub tali conuersatione Regularum Heliæ, Ioannis, & Basilij permanserunt ad annum Domini MCXXI. Isti tempore illo uarios titulos habuerunt, nominati tum generaliter Religiosi, Heremitæ, Monachi, tum specialiter Carmelitæ, Heremitæ, Fratres Beatæ Mariæ Virginis. Eo tempore infiniti numero imitatores Heliæ claruerunt sub duplici tamen differentia. Quidam Propheticam uitam & Monasticam ab Helia institutam hæreditaria successione obseruantes in Monte Carmeli, Bethleem, Syon, Synai, iuxta Iordanem, & aliis locis, sub regimine & obediẽtia Prioris seu Abbatis & Patris Mõtis Carmeli, sub nomine & patronatu Beatæ Mariæ Virginis, & sub titulo Carmelitarum permanserunt & continuauerunt. Alii uero Heliæ quidem imitatores & illius uitæ zelatores egregii, Deo inspirante, ut Heliæ fons ad fines usque Terræ diffunderetur, & ex unica Heliæ uite multi palmites nascerentur, non sub regimine Prioris & Patris Carmeli manserunt. Et quidem ueraciter ex spiritu sancto factum esse liquet, ut sancta Dei Ecclesia numerosiori fructu gauderet contemnentium mundum Heliæ

Sozomenus in Historia Tripar. lib. 1. cap. XI.

Secũdus status Carmelitarum ostenditur, qui fuit sub Ioãne Baptista eorum superiore.

Carmelitæ baptizantur ab Apostolis, atque fidem Christi prædicant.

Ioan. 44. Patriarcha Hierosol. regulam D. Basilii suis Carmelitis tradit.

Varia Carmelitarum nomina ponuntur.

Imitatores Heliæ in duplici sunt differentia.

liæ exemplo. Quidam horum aut fuerunt Institutionum Præceptores siue Regularum, uel se aliis ob Deum, & meritum singulare præceptoribus subdiderunt. Enimuero hi à patrono Helia, cuius uitam & imitationem in cœlos usque intulerunt, ueraciter Carmelitæ & Heliani sunt; quanquam non ita nominentur, sed aut Heremitæ, aut Anachoritæ, siue Cœnobitæ, siue illius alterius ve Discipuli, sub cuius institutione, obedientia, & exhortatione degebant, appellati sunt. Tales erant Paulus Heremita Primus, Magnus Antonius, & infiniti alij. Tertius status ordinis siue dispositio cœpit circa tempora annorum Christi MCXXI. sub Regimine Priorum Generalium Magistrorum Primorum Latinorum, quando Græca Institutio & vetus illa viuendi Patrum norma Ioannis & Basilij in Monte Carmeli & alijs Cœnobijs illuc usque seruata, per Aymericum Patriarcham de Græco in Latinum est translata. Et hinc nō multum post temporis Albertus Hierosolymitanus Patriarcha ante consilium Lateranense compendiosam ex norma Heliæ, ex libro Ioannis 44. & ex Regula Basilii Patris nostri extractam Regulam sancto Priori Montis Carmeli Brocardo, & fratribus eius Heremitis tradidit obseruandā suo iure ordinario. Sub hoc statu siue dispositione aut differentia Ordinis nostri tertia propter multiplicitatem ordinum exortorum, accreuit ordo Carmeli, tam in Tituli quàm Regulæ antiquitatisq; confirmatione, sub maiori tutela, munimine, gratiis, priuilegiis, & prouisionibus, quàm ante sub duobus præcedentibus statibus primis. Antiquis nempe temporibus dum Carmelitæ tàm Græci quàm Iudæi in Orientali, & in Asiana maxime Ecclesia floridissimè clarerent, non fuit tanta cura de Apostolicis prouisionibus, sed humili simplicitate ambulantes sancta atque probata conuersatione contenti permanserunt, maximè propter nimiam antiquitatem & famosam Religionem Heliæ Carmelitarum Institutoris, in Orientali Ecclesia nunquam aut nusquam apparuit Apostolicæ prouisionis necessitas, sicut post in Occidentali Ecclesia propter incognitā Religionem nouellamq; in eisdem partibus ipsius plantationem summa incubuit necessitudo. Ab hoc igitur prædicto anno Fratres Carmelitæ sub eadem compendiosa Domini Alberti Regula uixerunt & uiuunt usque in præsentem diem sub Titulo & Patronatu Gloriosissimæ Dei Genitricis Mariæ.

Tertius Carmelitarum status sub Magistris Prioribus Generalibus cœpit.

Albertus Patriarcha Hierosolymitanus Regulā Carmelitis tradit ex Heliæ Ioannis 44. & Basilij norma extractam, quam nunc etiam imitantur. Sub Tertio statu Carmelitarum ordo augetur.

Omnis

Omnis Religionis veteris & Noui Testamenti Deo Dicatæ vitæ Helias exordium est. Cap. 3.

VICQVID uirtutis & perfectionis est in quouis Monastico Ordine, à Beatissimo Propheta & Patre Helia tanquam à Primordiali Heremitarum, Monachorum, etiam uniuersorum Religiosorum institutore, uelut à fontali principio exemplariter emanasse, sanctorum Patrum dictis dinoscitur. Est enim quadruplex, secundum Benedictum, Monachorum Genus. Primum est Monasteriale, dictum Cœnobitarum, militans sub Abbate uel Regula. Hi (ut Antoninus dicit in Tertia Parte Summæ tit. 16. cap. 1. §. 4.) sub Helisco sumpserunt initium. Aliud est Anachoritarum, idest Contemplatiuorum in Heremis, uel extra homines, in solitarijs locis, à tumultu communis uulgi solitariè uiuentium. Isti (ut idem dicit Antoninus) ab Helia exordium habent. Cuius & imitator Ioannes Baptista erat. De istis habetur 16. q. 1. Qui uere. Tertium est reprobatum, & dicitur Serabaitarum, qui nulla Regula approbata, Soli, Bini, uel Terni sine Pastore inclusi, suis ouibus uiuunt. Quartum æque reprobum Gyrouagum dicitur, qui Binis uel Quaternis diebus per diuersas Prouincias tota uita sua diuersorum Cellulis uel Domibus hospitantur, nunquam stabiles Serabaitis in Gularum uoluptate conformes. 16. q. 1. Quidam Monachi. Omnium igitur duorum primorum, scilicet Solitariorum & Monasterialium principium primum Helias est. Sed ex quò omne principium est suo effectu nobilius, claret euidenter, quòd non est Patri Heliæ similis inter Monachorum Patres in Legislatoribus. Sicut quoque Magnus ille Pater Abraham de Sara uerè dixit. Soror mea est filia Patris mei, & non Matris meæ. Quòd & quidam Ordinis Fratrum Minorum prædicator celebris de Sancta Clara uerè dicere nisus est, intendens, quod Seraphici Patris sui Francisci filia fuerit, sed non filia Matris suæ, uidelicet Religionis Minorum, cum alterius Religionis & Regulæ professatrix extiterit. Ego etiam uerè dicere potero de Magno Antonio, quia Frater meus est, Patris mei Heliæ filius, & si fortasse, non sit meæ Religionis. Similiter & de Paulo, Pambone, Macharijs, & singulis non tam Aegypti, quinimmo Seculi luminarium, & de quocunque Heremiticæ seu Monasticæ aut spiritalis Vitæ cultore siue cultrice. Cum omnis Religionis Helias Parens sit & Origo fontalis, tanquam alter Abraham, multarum gentium uerè Pater. Qui enim post Heliam surrexere, diuersorum Monachorum & Religiosorum Principes, secundum diuersa & specialia statuta Discipulos suos in obseruantia Vitæ Monasticæ regulantes,

Quadruplex Monachorũ Genus secũdum Benedictum.
Antoninus Tertia Parte summæ.
Cœnobitæ ab Heliseo initium sumpserunt.
Anachoritæ ab Helia exordium habuerunt.
Serabaitæ sine Pastore fuerũt, atq; Gyrouagum ordo.

Gen. 12.

lantes, sunt quidam ueluti particulares Riuuli ab Helia primordiali ac uniuersali fonte affluentissimè deriuati. Etenim legas ac relegas tam sacra scripta, quàm dicta Patrum, & Historias, non inuenies nisi Monasticæ uitæ primum caput Heliam. Vnde Diuus Pater Hieronymus Magnus Heremita in Epistola ad Paulinum. Si cupis esse quòd diceris Monachus, idest solus, quid facis in urbibus, quæ habitacula sunt multorum? Habet unumquodq; propositum Principes suos. Nos autem habemus propositi nostri Principes Paulum, Antonium. Et ut ad auctoritatem redeam Scripturarum, Noster Princeps est Helias, noster Dux est Heliseus, nostri duces Filii Prophetarum. Et in Prologo Pauli Primi Heremitæ, & Hilarionis Patris nostri idem scribit. Ecce quod Hieronymus erat ordinis Heliæ seu Carmelitarum, & si non frater Mariæ Virginis de Carmelo nomine appellatus. Virtus enim & imitatio Monachũ facit, non Habitus aut Nomẽ. Hoc præcipue ponit Isidorus li. 2. de Origine officiorum. Si quæ is (inquit) quis Monasticæ conuersationis, auctor extiterit, quantum attinet ad auctoritatem Veterum Scripturarum huius propositi, Princeps Helias, & Discipulus eius Heliseus fuerunt. Huius etiam propositi in Euangelio Ioannes Baptista auctor extitit. Iam deinde progenitos didicimus conuersationis huius nobilissimos Principes Paulum, Antonium, Hilarionem, cæterosq; Patres. Quorum exemplis per uniuersum Mundum adoleuit sancta institutio Monachorum. Et Beatus Bernardus Abbas Cassinensis in expositione Primi Capituli Regulæ sancti Benedicti. Attende (inquit) benè, quod in Veteri Testamento Helias & Heliseus, in Nouo Testamento Ioannes Baptista, post tempora Apostolorum Paulus & Antonius inuentores & conseruatores horum Monachorũ Heremitarum seu Cœnobitarũ extiterunt. Et Beatissimus Pater Macharius in Sermone ad Monachos. Duos uiros Magnificos exordium Monastici Ordinis protulisse credimus, quorũ unus igneis equis in cęlis raptus legitur, alter uero prophetasse antequã natus sit. At Sozomenus in Tripartita Historia. Huius Monasticæ Antiquissimæ Philosophiæ Princeps in Veteri fuit Helias, in Nouo autẽ Testamento Ioannes Baptista. Vnde Bernardus Clareuallensis in Libro ad Fratres Carmelitas, habitantes in Monte Dei, scilicet Querentenæ, aliàs Cypri. Orientale illud (inquit) lumen, & Antiquum illa in Regione feruorẽ Fratribus in Monte Dei Bernardus. Epulari & gaudere oportet in Domino, quia Christianæ Deuotionis & Religionis speciosissima portio quæ cœlos propinquè tangebat, quasi mortua erat & reuixit. Infra. Sed æmuli cum manifestum lumen ueritatis obnubilare nequeunt, de solo nouitatis nomine cauillantur. Sed hæc nouitas non est nouella vanitas.

Helias cuiuscunque Monasticæ Vitæ Caput primũ fuit.

Hieronymus in Epistola ad Paulinum, ex quo loco colligit Hieronymum fuisse Ordinis Carmelitarum.

Virtus & Imitatio, non Habitus uel nomen Monachum facit.

Isidorus lib. 2. cap. 15.

Bernardus Abbas Cassinensis.

Pater Macharius.

Sozomenus in Historia Tripartita cap. 11.

Diuus Bernardus in sermo. ad Fratres Carmelitas.

nitas. Res enim est Antiquæ Religionis, & antiqua hæreditas Ecclesiæ Dei à tempore Prophetarum demonstrata, iamq; nouæ gratiæ sole exorto in Ioanne Baptista instaurata & renouata, ab ipso Domino Iesu familiarissimè celebrata, ab eius Discipulis, ipso præsente, cōcupita. Igitur sanctus Helias qui dictus est Prophetarum eximius, propter carnis integritatem, uitæ austeritatem, liberam Regum increpationem, propter animi firmitatem, signorum & miraculorum operationem, uerè Religionis Primicerius & Auctor fuisse edocebitur, si religionis essentiales libeat inspicere proprietates. Sunt autem hæ cum Paupertate, Castitas & Obedientia. Quòd si cuiquam horum trium minimum desit, hic sibi largè, nō districtè sortitur Religionis vocabulum. Vnde de Obedientia Heliæ ait Ioannes 44. Hierosolymitanus Episcopus. Abijt quoque Helias vbi eum ferebat volūtas Dei, & fecit iuxta verbum Domini. Quippè ei Deus mandauit, vt communem hominum habitationem fugeret, & se à turbis & vrbibus recedens in deserto absconderet, ac cunctis terrenis ac mundanis se exueret, atque deinceps Monasticæ in Heremo secundum ei à Deo formam inditam viueret. Sic Heliseus vocatus ab aratro, obediēter gressus Heliæ insequitur, domicilia parentum deserens, affectum mundi abijciens, ac Deo inspirante, pium ducem constanter imitatur, tam docilis quàm deuotus. Certè nec horridi eum terret Heremi transitus, quin per inuia quæq; sequatur Propositum & Magistrum. Cum verò Discipulus quidam voci Domini per Micheam quando dixit, Percute me, obtemperare renuisset, à Leone occisus est. At cum Paupertatem Heliæ scrutemur, nihil lucidius. Hæc autem in Tertij Quartiq; Regum libris gestarum rerum indagine patent. Hinc Chrisostomus ait. Vnde mirabilis factus est Helias? Nonne à libera ad Regem proclamatione? nonne à Zelo qui erat ad Deum? nonne à repudiatione possessionum? Et Isidorus. Vnde ad Monachos studium fluxerit Paupertatis, vel qui huius cōuersationis extitit auctor, vel cuius isti habitum imitantur, quantum pertinet ad auctoritatem veterum scripturarum, huius propositi Princeps Helias, & Discipuli eius fuerunt, qui habitabant in solitudine, & faciebant sibi casulas iuxta fluenta Iordanis. Gyezi enim qui huius sanctæ paupertatis ornamētum pestiferæ proprietatis vitio ausus fuerat maculare, leprosa cōtagione mulctatus est. Denique verò ex hoc factum est, vt Carmelitæ Heliæ Discipuli ceterorum Patrum transuecti virtutibus tantum culmen seruandæ Virginitatis primum conscenderunt, velut ex eisdem scrutamur Regnorum historijs. Nam dum in Mōtis Carmeli decliuio septenas præces Helias funderet, è Maris regione parua nubecula humanam figurans effigiem eminus oritur. Hac igitur nubecula Virginem absque sorde ven-

Helias Paupertatē, Obedientiam & Castitatem habuit.

Ioan. 44. Patriarcha Hierosolymitanus.

3. & 4. Reg.

Chrisostomus.

Isidorus.

3. Reg. 18.

turam cognouit, & tempus ætatis septenę. Insuper quòd Virgo foret permansura, & mundo paritura Saluatorem. Testatur hoc Ioãnes 44. Patriarcha Hierosolymitanus in libro de Institutione Monachorum ad Caprasium Montis Carmeli Priorem. Congregauit extunc Helias Filios Prophetarum Terræ sanctæ diuersorum conuẽtuum & in voluntaria Paupertate, Obedientia & Castitate eos viuere instituit. Vnde Hieronymus ad Eustochium. In veteri lege sola erat benedictio liberorum, quia vacuus erat mundus, paulatim verò crescente segete, messor immissus est Virgo Helias, Virgo Heliseus, Virgines multi Filij Prophetarum. Hæc ille.

Ioan. 44. Patriarcha Hierosol.

Hiero. ad Eustochiũ.

In Veteri Testamento fuerunt Heliæ quatuor Discipuli Principales, Rectores aliorum Discipulorum ab eodem constituti. Cap. 4.

HVIVS sancti Viri Prophetæ Heliæ erant quatuor principales Discipuli in alijs etiam locis extra Montem Carmeli, curam aliorum Filiorum Prophetarum gerentes. Inter quos primus, non tempore, sed dignitate & virtute fuit Heliseus, sibi à Deo assignatus, de quo Ecclesiasticus, cap. 48. In Heliseo completus est spiritus eius, scilicet Heliæ. In diebus suis non pertimuit Principem, & potentia nemo vicit illum, Nec superauit illum verbum aliquod, & mortuum prophetauit corpus eius. In vita sua fecit monstra, & in morte operatus est mirabilia. Hic in Galgalis à Patre Saphat, de Tribu Ruben fuit natus. In cuius ortu tale contigit prodigium, Vt vna imago ex vitulis aureis mugiret acutè. Quo audito in Hierusalem Sacerdos Dei nutu ait. Propheta natus est in Israel, qui sculptilia Deorum destruet & fusilia. Hæc Magister in Historijs. Helia igitur translato, Heliseus pallio Heliæ quod ceciderat, Iordane diuiso venit ad Discipulos. Qui venientes adorauerunt eũ proni in terra. Vbi dicit Nico. de Lyra. Adoratione Duliæ, tanquam superiorem suum, dicentes, Requieuit spiritus Heliæ super Heliseum. Accepta igitur Præpositura, quæ nũc dicitur Prioratus vel Generalatus, studuit sigillatim loca Filiorum Prophetarum visitare, in singulis locis aliquandiù prout opportunitas exegit commorando, atque ad eorũ cõsolationem & gloriã Dei, diuersa, vt in Quarto Regum Libro apparet, coram eis signa & virtutes operatus est. Inde verò cupiens ampliare suæ Religionis loca, ad rogatum Congregationis Fratrum de Iericho, statuit nouum Monasterium siue Locum circa Iordanem, vt patet Quarto Reg. 3. Idem testatur Hieronymus ille Magnus Pater Heremita & Carmelita in Epistola ad Rusticum. Nos habemus propositi nostri Principes,

Primus Discipulus Heliæ non tempore sed dignitate fuit Heliseus, cuius Vitæ progressus explicatur. Eccl. ca. 48.

Mag. Hist. 4. Reg. 2.

4. Reg.

4. Reg. 3. Hieron. ad

pes, Paulum, Antonium, Hilarionem, Macharium, Et vt ad auctoritatem scripturarum redeam, noster Princeps est Helias, noster Dux est Heliseus, nostri Duces multi Filij Prophetarum, qui habitabant in agris in solitudine, & faciebant sibi Tabernacula iuxta fluenta Iordanis. Hæc ille. Ad istos venit Ioannes Baptista, in desertum Iordanis, in spiritu & virtute Heliæ conuersatus cum eisdem, & Pater eorum effectus, Rector atque Princeps. Tandem à Deo iussus, prædicauit Populo Israelitico Baptismũ Pœnitentiæ in remissionem peccatorum. Constituit etiam Duos alios Conuentus Heliseus, scilicet in Samaria extra tamen populi tumultum, & in Monte Effraym. Qui postquam opere & sermone miraculorumq; gloria Heliæ Religionem Carmeliticam firmiter continuasset, migrauit à Seculo in spe bona sepultus, secundum Hieronymum apud Samariam Palæstinæ. Cuius sacratissimum corpus anno Domini CCCCLXXXVI. Tempore Leonis Primi Imperatoris, Sigiberto Gemblacensi teste, primo translatum fuit Alexandriam, in monasterio Pauli Leprosi. Ecce qui leprosum sanauit, & leprosum fecit, in ea quæ leprosi erant translatus est. Postea per Theodosiũ Imperatorẽ Rauẽnæ anno Domini DCCXVIII. est repositum in Monasterio Monachorum. Ipsius dignissimæ celebritatis festum xviij. Kal. Iulij agitur. Alter verò Heliæ Discipulus fuit Propheta Ionas, de regione Geth, quę est in Ofir. Vnde Hieronymus in Prologo super Ionam. Sanctum Ionam Iudęi affirmant, filium fuisse Mulieris Viduæ Sareptanæ, quem Helias Propheta suscitauit à mortuis, Matre postea dicente ad eum. Nunc cognoui quia Vir Dei es tu, & verbum Domini in ore tuo verum est. Hic Ionas (teste Magistro in Historijs super Quarto Regum) prædixit signum euersionis Hierusalem. Quia propè esset eius interitus, cum videret lapidem luctuosè clamantem, & gentes in ea vniuersas. Plura etiam alia prædixit, sed scripta Prophetiæ eius non omnia habentur apud nos. Mortuus & sepultus in spelunca vnius Iudicis in Israel. Cuius sepulchrum ostenditur in vna Vrbium Geth, in viculo iuxta Sephorum. Hunc Hebrei virum sanctum nominant. Tertius Heliæ Discipulus fuit Micheas de Iemla, ex Patre Herelino. Qui prophetauit ante ostẽsionem Heliæ in Israel, vt patet 2. Paralipom. 18. Similiter post eius ostensionem Tertij Regum 22. Hic Heliæ reuerso iussu Dei de spelunca Oreb, in Terram Israel adhæsit. Postmodum dum argueret Ioram filium Achab ob culturam Idolorum, præcipitio collisus, Martyrio coronatus est. Sepultus est in Morasti solus, iuxta sepulturã Senathim. Huius celebritas agitur xviij. Kal. Februarij. Quartus est Abdias de Terra Sychem, ortus in Bethacoron, Dispensator prius Regis Achab, qui centum Prophetas in speluncis pauit, qui non curuauerunt Genu Baal. Propter

Luc. 3.

Sigibertus Gemblacensis.

4. Reg. 5.

Secũdus Discipulus Heliæ fuit Ionas Propheta.

Hieron. in Prologo super Ionam.

3. Reg. 17.

Mag. Hist.

Tertius Discipulus Heliæ fuit Micheas Propheta.

2. Paralipo. 18.

3. Reg. 22.

Quartus Discipulus Heliæ fuit Abdias Propheta.

3. Reg. 18.

Pter quod ſecundum Hieronymum accepit gratiam Prophetalē, de Duce exercitus Dux Eccleſiæ conſtitutus. Et tandem Antiquiſsimus moritur, & inter ſanctos refertur. Cuius ſepulchrum vſque hodie, cum Mauſeolo Heliſei & Ioannis Baptiſtæ in Sebaſta veneratur. Agitur verò eius celebritas viij. Kalendas Iulij.

Filij Prophetarum & eorum ſucceſſores, poſt Heliæ Translationem & Heliſei deceſſum, Heremiticam & Carmeliticam Religionem uſque ad Christi aduentum, quem expectabant, continuauerunt. Cap. 5.

POST ſanctiſsimi Heliæ translationem Primi inter viros Virginis Regum increpatoris, mirabilium operatoris ſignorum, & omnis Religionis, quo ad tria eſſentialia Inſtitutoris, poſtquam Heliſei mortem Religioſi eorundem ſucceſſores Heremitæ in Carmelo, & alijs locis habitantes, Chriſtum venturū, & pro Humani Generis Redemptione incarnandum, & ex Immaculata Virgine naſciturum ardentiſsimè expectabant, ſicuti ab Helia fuerant edocti. Propter quod ad Regnum Dei conſequendum mūdum contempſerunt, delitias terrenasq; diuitias reſpuebant, vt Dei filium ex Virgine naſcēdum poſſent amplecti, ac Heliæ Heliſei quoque inſtitutam contemplandi, & orandi Religionem, in Heremis Montis Carmeli, & circa Iordanem, ac alijs locis continuare ad tempora Chriſti vſque ſtuduerunt. Iſtud præcisè teſtatur Magnus ille Ioannes Doctor Græcus 44. Patriarcha Hieroſolymitanus ad Capraſium, ſuper illo verbo Tertij Reg. cap. 18. Iunge currum tuum, & deſcende ne occupet te pluuia. Ob hanc cauſam Carmelitæ à captiuitatibus Iſraelitarum à Deo præſeruati ſunt. Plura miranda addidit, tam de Carmelitis quàm de filijs Ionadab Recabitis, quæ hic gratia breuitatis omitto. Liber Ioannis in patulo eſt. Legat quicūque voluerit, & ita inueniet. De numero quidem illorum ſingulariſsimè Chriſti ex Virgine incarnationem deſiderantium, fuerunt Cinei, canentes atque reſonantes, & in tabernaculis commorantes. Hi ſunt, qui venerunt de calore Patris Domus Rechab. Primi Paralipom. 2. id eſt de feruore deuotionis ſeu Religionis ipſius Rechab. Huius filius fuit Ionadab. 4. Reg. 10. Qui filijs ſuis & omni ſuæ Poſteritati bibere vinum interdixit &c. Vide Hieremiam Cap. 35. Hæc dicit Dominus Deus exercituum Deus Iſrael. Pro eo ꝙ obediſtis præcepto Ionadab Patris veſtri, nō deficiet vir de ſtirpe Ionadab filij Rechab, ſtans in conſpectu meo cunctis diebus. Hi quidem Rechabite Cinei, quanquam Heliam præceſſerunt tempore, tamen eorum

Ioan. 44. Patriarcha. 3. Reg. 18.

Cinei Carmelitæ ſunt dicendi.

1. Paralip. 2.

4. Reg. 10.

Hier. 35.

eorum posteri, eidem in sua Prophetica institutione ac Religione adhæserunt, atque sic non immerito Carmelitæ, tàm vitæ sanctitate, quàm imitatione & religione veniunt censendi, licet nouerim quosdam aliter sentire in talibus. Insuper de eorum numero Christum venturũ expectantium erant Essei, qui in veste candida ad imitationem Heliæ incedentes, nuptiasq; fastidientes Monasticam agebant uitam. Inter illos plures facti sunt Martyres, & inter eos erant, qui futura prædicerent. Assidei etiam nominatissimi Diuino cultui assiduè assistentes, Primo Machabeorum 7. Vbi introducitur Prophetia Psalmi 78. in ipsis impleta. Escas sanctorum tuorum bestijs Terræ, scilicet posuerunt. De horum congregatione erat ille Magnus Abbas & Propheta Scariothus, qui (teste Magistro historiarum) fuit vnus illorum, qui Christo resurgenti, consurrexit. Similiter dicendum est de præclaris illis Iuda & Mamenio Prophetis. Horum primus Iosepho libro primo de Iudaico Bello teste, Ioannis Hircani & Aristoboli filij eius temporibus prædictiones infallibiles vaticinatus est. Alter vero, vt idem 14. Antiquitatum libro refert, Herodis illius Maioris & Antipatris eius Genitoris tempora decorauit, ob quem Rex omnem Carmeli familiam honorificè tractauit. Scribit etiã Beatus Cyrillus Patriarcha Alexandrinus, in libro de Ortu Beatissimæ Mariæ Virginis, quem post habitum concilium Ephesinum misit Celestino Papæ Primo. Quomodo ante Christi Natiuitatem Virgo Emerentiana Deo deuotissima, ex Ciuitate Bethleem, frequenter consueuit cum sua Genitrice, viros sanctos in Monte Carmeli visitare. Quæ licet animo suo continentia conseruare statuerit, tamen Parentum voluntate, & Diuina postmodum reuelatione, ac ordinatione, ex consilio Carmelitici Montis tunc Heremitarum Dei Oraculum consulentium, Stollano uiro deuoto fuit matrimonio iuncta. Post hæc peperit sanctissimam Annam Dei Genitricis Mariæ Matrem, & Esmeriam Matrem Helisabeth Vxoris Zachariæ Patris Ioannis Baptistæ.

Essei etiam Carmelitæ sunt censendi.

Similiter Assidei. 1. Machab. 7. Psal. 78.

Mag. Hist.

Ioseph de Bello Iudaico lib. 1. Idem 14. lib. Antiquitatum.

Cyrillus Patriarcha Alexandrinus in lib. de Ortu Mariæ Virginis.

Licet de Antiquitate Religionis Carmelitarum pauca reperiuntur scripta, non minus fuit pro uero ab Helia instituta. Cap. 6.

LICET in Primo Capitulo huius clarè pateat Heliam & Heliseum sanctos Dei Prophetas fuisse institutores Ordinis Fratrum Carmelitarum, tamen ad obstruendum quorundam æmulorum ora, qui ponunt tenebras lucem, & lucem tenebras, hoc idem latius declarabo. Non enim desunt Helianæ siue Carmelitanæ Religionis aduersarij dicentes uerbum Aristotelis, qui uisis libris Moysi retulisse

retulisse fertur. Ille multa dixit, sed pauca probauit, aut nulla, Nō possum credere successionem Heliæ & Helisei, ac Religionis continuationem in Monte Carmeli, & in desertis Iordanis, alijsq; Terræ sanctæ locis, quia de talibus nihil scripti profers. Ad refellendas tales atque consimiles cauillationes, reor non esse silendum. Sciant ergo tales, ꝙ incole Montis Carmeli, & aliorum nostræ Religionis locorum fuerunt Heremitæ simplices ac pauperes, magis orare quàm scribere consueti, & à Prophetis edocti. Annales verò eorundem temporum, scribebantur à literatis Regum Notarijs. Attamen Prophetæ maiores, veluti Helias (de quo habetur 2. Paral. 21. allatæ autem sunt ipsi Ioram filio Iosaphat literæ ab Helia Propheta &c.) Similiter Ionas & consimiles, plura conscripserunt quæ nō habentur apud Latinos vel etiā Græcos, immo nec multa apud Hebreos. Exempli gratia. Sacra Scriptura Primi Paral. vltimo, recitat, Gad & Nathan Prophetarum libros esse scriptos, & tamen iam nullibi habentur, nec etiā inter Iudæos. Similiter & 2. Paral. 9. libri Prophetarum Abiæ & Addo. Et 2. Paral. 12. liber Semeiæ Prophetæ. Insuper 2. Paral. 20. scripta inducuntur Iehu Filij Hanani. Præterea in Epistola Apostoli Iudæ inducitur Prophetia Enoch. Talia & consimilia scriptura sacra plura recenset, quæ tamen nunc tēporis non habentur, nec apud Latinos, Græcos, vel Hebreos. Huius ratio assignari potest, quòd in persecutione Regum Assyriorum, Aegypti, & Chaldæorum huiusmodi libri, lacerati, combusti, vel dispersi sunt Diuina dispensatione. Ne videlicet multitudo nimia librorum, aut tædium bonis, aut superfluam occupationem inferret. Esdras enim Scriba, qui cæteros Sacræ Scripturæ libros combustos Spiritu Dei rursus instaurauit, vtique & cæteros collegisset, si spiritui Dei placuisset. Aequo modo sic æmulis Carmelitarum respondendum esse arbitror, ꝙ Carmelitæ in desertis Iordanis, & Carmeli, ac alijs locis habitantes, si quid scripturæ de Origine Ordinis & Antiquitate, ac ad tempora Christi cōtinuatione, & post tēpora Apostolorum habuissent, vtique inter tot persecutiones, nedum Veteris Testamenti, de quibus iam dictum est, sed maximè Noui Testamenti per Tyrannorum & Saracenorum destructionem perdiderunt. A quibus sæpe etiam eorum plurimi sunt martyrio coronati. Præterea multa sunt facta antiquitus, quæ omnino non sunt conscripta, nunquid ideo facta non sunt, quia haud cōscripta consistunt? Absit. Exēpli gratia. Primo Machabeorum 9. dicitur, ꝙ cætera verba bellorum Iudæ & virtutum quas fecit & magnitudinis eius non sunt descripta, multa enim erant valdè. Similiter Ioannis vltimo. Sunt autem & alia multa, quæ fecit Iesus, quæ si scribantur per singula, nec ipsum arbitror mundū posse capere eos, qui scribendi sunt libros. Non est ergo bona consequentia,

Continuatio

Marginal notes: Cur nihil scripti reperiatur, quod ad Carmelitarum Religionem pertinet de ipsius Origine & Processu. — 2. Paralip. 21. — 1. Paral. ult. — 2. Paral. 9. — Ibi. cap. 12. — Ibi. cap. 20. — Primus Machab. 9. — Io. Vltimo.

Continuatio Heliæ & Helisei Religionis & successorum eorum non est conscripta, ergo non est vera, sed falsa, & excogitata. Sed verte eam & valebit. Hoc factum non est, ergo scriptura de eo falsa est. Sed proba æmulæ veritatis, continuationem Religionis Carmelitarum vsque ad tempora Christi factam non esse, & tunc concedam consequentiam tuam veram fore. Scias tamen quòd plura de nostri Ordinis Antiquitate ac Continuatione scripta sunt, quæ quidem non legisti vel legere dissimulasti. Primo Iosephus Antiocenus in libro de perfecta Militia Primitiuæ Ecclesiæ cap. 12. Perfectorum (inquit) militum Christi Apostolorum coadiutores surrexerunt viri strenui, sanctorum Heliæ & Helisei sequaces &c. Secundo Sigibertus Gemblacensis Historiographus in Chronica Hierosolymitana. Cum in sancta Pœnitẽtia Carmelitæ perseuerassent à tempore Heliæ & Helisei Prophetarum, tandem Christum prædicãtem audiuerunt, & processu temporis per Apostolos baptizati sunt. Tertio in loco est Antiquissima Chronica Romanorum, quæ Romana dicitur, in qua legitur sic. A tempore Heliæ & Helisei Prophetarum Religiosi de numero eorum qui morabantur in Monte Carmeli, iuxta Ciuitatẽ Dominæ nostræ Nazareth secretius solebant inhabitare vsque ad tempora Saluatoris. Qui tandem prædicantibus Apostolis in fide confirmati in vno latere ipsius Montis, primo Ecclesiam in honore Virginis Mariæ construxerunt. Quarto consonant Antiquissima Carmelitarũ statuta. ubi sic dicitur Primo capitulo Libri Primi. A tẽpore Heliæ & Helisei Prophetarum, Montem Carmeli inhabitare solitorum sancti Patres tam Veteris quàm Noui testamenti in eiusdem Montis solitudine pro contemplatione cœlestium iuxta fontem Heliæ in sancta pœnitẽtia sunt laudabiliter cõuersati. Quorum successores post Christi Incarnationem Ecclesiam ibidem in honore Dei Genitricis Mariæ construxerunt, atque illius titulum eligentes, deinceps sunt fratres Beatæ Mariæ Virginis de Carmelo per Apostolica Priuilegia nominati. Et hoc testimonium est de iure validum. 14. q. 2. Super prudentia. Nam in testes sunt assumendi qui eadem negotia tractauerunt. Igitur Antiquis Patribus de tali continuatione & antiquitate Ordinis credendum est. Manifestum enim est in decursu librorum Regum, & Paralipomenon, & aliorũ semper fuisse Prophetas excellẽtes apud Hebreos, veluti fuit Azarias filius Obeth. 2. Paral. 15. Hanan. 2. Paral. 16. Micheas. 2. Paral. 18. Iahaziel filius Zachariæ filij Banayæ. 2. Paral. 20. Heliezer filius Dodan. ibidem Helias. 2. Paral. 21. Obeth. 2. Parali. 28. Hi & plures alij notissimi ante transmigrationem Iuda. Sub transmigratione autem Vrias Mater Ieremiæ 26. & Olda Prophetissa. Ezechiel in Babylone, Ieremias in Iudæa. Nunquid tales prophetæ filios id est Discipulos habuerũt? Vtique.

Quæ de Antiquitate & cõtinuatione ordinis Carmelitarum scripta reperiũtur. Iosephus Antiocenus lib. de perfecta militia. cap. 12. Sigibertus Gemblac.

2. Paral. 15. 2. Paral. 16. Ibidem. 18. Ibidem. 20. Ibidem. 28.

que. Igitur de continuatione prædicta tantum dixisse sufficiat. Tempore enim transmigrationis sub Nabuchodonosor Baruch, Hieremias, & Rechabitæ translati non fuerunt, sed in Iudæa manserunt, quanquã postmodum in Aegyptũ coacte confugerunt. Idem testatur de Carmelitis Ioannês 44. Hiero. Episcopus dicens, quòd non sunt in Babylonem trãslati, & aliis fugientibus timore humano, Carmelitæ in desertis Carmeli & Iordanis ac alijs Terræ sanctæ locis vsque ad tempora Saluatoris permanserũt. Hæc ille. Et notandum in calce huius Primi libri ꝙ Mons Nabal est in terra Iuda, Mons autem Heliæ secundum Hieronymum super Isaiam, cap. 40. est situs inter Fœnicem & Palæstinam in Maritimis. Idem dicit Nico. de Lyra super Isaiam, c. 33. in Sorte Effraym & Isachar. Similiter Ioannes Ianuensis in suo Catholicon idem refert. Et concordat Magister in histo-rijs Primi Regum. 35. Et merito in Monte Carmeli per Heliam & Heliseum fundamentaliter sumpsit initium omnis Religionis perfectio. Est enim religio Mons obseruantiæ Regularis, quæ in Carmelo figuratur alto culmine significãs sanctam clericorum Regulam. In Religione siquidem sicut in Monte Carmeli, Primo multa congregantur merita, & aperte condemnantur Idola, sicut patet 3. Regum. cap. 18. Dixit Helias. Congrega ad me vniuersum Israel idest vniuersum meritum, quo homo fit fortis ad Deum, & hoc in Monte Carmeli, ibi enim Idolorũ Prophetæ sunt per Heliam Prophetam destinati ad mortem. Secundo summe contẽplantur superna, & à mente deseruntur vitia. Dicitur enim 4. Regum 2. cap. ꝙ Heliseus Puerorum inclamantium deserens facinora ascendit in Mõtem Carmeli, & dedit se ad diuina contẽplanda. Tertio sancta impetratur gratia, qua à morte suscitatur anima. Habetur enim quarto lib. Regum. ca. 4. quòd Mulier Sunamitis ascendit in Montem Carmeli & gratiam pro filio extincto petijt, & illius resuscitationem obtinuit. Vnde Macharius in sermone ad Monachos, qui incipit. Fratres charissimi. quanquàm ad notitiam scripturarum sic dicit. Heliam & Heliseum ac filios Prophetarum quos constat veraciter Veteris Testamenti Monachos fuisse imitari curate. Melius est enim cum Helia Carmelum, & cum Heliseo ac Filijs Prophetarum Iordanis ripas freqtientare, quàm cum quibusdam Israeliticis Bethel, Samariam, & Bersabeæ ciuitates inhabitare. Melius est cum Helia in deserto subcinericium panẽ accipere & vas aquæ, quàm post Monachi professionem delitias desiderare carnales. Veniamus ergo ad Monachum Noui Testamenti, Ioannem scilicet Baptistam, qui propter sanctitatem & mũditiam à domino vocatus est Angelus. Hic ab Angelo in spiritu & virtute Heliæ Dominum præcursurus prædicatur, & ab ipso Domino de eo dicitur. Si vultis scire Ioannes ipse est Helias. Quorum exempla fratres charissi-

Ioan. 44. Patriarcha Hierosol.

Hieronymus super Isa. c. 40.

Nicolaus de Lyra super Isa. c. 33.

Ioan. Ianuẽsis.

Magister Histor.

Religio quid est.

3. Reg. 18.

4. Reg. 2.

4. Reg 4.

Macharius in sermo. ad Monachos.

Matth. c. 11.

Ibidem c. 11

charisſimi, in ordine Monaſtico quia ſectari cœpiſtis debetis ſollicite curare, vt ab eorum recto tramite, ideſt Monaſtica uita nullatenus recedatis. Hos ſequuti ſunt Paulus & Antonius, & multi huius propoſiti ſectatores, qui idcirco laudibus extolluntur, quia à cœpto ordine nullatenus leguntur deuiaſſe. Hæc ille. Et Galbinus in epiſtola. Mons eſt nomine Carmelus, in quo vetuſtiſsima Religio & ſanctitas antiqua eſt, Helias illic per ſacrificia ſemper Deo offerebat. Hæc ille. Et licet primo fuerit ſterilis Carmelus, tamen diuinitus à tempore habitationis Heliæ & ſuorum ſucceſſorũ factus eſt fœcundiſsimus tam paſto quàm potu, velut ſcribit Abbas Ioachim ad Cyrillum Abbatem. O Carmeli Mons Deo dilecte, per te Idola ruunt, Prophetæ Baal perduntur, cultus Dei neglectus reſtauratur, populus ad Deum colendum reuocatur, Aſpirante Deo. Qui viuit & regnat trinus & vnus in ſecula ſeculorum. Amen.

Galbinus.

Ioachim.

Finis libri Primi.

IOANNIS PALEONYDORI

BACTAVI, CARMELITAE,

DE ORIGINE, ET PROCESSV ORDINIS CARMELITARVM,

LIBER SECVNDVS.

Tempore legis Gratiæ Sanctus Ioannes Baptista fuit Principalis Heliæ imitator, & Carmelitarum Rector. *Caput* I.

ACER ordo Gloriosissimæ Dei Genitricis semperq; Virginis Mariæ de Monte Carmeli à sanctis Prophetis Helia & Heliseo in Veteri Lege Deo dictante institutus (vt dictũ est in libro primo) est laudabiliter & fructuose (Spiritu Sancto duce) à Carmelitis eorundem successoribus tempore tam veteris quàm nouæ Legis continuatus. Tunc Primus & præcipuus Carmelitarum omnium Caput Ioannes apparuit Baptista Christi Iesu. Vnde Ioannes Hierosolymitanus Patriarcha 44. dicit. Religiosi filij Prophetarum Heliæ & Helisei successores, qui in Heremo Montis Carmeli & in solitudinibus propè fluenta Iordanis ac alijs locis Terræ sanctæ habitabant incunctanter tenebant Christum pro Redemptione Generis humani ex Virgine incarnãdum, moriturum, & gloriosè resurrecturum, quem ex totis præcordijs desiderabant & sperabant venturum. Quos sicut Deus per Heliam & cæteros eiusdem propositi Prophetas instruere de Aduentu Christi futuro dignatus fuit, ita etiam de præsentia Christi in mundo per eius Præcursorem eos docere disposuit. Et insuper quòd dictus præcursor ante Iesum in spiritu & virtute Heliæ præcederet & Monasticam vitam Heremiticam ab Helia institutam assumeret. Hoc nec Lucas Euangelista siluit, de ipso Præcursore dicens. Puer autem crescebat & confortabatur & erat in desertis. Et Iacobus de Vitriaco in Libro Historiarum Orientis & Occidentis, cap. 53. In solitudinibus Iordanis Ioannes Baptista fugiens hominum turbas, vt liberius vacaret Deo, ab annis puerilibus delituit. Item Ambrosius ad Vercellenses, cap. 14. Cum ergo venit sacri plenitu-

Ioan. 44. Patriarcha Hierosol.

Luc. 1. Iacobus de Vitriaco libro Histo.

plenitudo temporis fuit ad dictos Monachos in deserto missus homo ille à Deo, cui nomen Ioannes erat, Monasticæ vitæ ab Helia institutæ cultor eximius. Et Bernardus ad fratres de Mōte Dei. Antiqua hæreditas Ecclesiæ Dei est à tempore Prophetarum demonstrata. Iamque nouæ gratiæ sole exorto in Ioanne Baptista instaurata & renouata, & ab ipso Domino Iesu Christo familiarissime celebrata, & ab eius discipulis ipso præsente concupita. Consequenter Philippus Abbas Hieropolitanus super illud Ioannis. Miserunt Iudæi &c. ait sic. Miserūt Iudæi ab Hierosolymis Sacerdotes & Leuitas ad Ioannē Baptistam habitantem cum Carmelitis confratribus suis in Heremo propè fluenta Iordanis. Hæc ille. Et Ioannes 44. Patriarcha Hieros. Hic Ioannes venit in testimonium vt testimonium perhiberet de lumine. Factum est verbum Domini super Ioannem habitantē in deserto super fluenta Iordanis, vbi Carmelitæ Filij Prophetarum manebant. Propter hoc & alij in Heremis Terræ sanctæ habitantes fuerunt tunc à sancto Ioanne eorum duce (sicut cæteri de populo) baptizati. Cum ergo voce præconis intellexissent Dei filiū præsentem esse in mundo, quem diu videre totis præcordijs cupiebant, volebant eidem inseparabiliter adhærere. Hæc ille. At postquam Christi excellentiam audierant à Ioanne commendari, quidam eorū secuti sunt Iesum. De istorum numero fuit Andreas frater Symonis Petri, vt habetur Ioannis. 1. vbi sic dicitur. Stabat Ioannes & ex Discipulis eius duo, sequitur, Vnus eorū qui secutus est Iesum, erat Andreas frater Simonis Petri. Quidam vero iuxta Iordanem à sancto Heliseo cōstructo in Monasterio manserunt. De istorum numero fuerunt illi, qui à Ioanne erant missi ad Christum dicentes. Tu es qui venturus es? Isti audito quòd Ioannes decollatus fuisset in carcere, tulerunt corpus eius & in sepulchro Patrum eorum Helisei & Abdiæ honorificè sepelierūt. Cum ergo ex diuersis collegijs ad diem festum in Hierusalem cōuenissent, ab Apostolis baptizati sunt, & Spiritu Sancto repleti. De quibus dicitur Actuum 2. Erāt in Hierusalem habitantes viri Religiosi &c. Tunc Beata Virgine Maria adhortante in ipsis Fidei Christianæ crepundijs in promulgatione nominis Iesu Christi, & fidei prædicatione, plantationeq; primaria, imperterritè Sanctis Apostolis ad mortē vsque collaborauerunt, totamq; crescentis Ecclesiæ fabricam cum eis genuerunt, vt habetur in Romana Chronica. Hinc Iosephus Antiocenus in speculo perfectæ Militiæ Primitiuæ Ecclesiæ c. 12. & etiam 72. dicit. Perfectorum militum Christi Apostolorum coadiutores surrexerunt viri strenuissimi solitarij, contemplationi dediti, sanctorum Prophetarum Heliæ & Helisei sequaces. Qui de Monte Carmeli descendentes per Galileam, Samariam & Palæstinam fidem Christi constantissime sparserūt.

Ambrosius ad Vercellenses c. 14. Bern. ad Fratres de Monte Dei.

Philip. Hieropolitanus super Ioan. primo. Ioan. 44. Patriarcha.

Ioan. 1.

Andreas Apostolus.

Matth. 11. c.

Mar. cap. 6.

Act. cap. 2.

Iosephus Antiocenus lib. perfectæ Militiæ ca. 12. & 72.

Quique in Virginis Mariæ honore in Carmeli Montis decliuio fabricantes oratorium Saluatoris Matri specialissimè seruierunt. Hæc ille. Et Eusebius Cæsariensis libro 10. Ecclesiasticæ Historiæ commēdans Sanctissimi Patris Heliæ germina iam à millenis circiter annis, secus decursus aquarum diuini fontis ab eodem plantata Apostolorum tempore, pro cœlestis regni spargēdo semine, etiam remotos adijsse populos, & ad Antiochiam peruenisse testatur, dicens. Apud Antiochiam floridissima congregatur Ecclesia, in qua etiam fuerunt Prophetici Ordinis viri quamplurimi, cum quibus Paulus & Barnabas. Vnde Actuū 13. Erāt autem in Ecclesia, quæ erat Antiochiæ, Prophetæ & Doctores, in quibus Barnabas, & Simon qui vocabatur niger, & Lucius Cyrenensis, & Manahen, qui erat Herodis Tetrarchæ collactaneus, & Saulus. Item in Romana Chronica. Prædicationis Domini nostri Iesu Christi tēpore Heremitæ de Monte Carmeli Hierusalem accesserunt, quorum quidam illorum anno septimo à Passione Domini vsque ad tēpus Tyti & Vespasiani Imperatorum apud Hierusalem in porta Aurea religiose consederunt. Alij vero Beati Petri Apostoli Antiochiæ cathedrati temporibus in circūquaque Regione adiacente in diuersis locis Catholica pro fide substiterunt. Hæc ibi. Alludit his Sigisbertus Gemblacensis Monachus Ordinis Sancti Benedicti in sua Historia Hierosolymitana dicens. Cum Carmelitæ in sancta pœnitētia perseuerassent à tempore Sanctorum Heliæ & Helisei Prophetarum tandem Christum prædicantem audierunt. Qui Religiosi fidem Catholicam confitentes in Christo baptizati sunt. Deinde perseuerantes in doctrina Apostolorum habentes gratiam ad omnem plebem veritatis Euangelicæ nuntij fideles & Religionis Christianæ legitimi confessores legitime effecti sunt. Hæc ille. Et Philippus Abbas Hieropolitanus qui supra. O Carmelitarum Religio quàm magna facta es in domo Domini. Nunquid olim à modico fonte Heliæ Dei Prophetæ principium habuisti? Et ecce nunc in magnum fluuium creuisti. Tu olim plantata in Heremo, nunc facta es ciuitas plena Populo. Tu Fundatorē habes adhuc in Paradiso uiuentem, & Gloriosam Virginem Mariam Reginam Cœli, Dominam Mundi, in Patronam singularem. Sicut enim olim de te processerunt Patriarchæ & Prophetæ, sic nunc de te procedunt Sacerdotes & Leuitæ, Doctores & Euangelistæ. Qui Patres & Patroni omnium Religiosorum facti sunt. Hæc ille.

Eusebius Cæsariensis lib. 10. Ecclesiasticæ Histo.

Act. 13.

Sigisbertus Gēblacēsis.

Philippus Abbas Hieropolitan. In laudem Carmelitarum Religionis.

Plures Carmelitæ utriusq; sexus Ioannis Baptistæ Discipuli Christi, & Apostolorum tempore, clarissimè floruerunt. Cap. 2.

ATIS est iam breuibus deductum quòd Ioannes Baptista uerus fuerit Religionis Carmeli obseruator & princeps cum Discipulo suo sancto Andrea. Nunc uerò de cæteris Discipulis eius nominatim restat declarandum. Quamuis uero Discipulorum eius paucorum nomina Euangelistæ exprimant, tamen plures eos fuisse describunt, qui Patrem suum Ioannem Carmelitā ipsi Carmelitæ sinceriter obseruantes postea Christo, & deinceps Apostolis famíliarisimè adhæserunt. Horum unus fuit Sylas comes Apostoli Pauli, de quo habetur Actuum 15. capitulo. Ipse quieuit Anno Domini 74. Iulij Die 13. Alter Martialis filius Addi, Petri Apostoli consanguineus & Sancti Stephani, Episcopus Lemonicēsis, Galliæ ultima Iunij ab hoc Seculo migrauit. Tertius Saturninus filius Legeæ Regis Achaiæ, Episcopus Tholosanus Primus, martyrio coronatus penultima Nouembris. Quartus Fronto Episcopus Pictagoricensis, qui sanctam Marthā sepeliuit. Iste postquam cooperatus fuisset fratribus in constructione Ecclesiæ in honore Virginis Gloriosæ in sancto Mōte Carmeli, fuit in prædicto loco suæ Natiuitatis Episcopus constitutus. Construxit igitur illic monasterium 70. secum habens Discipulos teste Vincentio in Speculo. uide ibi. Huius festum colitur octauo Kal. Nouembris, id est 25. die Octobris. Quintus Natanael Philippi Apostoli Germanus, qui & Vrcisinus dictus est, Episcopus Bituricensis, in lege doctisimus. Ipse discessit mensis Nouembris die nona. Et alii Carmelitæ, Discipuli Ioannis multi, quorum nomina sunt in Libro Vitæ. Istos habuit socios sanctisimos Enoch de Amathim puer uelut alter Samuel, à Parentibus in Montē Carmeli adductus Virgo permanens. Hic Enoch prius in Montem Carmeli Fratrum Rector & Præpositus fuit constitutus. Cum uero locum suorum Fratrum circa Iordanem uisitaret, audiuit Sanctum Ioannem Christum Deum cōmendare, ubi dixit. Ecce Agnus Dei, ecce qui tollit peccata mundi. Tunc cum quibusdā Fratribus suis deinceps Christo iunctus est, ab eo septimus in numerum Discipulorum 72. ordinatus. Et hoc non sine misterio factū creditur. Nā primus Enoch fuit septìmus ab Adam in linea Seth, translatus in Paradisum, significans septimā ætatem, in qua Beatus Enoch Carmelita beatam & hæremiticam uitā peregit. Inde post Ascensionē Christi ab Apostolis Nicopoli Episcopus ordinatus, uocatis quibusdam de fratribus, Monasterium ibi constituit. Sed tribus tantum annis illi ecclesiæ, præsidens Beato Marco adhæsit. Tandē

Sylas comes Pauli, Carmelita. Act. 15.

Martialis Episcopus Lemonicensis Carmelita.

Saturninus Episcopus Tholosanus Carmelita.

Fronto Episcopus Pictagoricensis Carmelita.

Vincentius in Speculo.

Enoch de Amathim Carmelita.

Io. primo.

Marcus

Marcus ad Romam missus uisitatis Aquileia, Cypro, & Monte Carmeli profectionem fecit in Aegyptum. Vnde Philo. Itaque Marcus assumpto Enoch Heremita Montis Carmeli cum Euangelio quod ipse confecerat, perrexit in Aegyptum. Vbi constructis monasteriis & fratribus religiose institutis Enoch ad Terram Sanctam post martyrium sancti Marci reuersus in Monte Carmeli contemplationi & orationibus uacans, die septima Mensis Iulii diem clausit extremum, ubi anno Domini 64. à fratribus digno cum honore traditus est sepulturæ. Ná cum in primordiis fidei pauci quidem, sed probatissimi Monachorum nomine censerētur, qui à Beato Marco, qui primus Alexandriæ præfuit, suadente Enoch Christi Discipulo, normam suscipere uiuendi eo feruore lectioni orationiq; ac operi manum diebus & noctibus incūbebant, ut nec escarum quidem appetitu, uel memoria nisi altero tertio ve die incideret, corporis interpellante inedia. Hæc in Historia Alexandrina, & in Libro de institutis Monachorum, & in supplemento Sigisberti de Illustribus Viris. Testatur hoc idem Philo de Heremitis Terræ Sanctæ. Palæstinam (inquit) uiri quidam spirituales inhabitant plures iam quàm quattuor millia sancti uulgariter nominati & æstimati, quoniam Dei cultores præcipui sunt. Non animalia, sed mentes suas uirtute munitas Dei offerendas esse putantes, cultu morum & conuersatione optimi, in ciuitatibus non habitant, existimantes ut contagionem aeris corporibus, sic conuersationem uulgi animo nocere, in singulis tamē ciuitatibus ex eodem collegio specialis procurator constituitur, qui eorum uestimenta cæteraq; usui necessaria tueatur. Alba semper ueste desuper induuntur, habentes illud dignum & ualde mirabile, quod non in alijs inuenies gentibus, tam Græcornm quàm Barbarorum, quòd omnes illis opes in medio sunt, & ab eis omnia communiter possidentur. Hæc ille. Plura quoq; alia miranda de Carmelitis & Prophetici ordinis Viris disserit. Consonat Hieronymus in libro de Illustribus Viris, sic scribens. Philo Alexandrinus de Genere Sacerdotum in libro de Prima Marci apud Alexandriam Ecclesia, in nostrorū laudem uersatus est, non solum eos ibi, sed & in multis quoq; Prouincijs esse memorans, & eorum Habitacula dicens esse Monasteria. Ex quo apparet talem primum Christo credentium fuisse Ecclesiam, qualē nunc Monachi imitantur. Prædicti Enoch memoriam facit Sixtus Papa quartus in confirmatione indulgētiarum & gratiarum Ordinis nostri dicens. Sanctorum Heliæ, & Helisei, & Enoch, necnon & aliorum sanctorum Patrum, qui Montem Sanctum Carmeli iuxta Heliæ fonte inhabitarunt, successionem hæreditariam tenentes. Hæc ille. Sicut ergo Helias Religionem Carmeli Heremiticam in Veteri Testamento inchoauit, sic Ioannes

Philo.

Philo.

Hieronymus in lib. De Illustribus Viris.

Sixtus Papa quartus.

nes Baptista eandem circa Iordanem, & Enoch in Carmelo, & alij multi eandem obseruantes contin[illegible]erunt, & ad eius obseruantiam alios induxerunt. De fœmineo etia[illegible] sexu in eisdẽ partibus Carmelitæ claruerunt. Inter istas erant illa Beatissima Maria soror Lazari & Martha. Hæ postquàm fuissent in Terra Sancta cum Gloriosissima Virgine Maria & Carmelitis Religione conuersatæ, uenientes in territorium Aquense eandem uitam continuarunt. Maria uero solitaria annis triginta Heremum incoluit. Martha uero duo construxit Monasteria, unum Virorum, aliud Virginum. De quo Vincentius lib. 10. Historiarum capitulo 100. Magnentia, quæ & Tecla, Virgo Romanorum Nobilissima, Hierosolymam ueniens, magnis uirtutibus & humilitate claruit Carmelita sanctissima, Helianæ Religionis obseruatrix sollicita. Hæc Pauli Apostoli post Discipula Monasterium Virginum apud Antiochiam construxit. Aliud etiam Claustrum eiusdem Ordinis Virorum Carmelitarum, non longe ab Antiochia in solitudine Montis Neroy, idest in Montanis Nigris. Cuius curam Euodius gessit Primus Ecclesiæ Antiocenæ Episcopus. Post quem Sanctus Ignatius successor Euodij, ubi & Angelos audiuit antiphonas cantantes. De istis & alijs prædictis in Vincentio inuenies. Hæc in Antiquissimis Patrum nostrorum leguntur Chronicis. Prædicti loci, uidelicet Neroy Heremicolas, Frater Thomas de Cantiprato Ordinis Prædicatorum in libro suo Apum multum recommendat. Et quanquàm hi de utroque sexu apud Historiographos non nominentur Carmelitæ, sed Religiosi, satis tamen est eos Carmelitas fuisse, & Helianæ Religionis tam ostensionis uirtute, quàm conuersationis exemplo. Nec mirum, ex quo non erat tunc temporis Carmeliticæ Religionis nomen in Europa, adeo sicut in Terra Sancta uulgatum uel cognitum. Nec tunc ut nunc fuit tanta Religiosorum status diuisio.

> Maria Magdalena & Martha Carmelitæ.
>
> Vincentius lib. 10. Historiarũ cap. c.
> Magnentia siue Tecla Virgo Carmelita.
>
> Euodius Primus Episcopus Antiocenus Carmelita.
> Ignatius Episcopus Antiocenus Carmelita.
> Thomas de Cantiprato lib. Apum.

Idem ostenditur fuisse statim post tempora Apostolorum. Cap. 3.

MVLTIFARIE multisq; modis sancti Patres, in Ecclesia Primitiua Deo secretius cupientes deseruire, suis confratribus uitam & Regulam sanctissimi Patris nostri Heliæ in exemplum obtulerunt. Nam circa annos Domini CLXX. floruit ille Magnus Pater Helenus Episcopus Alexandrinus & Martyr prius Carmelita. Hic habitum & Religionem Carmelitici Ordinis in Monasterio apud Alexandriam dedit Protho & Iacincto & Eugeniæ Virgini in habitu uirili aduenienti, postea martyrio triplici coronatis. Hæc Sanctissima

> Helenus Episcopus & Mar. Carmelita.
> Prothus & Iacinctus Mar. & Eugenia Virgo & Martyr Carmelitæ.

Vincentius lib. 12. ca. 3.

Virgo Carmelita post iuxta Nitriam Monasterium fundauit, in quo Pater eius Philippus sepultus est. Deinde aliud Romæ, teste Vincentio in Speculo Historiali lib. xij. capitulo iij. Porro circa annos Domini CXC. clarus effulsit Serapion ille Sanctissimus, ex Heremita & Anachorita Carmeliticæ Religionis, octauus Episcopus Antiocenus. Post eum Amphilon ipsius in Episcopatu successor. Hinc circa annos Domini CCL. surrexit Magnus Antonius, qui Paulũ Heremitam iuxta scripta Hieronymi in deserto inuenit. De quo Dionysius Omonsenus in Vita Sãcti Pachomii dicit sic. Erat per idem tempus uita Beati Antonii cunctis admiranda, qui Magni Heliæ & Helisei æmulator existens studio imitatus est singulari. Et Athanasius in Vita Sancti Antonii. Meminerat quoque Antonius Heliæ dicentis. Viuit Dominus cui asto hodie. Igitur secum reputans oportere Dei famulum ex instituto Magni Heliæ capere exemplum, & ad illud speculum uitam suam debere componere. Item in Collationibus Patrum cap. vj. collatione Pyamonis. Anachoritæ merito nũcupantur, qui uastos Heremi recessus penetrare non timebant, ad imitationem sancti Ioannis Baptistæ, Heliæ quoque & Helisei, de quibus Apostolus ita commemorat. Circuierunt in melotis &c. Cum igitur anno à Passione Domini XLII. Titus & Vespasianus Hierosolymam uenissent Heliæ successores ob reuerentiam Christi honoratos muneribus illesos dimiserunt. Vnde Franciscus Petrarcha dicit. Vespasiano sub Nerone rem Hierosolymis gerenti uicinum Carmeli Montem oraculum experiendi desiderio accessit. Vnde in immensum auctus est accepto responso, quòd quicquid ageret & mente concepisset & attentasset successurum feliciter, quãuis arduum & laboriosum uideretur. Hæc ille.

Serapion Episcopus Antiocenus Carmelita. Magnus Antonius. Dionisius in Vita sancti Pachomii. Athanasius in Vita sancti Antonii. Heb. xi. Franciscus Petrarcha.

Quia igitur (secundum Hieronymum) bonum opus assidua indiget ammonitione, cernentes patres memoriam hominum esse labilem ea quæ exemplis prædicabant & uerbis scriptis commendare curabant, uelut fecerunt fructuosus Serapion, Macharij, Amos, Pyor, Isidorus, Pachomius, Pafundius. hic inuenit sanctum Onofrium in deserto Oreb, Donatus, Orisiesius, Paulus & Stephanus, Feriolus, Aurelianus, Cassianus, Cæsarius, & alij quàm multi. Qui licet ab institutione Heliæ fuerint primordialiter exorti, & Religionis Carmelitarum tamen uulgariter solo nomine à Carmelitis differentiam habent, quia aliarum Regularum, aut institutores aut obseruatores facti ueluti Augustinenses, Benedictini, Paulini, Iacobitæ. Quia ergo omnis Religionis (secundum Chrisostomum in dialogo de Dignitate sacerdotum) Helias Parens est & Origo fontalis: ideo Antonius cum alijs Patribus, & Discipulis de Religione Carmelitarum censetur, quãquàm Carmeli Montem non incoluerunt.

Omnes omniũ aliarum Regularum cuiuscunq; Religionis institutores Carmelitæ fuerunt. Chrisostomus in Dialogo de Dignitate sacerdotum.

luerunt. Et quisquis Heliam in hoc non commendat, in tam sancto germine radicem fructu fraudat, & uitem propagine. Sic dicendum est de Sācto Fructuoso Episcopo & Martyre, qui fuit anno Domini CCXL. Huius Discipuli ac Diaconi Euagrius & Eulogius. Inuenit autem Sanctus Antonius Paulum in Heremo circa annos Domini CCL. de quo dixit tale testimonium. Vidi Heliam, uidi Ioannem in Heremo, & uere Paulum in Paradiso. Eusebius etiam Carmeliticæ Religionis Monachus anno Domini CCLX. martyrium subijt. Dionysius uero Papa huius nominis Primus, ex Monacho Religionis nostræ pro Christo martyr effectus est CCLX. anno. Item anno Domini CCLX. Sācta Carmelita & Soror nostri Ordinis Cyrilla uirgo filia (ut legitur) Decij, martyrio coronata est.

Fructuosus Episcopus & Martyr Carmelita. Eusebius Monachus & Martyr Carmelita. Dionisius Papa primus Martyr Carmelita. Cyrilla Virgo & Mart. Carmelita. Spiridon Episcopus Carmelita.

Circa annos Domini CCCX. Sāctus Pater noster Spiridon Heliæ Religionē magnis uirtutibus decorauit. De quo habetur in historia ecclesiastica lib. 10. quòd Episcopus Cyprius fuit ex ordine prophetarum. Et alibi de eo habetur, quòd uitam propheticam duxit. Non quòd ipse & alij futura prædicerent, sed quòd Religionis Propheticæ à Propheta Helia institutæ obseruatores essent, Deum orationibus & religiosis exercitijs laudantes. Et hoc modo Nuntij Saulis primo missi, & alij secundo, & reliqui tertio missi. Insuper & Saul ueniens prophetauit nudus, 1. Regum 19. id est Deum laudauit, secundum Nicolaum de Lyra. Sancta etiam Pelagia, conuersa per sanctum Nonnum Episcopum, sub uirili habitu uenit ad Monasterium Carmeliticæ Religionis in Monte Oliueti, ubi studiose perseuerans in hoc stupendo facto dormiuit in Domino. Ad horum fratrum instantiam scripsit Hieronymus Primum Librum Vitas Patrum. In hoc Monasterio floruit tempore Sancti Hieronymi sanctus Adolius Tharsensis genere fratrum illorum Rector. De prædictis sanctis inuenies largius & de sequentibus in Speculo Vincentij, & in Vitas Patrum.

1. Reg. 19.

Pelagia Carmelita.

Adolius Tharsensis Rector Carmelitarum in Monte Oliueti.

Idem ostenditur fuisse tempore Constantini Magni omniaq; Monasteria Carmelitarum tum in Terra Sancta, tum etiam extra numerantur. Cap. 4.

CIRCA annos Domini CCCIX. ut dicunt Historiographi, & Vincētius in Speculo, ex Constantio & Helena Constantinus procreatus, multas in Christianos persecutiones exercuit. Diuina igitur clementia per baptismi lauacrum à lepra curatus, Matrem suam Helenam ad inquirendum lignum sanctæ Crucis hortatus est. Igitur Beatissima Helena ad Angeli monitionem

Vincentius in Speculo.

Hierusalem pergens primo sepulchrum Christi (quãuis difficulter) inuenit. Sordidatum quidem, & desuper Veneris Templum ædificatũ, ubi cantibus Virgines insistebãt, ut in Antiquissima Chronica reperitur. Scribit autem Socrates Historiographus Græcus ipsum Domini Sepulchrum sacratissimum ab Helena inuentum esse reuelatione duarum Carmelitici Ordinis Sanctimonialium ob grauem præcedentem persecutionem in spelunca latitantium. Tunc palam aperto Domini monumento, & Veneris templo destructo, inuenit tres Cruces, inuenit & Titulum, ac Clauos. Hæc ille. Rufinus uero scribit, quòd per Iudæ confessionem Crux Christi sit inuenta. Hinc Helena Christianissima in eodem loco scilicet Caluariæ mirificam construxit Ecclesiam, statuens ibi Monasterium Virginum secundum Carmelitæ Religionis institutum, ordinans sanctimonialem nomine Mariam, earum Matrem & Abbatissam. Admiranda autem humilitate & obsequio hæc Regina Orbis & Mater Imperij his Virginibus seruiuit, & famularum Christi se famulam deputauit. Hæc Rufinus. (Vt habetur libro 10. Ecclesiasticæ Historiæ cap. 8. Sic Regina prudentissima fecit merita, quæ erant Virginum Christi, sua, dum in eis dilexit, quod ipsa per integritatem carnis non seruauit. Huic Mariæ successit Sincletices, de qua Vincentius lib. 18. Historicarum cap. 9. Et Hieronymus in Vitas Patrum dicit eam fuisse Abbatissam. Deinde sancta Matrona. Postquam Sara tempore Theodosij Senioris, de qua Vincentius lib. 18. cap. 9. Hæc post aliquod tempus à Beato Cyrillo Alexandrino Episcopo cum quibusdam Virginibus uocata est, ut præesset in loco Nouo iuxta Nylum fluuium, non longe ab Alexandria (Virgine Dei Genitrice Maria locum ostendente.) In hoc Monasterio fuit Eufrosina Virgo, de qua Vincentius lib. 13. Historiarum cap. 51. Post Saram præfuit Virginibus quædam nomine Romana. Tunc Virgo Sancta nomine Nonna, de qua libro 4. Vitas Patrum parte 7. cap. 2. §. narrauit Basilius. Patres uero istarum sororum in Hierusalem plures per successionem fuerunt, de quibus postea dicetur. Renouauit insuper sanctissima Mater Helena Monasterium Fratrum iuxta Portam Aureã in honore sanctæ Annæ pridem fundatum. Similiter Monasterium Fratrum in Monte Syon Ordinis nostri restaurarit. Plura equidem tunc temporis Monasteria Carmelitæ habuerunt in Terra Sancta, scilicet in Bethleem. Cuius Monasterij Pater fuit sanctus Hieronymus, & cum eo Sancta Paula Vidua, & Eustochium Virgo sacratissima. In Monasterio Iordanis ab Heliseo constructo (ut patet 4. Regum 6.) Sanctus Ioannes Baptista, ut dictum est supra, fuit illorum fratrum Rector, qui & Christum in Iordane baptizauit, Discipuli eius sunt ante descripti. In Monte Effraim.

Socrates Historiographus Græcus.
Duas Carmelitici ordinis sancti moniales lignum Crucis Dominicæ Helenæ ostendisse scribit, quæ propter persecutiones in spelunca latitabant. Inde Helena plura beneficia Carmelitarum ordini contulit.
Rufinus lib. 10. Ecclesiasticæ Historiæ. ca. 8.
Maria Carmelita.
Sincletices Carmelita.
Vincentius li. 18. Historiarum. c. 9.
Hieronymus in Vitas Patrum.
Matrona Carmelita.
Sara Carmelita.
Eufrosina Virgo Carmelita.
Romana Carmelita.
Nonna Virgo Carmelita.
Monasteria Fratrũ Carmelitarum in Terra Sancta.
4. Reg. 6.
Mat. 1.3.

te Effraym. de quo 4.Regum 5. In Iericho. In Galgala. In Bethel. In Samaria. In Nazareth. In Bethania. In Valle Iosaphat. In Ebron. In Deserto Montis Querentenæ prope fontem Helisei, ubi Christus tentatus fuit. In hoc Monasterio fuit aliquando Sancta Paula Vidua (ut patet in legenda illius.) Huius loci Heremitas Iacobus de Vitriaco in Historia Orientalium singulari laude commendat. In Heremo quæ adiacet Mari Galileæ, ubi Christus satiauit quinque millia hominum, nomine Valim à fundatore. In ciuitate Achon siue Ptolomaida Syriæ. In Tyro ciuitate Syriæ. In pede Montis Lybani, cuius planities irrigatur ex puteo aquarum uiuentium. Ante portam Ciuitatis Sareptæ Sydoniorum, ubi Helias obuiauit Viduæ. Et dicitur à Ludolpho Heliæ conuentus. In nobili Ciuitate Tripolitana, cuius planities irrigatur de fonte Ortorum. In solitudine Fontis Ortorum, appellatum Belli Loci, propter Loci pulchritudinem. Extra Terram Sanctam. In Cypris apud Famagustam Monasterium Beatæ Mariæ de Monte Dei, ad quos Beatus Bernardus Clareuallensis librum postea scripsit. Illud Monasterium Helena sancta construxit, repatrians à Hierosolymis uersus Byzantium. In Thebaida Ciuitate Hermopolitica, in quo Sanctissimus Pater noster Onofrius in iuuenili receptus est ætate. Post accepta licentia in solitudine Montis Oreb LXX. latitans annis, inuentus est a Sancto Pafuntio, & co præsente spiritum Deo tradidit. In Nicopolis Ciuitate Aegypti per sanctum Enoch Carmelitam fuit Monasterium ædificatum. Porro in Monasterio circa Iordanem fuit à Priore loci nomine Ioannes receptus sanctus Zozimas, inuentor Sanctæ Mariæ Aegyptiacæ. Sed heu decorem ablatum Carmelitanæ Religionis. Qui propè hæc omnia Loca in nihilum penitus à Paganis sunt redacta.

4.Reg.5. Matth.6. Iacobus de Vitriaco in Historia Orientalium. Ioan.6.cap. Monasteria extra Terrã Sanctam numerantur. Onofrius Carmelita. Sanctus Zozimas inuentor Sanctæ Mariæ Aegyptiacæ

Circa annos Domini CCCXX. inter præclaros Carmeliticæ Religionis fuerunt Hilarion, Basilius, & cæteri multi utriusque sexus. Cap. 5.

MACHARIO episcopo Hierosolymitano defuncto, cuius tempore Helena Sancta Dominicam crucem inuenit, successit Sanctus Maximus XI. Patriarcha Hierosolymitanus. Istius tẽporibus Sanctissimæ Vitæ Patres Helianæ Religionis maximi Zelatores in diuersis Heremi locis conuersantes, totum orbem virtutibus & sanctitate illustrabant. E quibus Hilarion ad duos Menses Antonij Magni Discipulus, inde in Palæstinam veniens Heremum Carmeli & alia plura solitaria loca incoluit circa annos Domini. CCCXX. Tandẽ in Regno Cypri post multas exercitatas & patratas virtutes diem clausit extremum

Hilarion Carmelita.

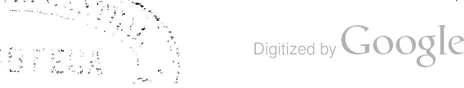

Vincentius in Speculo lib. 15. cap. 19. & 45.

Basilius Carmelita.

Amphilotius Doct. Græcus, Sozomenus & Socrates Græci, Rufinus & Platinus Latini Historiographi.

mum anno Domini CCCLXXVII. vt testatur Vincentius in Speculo historiali, lib. 15. Cap. 19. & 45. His etiā temporibus floruerunt illa magna Luminaria mundi, de quibus supra copiose diximus. Inter alios autem Carmeliticæ Religionis clarissimos Patres clarus effulsit his temporibus nominatissimus ille & Magnus Basilius nobili genere Cappadociæ genitus. Cuius vitam Discipulus eius Amphilotius Episcopus Iconiæ Doctor Græcus, Sozomenus & Socrates duo Historiographi idiomate Græco, Rufinus vero & Platinus Rhetor in latino interpretes seu translatores diligenter conscripserunt. Hic Basilius vir sapientissimus & continentissimus Patriam relinquens, & Athenas veniens, abstinentia & castitate valdè decorus, vas sapientiæ Eubolum præceptorē græcorum adijt. Deditq; sese adeo doctrinis, vt admirandus esset in scholis vniuersis Atheniensium magistris. Igitur xv. annis moram habens ibi, & omnē græcam Philosophiam adeptus, nec inuenire per ipsam Creatorem omnium valens anxius fluctuauit. Sed paulopost nocte vigilantem eximius circumfulsit splendor ab extra monens & illuminans ab intra. Ob id statim Aegyptum petens inuenit quendam Heremitam virum Christianissimum atque doctissimum incolam quōdam Montis Carmeli, nomine Porphyrium. Hic dedit ei sacri canones libros ad legendum ad scrutandum Diuinæ sapientiæ arcana. Ibidem anno expleto rediens Athenas præceptori suo Eubolo Christi donauit cognitionem. Tūc pariter Hierosolymam venientes cum magna deuotione Christianæ fidei ab Episcopo Maximo in Iordane baptizati sunt, præsentibus Cyrillo Diacono, & Ioanne Montis Carmeli Heremitis. Et ecce dum baptizarentur fulgor ignis venit super eos & columba aquam Iordanis turbans reuolauit in Cœlum. Admirans autem Episcopus Basilij in Deum dilectionem orans vestiuit eum Christi resurrectionis vestimēto, postea Eubolum. Post hæc in Carmelo cōmorātes cōmuni cōsensu Antiochiā intrauerunt. Illic erat tunc Patriarcha nomine Miletius, à quo Basilius dignus reputatus cōsecratus est Diaconus. Hinc cum Eubolo intrauit Cappadociæ Regionem, nocte præterita antequam venirent Cæsariam reuelatam fuerunt per visionem Eusebio Episcopo eorum nomina, & quia deberet Basilius ipsius fieri successor. Admirans autē Episcopus in Basilio pelagus profundissimæ sapientiæ, vocatis quibusdam Montis Carmeli fratribus, in Monte Didimi eis Monasterium constituit. Cum quibus Basilius omni humilitate conuersando post mortem Eusebij meruit prouehi ad summum in Cæsaria Sacerdotij gradum. Iste est Basilius, qui Monachorum instituta duplici sub forma composuit. Vna est per modum Dialogi, & hanc eius confratres Carmelitæ in Monte Didimi assumpserunt, & eundem in Patronum eligentes

eligentes de ordine Sancti Basilij vocati sunt. Alia per modum communis ammonitionis quam Sanctus Ioannes 44. Hierosolymorum Episcopus suo libro inseruit & Carmelitis tradidit. In hac Carmelitæ vixerunt quousque ab Alberto compendiosam Regulam acceperunt. Prædictis etiam temporibus claruit Prior Montis Carmeli Sanctus Eutitius. Hic conuertit Miletium Antiocenum post Episcopum ad Christi fidem, & eidem Habitum & Normam Ordinis dedit. Iste etiam Sanctum Basilium in Monte Carmeli ad prophetalem institutionem acceptans sanctæ Religionis habitu inuestiuit. Circa hæc tempora Gregorius Basilij Germanus in Monte Didimi Prior ordinatus, postea Nicenus alias Emisenus fuit Episcopus. In eodem loco etiam frater Basilij Petrus cum Eubolo & Amphilotio conuersatus est. Iisdem temporibus Magnus ille Gregorius Nazanzenus Episcopus in Montanis Nigris sanctæ Carmeliticæ Religionis habitum & viuendi norma cum suo Discipulo Eutropio post Episcopo & Martyre suscepit. Echitius Discipulus Gregorij Nazanzeni & Eraclides Monachus eodem tempore sub institutione Carmelitarum fuerunt instituti. Sic & Cyrus Alexandrinus Philosophus & Medicus. Deinceps Ioannes Damascenus in Constantinopolitana Ciuitate per Carmelitas conuersus se laudabilem in eorum Religione in omnibus exhibuit. Huic Beata Virgo abscisam restituit manum. Fuerunt & tunc in sexu fœmineo plures sanctæ fœminæ in diuersis locis Ordinis nostri. Istarum vna fuit sancta Melania Vidua, xxv. annis in Monasterio Dominici sepulchri cum quinquaginta virginibus Deo seruiens. Hæc Euagrium postea Carmeli Montis Monachum febricitantem curauit eum ad propositum sanctæ vitæ inducendo. Similiter & Affra per sanctũ Narciscum cõuersa, quæ in igne martyrium celebrauit, in cuius sepultura Mater eius Hilaria cum tribus puellis, Digna, Eumenia, & Euprepia flãmis per infideles trucidatæ sunt apud Cretam. Illis temporibus fuit Domicilla Neptis Domiciani cum Eufrosina, & Theodora, & multis alijs in vna domo combusta. Constantia etiam filij Constantini Carmelitana institutione imbuta exemplo sanctitatis alijs præfuit. Et licet per Historiographos non scribantur fuisse Religionis Carmeliticæ, tamen temporum congruentiæ consentiunt, & Ordinis Carmelitarum Historiæ, sub institutione Carmeliticæ Religionis easdem vixisse.

S. Eutitius Carmelita.

Gregorius Emisenus Episcopus Carmelita.

Petrus Eubolus & Amphilotius Carmelitæ.

Grego. Nazanzenus Carmel.

Eutropius Episcopus & Martyr Carmelita.

Echitius & Eraclidea Carmelitæ.

Cyrus Alexandrinus Carmelita.

Ioannes Damascenus Carmelita.

Melania uidua.

Affra Carmelita.

Domicilla Carmelita.

Eufrosina & Theodora Carmelitæ.

Constantia.

Circa

Circa Honorij et Archadij Imperatorum tempora Ioannes 44. Patriarcha Hierosolymorum, & alij utriusque sexus Carmelitici Ordinis sanctissimè uiuentes clauerunt. Cap. 6.

EMPORE Honorij & Archadij Imperatorũ circa annos Domini cccc. fuit quidam nominatissimus Montis Carmeli Heremita sanctæ Religioseq; vitæ nomine Ioannes. Hic iuuenili ætate videns quàm raræ sunt veræ amicitiæ, fallaces amores, omniaq; esse caduca & transitoria, Pecuniã, Mundum quoque adeo contempsit, vt Heremum Montis Carmeli peteret, quo se credidit à parentibus faciliter posse celari. Vbi Deo ab adolescentia seruiens, tanta emicuit humilitate, vt ipso quoque seniori Cyrillo Priori loci illius obedientia stuporem incuteret. Post hæc Cyrillo ad Patriarchatũ Hierosolymorum assumpto, Ioãnes eidem in Prioratu successit. Porrò Cyrillus ipsum Ioannem ad Ciuitatem Hierosolymitanam accersitũ Archidiaconum suum ordinauit, & statim Monasterium Sororum Dominici Sepulchri coactus est recipere gubernãdum. (Hoc enim erat officium illo in tempore Archidiaconorum) Tunc iuuenis quidam, Theonas nomine, parentum quidem imperio vinculum subijt coniugale, in quo vnius Lustri tempore permanẽs, vxoris assensu, relinquens mundum Ioannis discipulatui adhęsit. Quippè dum ipse cum vxore sua inter cæteros Israelitas decimas suarum frugum atque primitias in Hierusalem secũdum statutum suæ deuotionis Deo offerret, Sanctus Ioannes utriusq; in Deum cor ardens perpendendo cœpit pro temporalibus ipsis spiritualia seminare. Sicq; tam vxorem quàm ipsum ad contemptum terrenorum prouocauit. Deinceps Ioannes, Cyrillo defuncto, dum ad Patriarchatũ Hierosolymitanum esset assumptus, Euagrius ei successit in Archidiaconatu. Euagrio autem primo Lectore per Basilium, inde Presbytero per Gregorium Nazanzenum ordinato, cum Spiritu Prophetico tunc clarus haberetur. Antiocenus Patriarcha constitutus est. Quapropter Theonas (de quo iam diximus) Archidiaconatum in Hierusalem post illum suscepit. Ad istum Theonem venit Serapion Heremita Carmelita factus, qui tanta effulsit perfectione, vt postmodum decem millium Pater in Aegypto fieret Monachorum. Hic Theonas trium linguarum peritissimus (teste Vincentio lib. 20. cap. c. 9. Histor.) fuit. Hic secundum Hieronymũ xxx. annis continuis tacuisse fertur. Postea resignãs Archidiaconatus officium, memor Helianæ Religionis, à Ioanne prædicto sibi declaratæ, effectus est Pater trium millium Monachorum. In Vitas Patrum lib. 1. cap. 19. Huic Rufinus in Archidiaconatu successit. Rufino vero successit Enoch. Postea

Marginalia: Ioannes 44. Patriarcha Hierosl. Carmelita. — Vincentius lib. 20. Hist. cap. 9. — Theonas Carmelitarum Pater.

49. Patriarcha Hierosolymitanus. De Ioanne vero prædicto habetur lib. XI. Ecclesiasticæ historiæ sic. In Hierosolymis post Cyrillum Ioannes Apostolicas reparauit sedes. Vnde Prosper Aquitanicus. Ioannes Monachus ob vitæ puritatem, & Prophetiæ gratiam quam à Deo meruit illustris habetur. Qui Hierosolymis primo Cyrillum Ecclesiam cœpit gubernandam. De hoc Genadius in de Illustribus viris ita refert. Ioãnes Episcopus scripsit librum, in quo probat se non Origenis fidem, sed dogmata secutum. Ad hunc Ioannem Lucianus presbyter fuit missus. Vnde Sigibertus in Chronica Anno Domini CCCCXXVII. Ioannes sanctorum corpora Stephani & sociorum eius transtulit in Hierusalem. De hoc Vincentius in Speculo Histor. lib. 20. c. 7. Scripsit vero ipse Ioãnes ad instantiam Fratris Caprasij Prioris Carmeli librum de Institutione Monachorum in Lege Veteri exortorum & in Noua perseuerantium, sicut testatur Cyrillus Doctor Græcus. Prior ordinis nostri Generalis in Epistola ad Abbatem Ioachim tempore Innocentij Papæ Tertij. Huius libri disciplina & institutione Carmelitæ sine Paganorum insultu vixerunt, amplioribus dilatati Monasterijs vsque ad tempora Eraclij Imperatoris. Iste est Caprasius, qui postea tempora persecutionis Hæreticorum Euticianorum misit Discipulos suos ad defensionem Orthodoxæ fidei Liberatum & Felicem ad Affricam, Simplicianum ad Italiam, Romanum ad Cõstantinopolitanã Vrbem. Quidam vero opinantur istum Romanum Sancto Benedicto Habitum Monastichum tradidisse. Timotheum vero Caprasius misit in Monasterium Montis Neroy, vt fratres ibi contra Euticianos defenderet. Huius Timothei Discipuli fuerunt Martyrius, Ninulphus, & Simeon Antiocenus, de quo Vincentius libro 21. cap. 51. Histo. ponit, quòd à Timotheo receptus inimitabilem duxit vitam. Tãdẽ Ioannes 44. Patriarcha Hierosolymitanus plenus sanctitate, post Paraliticorum curationem, Cæcorum illuminationem, soluens debitum viam transijt vniuersæ carnis anno Domini CCCCXXXII. Pridie idus Ianuarij. Huic successit in Episcopatu Vir Catholicus Iuuenalis Comes sancti Cyrilli Alexandrini in Concilio Ephesino. Huius Iuuenalis successores tres Ecclesiam Hierosolymitanam valde destituerunt, quos Dei vindicta breui tempore subtraxit è medio, & rursus Pius Dominus per Carmelitam Enoch 49. Episcopum Hierusalem restaurauit, singula reformando. Plures etiam doctissimi viri Ioannem Chrisostomum Carmelitanæ Religionis institutionem habuisse affirmant, & cum ipsis in Religione fuisse conuersatum. Hic à Miletio (de quo supra diximus) Diaconatus gradum, ab Euagrio Presbyteratum suscepit. Vincentius lib. 18. histo. cap. 42. & 44. Tandem vero Episcopus Constantinopolitanus ardore solis tabefactus in exilio

Prosper Aquitanicus.

Genadius in de Illustribus Viris.

Sigibertus i Chronica.

Vincentius in Speculo Hist.

Cyrillus in Epistola ad Abbatem Ioachim.

Caprasius Prior Carmelitarum.

Liberatus, Felix, Simplicianus & Romanus & Timotheus eius Discipuli.

Martirius, Ninulphus & Simeon Discipuli Timothei.

Ioãnes Chrisostom. secundum nonnullos fuit Carmelita.

Vincentius lib. 18. c. 42. & 44.

Martyr effectus est. Ioannem autem Casſianum Diſcipulum ſuum ex Conſtantinopoli truſit, qui iuxta Marſiliam duo Monaſteria vnum Virorum, aliud fœminarum inſtituit. Helianæ Religionis imitator eximius vſque in finem vitæ. Vincentius lib. 20. hiſtor. cap. 14. & 15.

Vincentius li. 20. c. 140.

Sanctus Cyrillus Patriarcha Alexandrinus ammonitus à Beata Virgine Monaſterium Puellarum conſtruxit, & Hæreticum Neſtorium deuicit. Cap. 7.

TEMPORIBVS prædicti ſancti Ioannis mortuo Patriarcha Alexandrino Theophilo (cuius mẽtio ſæpe fit in Vitas Patrũ) anno Domini CCCCIII. Cyrillus Heremita Mõtis Carmeli, Epiſcopus Alexãdrinus 28. ordinatur. Vir vitæ ſanctiſsimæ, fideiq; catholicæ fideliſsimus propugnator, ſtrenuuſq; Hæreticorũ debellator, fuit verò contra Timotheum (qui ad Patriarchatum aſpirabat) totius populi aſſenſu aſſumptus. Hic apud Alexandriam nedum claris, ſed & Chriſtianis ortus parentibus ab auunculo ſuo Theophilo Athenas miſſus ibi adeo profecit, vt in breui adipiſceretur Doctoris inſignia. Audiẽs autem Sancti Ioannis in Hieruſalem bonam famam, dum ipſius præſentia aliquandiu fruitus fuiſſet, iunctus fratribus Carmeli in Religione ſpeculum dedit illis fulgentiſsimæ ſanctitatis (teſte Arnoldo de Villa Noua ſacræ Theologiæ profeſſore in Epiſtola Regi Aragoniæ miſſa) Idem habetur in hiſtorijs Hieroſolymitanis, & in Hiſtoria Alexandrina, & in ea quæ dicitur Tripartita. Teſtatur idem plures aliæ Græcorum Hiſtoriæ. Similiter Ioannes Caſsiodorus. Sic & Ioannes de Hiſduno in explanatione illius, Datus eſt ei decor Carmeli. Idem dicit Thomas Epiſcopus Norvvicenſis, & Thomas Vvaldenſis Anglicus contra Vvicleff Hæreticum in libro de Sacramentalibus. Dominus etiam Iuo in Magno Volumine Decretorum ſeu Conciliorum, ex quo Gracianus plurima ſumpſit. Deinde Cyrillus ſumpta licentia Prioris longa Religionis inſtitutione exercitatus, venit Alexandriam, vbi presbyter ordinatus eſt. Poſt hoc Pontifex factus ſtatim Renocianorum, id eſt, Neſtorianorum Eccleſias claudens vaſa earum Eccleſiarum dirumpens, Epiſcopum eorum Theopõpum rebus omnibus ſpoliauit. Iudæos quoque propter plures turbationes ab illis patratas extruſit de Alexandria pellendo. Hinc ſuper Nylum Dei Genitrice iubente Monaſterium Virginum ſui ordinis collocauit (vt ſupra dictũ eſt) Adeo autem illud in breui accreuit, vt in eo centum & 20. cellulæ haberentur. Claruit autem in illo Eufraſia Virgo ſanctiſsima XI. anno vitæ ſuæ Velata. Quæ cum multis clariſq; virtutibus atque miraculis fulgeret 30. vitæ

Cyrillus epiſcopus Alexandrinus Carmelita.

Arnoldus de Villa Noua in Epiſtola ad Regẽ Aragoniæ.
Ioan. Caſsiodorus.
Thom. Epiſcopus Noruicen.
Tho. Vuald. in lib. de Sacramentalibus.
Iuo in Mag. uolumine.

Eufraſia Virgo Carmelita.

vitæ suæ anno, Tertio Idus Ianuarij, quieuit in Domino. Prima vero Mater illius monasterij fuit sancta Sara, vocata de Hierusalem (de qua sæpe fit métio in Vitas Patrum.) Circa eadem ferè tempora floruit Magnus & Diuus Pater Hieronymus alter Helias & Baptista Ioannes, institutorum eorundem maximus Amator, & Cultor, Rector Sanctimonialium in Bethleem Ordinis Heliani. Huius Sanctissimi Hieronymi defuncti & Ioannis Baptistæ similitudines vidit Cyrillus Alexandrinus (teste Cyrillo Hierosolymitano de Miraculis eiusdem ad Beatum Augustinum.) Paula etiam & Eustochium fœminæ sanctissimæ atque doctissimæ cum cæteris Virginibus ordinem Heliæ tunc illustrabant. Fuerunt & Discipuli Hieronymi sanctissimi multi, inter quos Epiphanius, Eusebius Cremonicensis, & Philippus Helianæ Religionis Zelatores feruentissimi. Hic ergo Cyrillus Doctor Græcus ordinis Fratrum Beatæ Mariæ Virginis de Monte Carmeli Alexandrinus Patriarcha ex mandato Domini Cœlestini Papæ Primi (iubente Dei Genitrice) loco eius in Concilio Ephesino præsedit contra Patriarcham Constantinopolitanum Nestorium. Huius Nestorij Diaconus Anastasius nomine, Vir certè doctissimus fuit, sed non prout oportuit. Hic ad populum sermonem faciens ait. Dei Genitricem Mariam nullus dicere præsumat, quoniam Maria homo fuit; & Deum ab homine generari nimis est impossibile. Cui Nestorius consentiens idem publicè prædicauit, affirmans veritatem ita se habere. Vnde nata est magna in populo Christiano diuisio. Introduxit etiam idem Nestorius in ecclesiam Dei Pauli & Fortunati doctrinam, dicens. Ego Nestorius nunquam, qui fuit duorum mensium vel trium confitebor Deum innuens Christum tantummodo hominem esse. Cuius sententiam plures secuti Episcopi magnam fidei turbationem suscitauere. Tunc Cyrillus librum de Origine & Parentela Virginis producens in medium disputauit, Mariam ueraciter dicendam Theotecos, & ob id conceptam & natam absque quauis peccati labe. Temerarium esse asseuerans in ea aliquam unquam maculam extitisse origine uel actione. Vtraque hæc Nestorius negando & refellere conando blasphemabat. Sed à Cyrillo & Patribus Concilij obstructum est os loquentium iniqua, & uera Ecclesiæ fides in Concilio præfixa est ac determinata. Vnde Richardus Dumelensis Episcopus cap. 10. sui Libri Philobibon. Arriana (inquit) malitia totam ferè ecclipsauit Ecclesiam, Nestoriana autem debacchari præsumpsit in Virginem, atque non tam nomen quàm diffinitionem Theotecon abstulisset, nisi miles inuictus Alexandrinus Monarcha Cyrillus congressus eius inanes exsufflasset. De isto Cócilio habetur in Decretis Dist. 16. cap. Sacrosancta. Hic notatur primo Antiquitas eiusdem Concilij

Sancta Sara Carmelita.

Sanctus Hieronymus Carmelita.

Cyrillus Hierosolymitanus.

Paula, & Eustochium Carmelitæ.

Hæresis Anastasij.

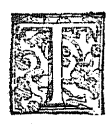
Hæreses Nestorij.

Richardus Dumelensis Episcopus.

Quæ colligantur ex Consilio Ephesino.

lij & nostri Ordinis, quo Tempore, quo Patriarchatu, cuius præsidentia. Secundo, Motiuum Cõgregationis, scilicet duplex blasphemia, & error, scilicet Virginem esse originali peccato cõtaminatam, & eandem nec Dei Genitricem dicendam fore. Tertio, Elucidatio Parentelæ Virginis. Quarto, Defensio & Diffinitio Concilij. Quinto, Condemnatio Nestorij, & demum cõfirmatio Tituli Ordinis nostri. Nam ex eo quòd Cyrillus tam gloriosè defensauit gloriam Christi, & Matris eiusdem, sancitum fuit, quòd Titulus sui Ordinis, quo dicebantur fratres Beatæ Mariæ de Monte Carmeli, Ordini esset ascribendus. Tandem cum Patriarchatum XXI annis gubernasset, quinto cal. Februarij reddidit felicem spiritum Deo. Sed Nestorius ad pœnitendum exilio relegatus, nec secundum demerita rigorosè punitus, venit ad Heremum Aegypti, ibidem similiter zizaniam seminando. Post à quodam astutissimo ad populum commendatus simul & adiutus, errorem Machometi inter Agarenos suscitauerunt, & totum simul regnum eorundem peruertentes infecerunt. Adiutor deinde eiusdem Nestorij nocte ipsum iugulando sua astutia & Vulgi fauore, omnium Agarenorum effectus est Rex. Demum à Porcis laceratus perfidiæ adiutor finem habuit.

Meritò Helianæ & Carmeliticæ Religioni in nouo Testamento Titulus hic ascribitur, scilicet, Fratres Beatæ Mariæ Virginis de Monte Carmelo. Cap. 8.

TACTA occasione ex capitulo præcedenti de Concilio Ephesino Titulũ nostrum Ordini Heliano ritè & iustè impositum esse probanti, videndum restat (incidentaliter quidem fateor) de huiusmodi Tituli veritate. Sicuti supra Capitulo 3. Primi Libri digessimus, Pater omnis Religionis atque Monachorum Heremitarumq; Helias extat, tamen singularis tum nomine, tum origine, Princeps Carmelitarum existit, pluribus conuenientijs conformiter ad hoc se adaptantibus. Ita æque pari & simillima forma Dei Genitrix, Cœli Regina Maria omnium veracissime Christianorum vniuersalis Patrona est & Mater, peculiariter verò omnium Heremitarum, & Religiosorum, peculiarissime tamen Carmelitarum Ordinis nedum Mater & Patrona, verum & Soror vsque in hunc diem habita est. Nec ab re. Nam quicquid vnquam in Carmelo decoris & sanctitatis emicuit Venerandissimæ Dei Genitrici ascriptum vel ascribendum venit. Vide Bernardum super illo verbo Isaiæ. Datus est ei decor Carmeli. Ascriptum (inquam) quinetiam ab Helia & eiusdem successoribus illi donatum, & à sancta sede Apostolica

Maria Virgo nedum Mater, & Patrona, sed etiã soror est Ordinis Carmelitarum.

Isa. 35.

lica adiudicatum est. Hic notare congruum duxi. Titulum Patronatus ex varijs oriri causis atque assumi initijs. Aliquando à Fundatore Patrono actiuo, velut Cœlestini, Vvilhelmitæ, quandoque à Passiuo electo, vt Basiliani, Benedictini. Interdum à loco, vt Carthusienses, Cistercienses, Cluniacenses, Præmõstratenses. Aliquando ab Ecclesijs vel Ecclesiarum Patronis, quorum honore Ecclesiæ sunt fundatæ, vt ordo Dominici Sepulchri. Quãdoque à Patronis, quorum honore ordines sunt instituti, vt Sanctæ Trinitatis. Pariformiter traditum tenemus à Patribus Heliam esse Patronum Ordinis Carmelitarum, tãquam eius primum institutorem & auctorem, eo quòd iuxta sanctiones Patrum Ordinis nostri hanc Religionem primitus in Monte Carmeli fundauerit. De quo latius in Primo Libro superius diximus. Super hæc tradiderunt nobis seniores nostri, (veluti in eodem primo libro tactum est) Mariam Virginem futuram Christi Matrem ab Helia primo, hinc ab Heliæ successoribus ab illo edoctis, electam fuisse in Patronam sui, atque suorum posterum. Quod tempore gratiæ deuotè impleuerunt eorum sequaces, capellam primi fundantes in eius honorem, Vt in Libro Primo dictum est. Ad hoc autem quòd sit Patrona passiua peculiarissime Ordinis Carmelitarum Dei Genitrix Virgo Maria, redduntur à Maioribus nostris plurimæ rationes, quarum aliquas recensendas congruum duxi.

Prima ratio qua colligitur, Mariam Ordinis Carmelitarum Patronam esse.

Prima propter primariam Ordinis Carmelitarum in laudem Virginis Mariæ institutionem. Nam Helias eorum Monarcha in Monte Carmeli orationi incumbens, dum septima vice de mari nubecula conscenderet, septima ætate Virginẽ nascituram, & Filium Dei parituram intellexit. Extunc in virginitate sua, & Helisei, ac plurium Filiorum Prophetarum ad honorem eiusdem Virginis, in Carmelo Religionem fundauit. Istud valde ad longum declarat Ioannes 44. Episcopus Hierosl.

Ioannes 44. Episcopus Hierosl.

Sic ergo Helias ad nasciturae Virginis & Deum pariturae honorem, primordialiter Ordinem prædictum in Mõte Carmeli locauit. Secundo pro se & suis in Patronam suæ Religionis elegit. Tertio in sororem copulauit. Quarto Discipulis suis eandem desiderare, & virginitatem seruare persuasit. Qui tempore legis Gratiæ successores eorundem legitime proficientes, sunt à Beata Virgine quasi in recompensam (secundum scripturas plurium eruditorum Virorum) præsentialiter visitati, spiritualiter eruditi, fratres appellati, in aduersitatibus quoque consolati. Nam, secundum sanctissimi Heliæ institutionem, fratres in noua lege eandem Virginem Mariam Dei Genitricem, sororem appellabant, in Patronam adoptabant, specialibus obsequijs deseruiebãt, & in eius honore Ecclesiam construebant. Vt ergo Virgo Maria in mundo nata gauderet & honoraretur de sua propria & singulari Religione, Helias suam Re

ligionem

Secunda ratio idem ostendit.

ligionem in eius honore instituit. Secunda ratio à Patribus inducitur, quæ dicitur conformitatis, scilicet Virginitatis primitiuæ, quia ambo tam Helias quàm sacratissima Dei Mater permanserunt Virgines Primicerij Virginum, Helias in Veteri Testamēto, Virgo gloriosissima in Nouo Testamento, Primi virginitatem suā Deo cōsecrauerunt. Ambo virginitatē verbo & exemplo cæteros docuerunt. Et spontaneæ virginaliter viuentes, finaliter Virgines permanserunt. De hoc similiter Ioannes 44. exquisitissime disputauit, propter quod censeo hic esse breuiandū. Tertia ratio propter consanguinitatem, id est, ex conformitate cognationis. Nam vt Epiphanus Episcopus Cypri dicit. Helias de nobili summi Pontificis Aaron prosapia, sicut & Virgo Maria, originem traxit. Successio uero cognationis humanæ naturalem trahit amorem. Nemo enim carnem suam vnquàm odio habuit, ait Apostolus. Cæteris enim paribus, velut Patres scribunt, sanctus quisque cognatos suos scientia & uirtute alios præcellentes licitè potest, immo debet ipsos alijs præferre. Sic Saluator in Apostolos elegit cum cæteris cognatos suos Ioannem Euangelistam, & Iacobum &c. Pariformiter Virgo Maria sciens Heliam religiosissimæ uitæ fuisse, & successores suos simili modo instituisse, prætulit Religionem Heliæ & institutionem, tam Samueli, quàm cæteris, qui ante Heliam Religiosæ & Propheticæ Vitæ animum dederunt.

Ioann. 44. Episcopus Hierosl. Tertia ratio idem probās, quæ colligitur ex Epiphanio.

Ephes. 5.

Matth. 4.

Quarta ratio illud idē ponit.

Quarta ratio, ex prædicta ortum habet, scilicet ratione hereditariæ successionis. Nam iure hereditario prædictæ cognationis Maria sacratissima nedum Carmelum, sed & cuncta Monasteria uniuersaq; Ordinis Carmeli temporalia, sicut & spiritualia, uelut naturalis Heliæ heres, ritè suo nomine uendicat atque possidet. Et quia (iuxta Iustiniani Ciuilium legum sanctionem) ubi successionis est emolumentum, ibi & tutelæ onus esse debet, rationiq; congruit, ut succedat in onere, qui substituitur in honore. Igitur Beatissima Maria, cuius possessio est in Carmelo, iure hereditario se Carmelitarum Aduocatam, Patronam, atque Tutricem fidelissimè exhibuit. Quinta ratio uenit ex loco. Quippè sicut (teste Hieronymo) Rachel Bethleemitanæ ciuitatis & finium eius est Mater (iuxta Prophetiam Hieremiæ) quia iuxta Bethleem sepulta legitur. Cur non magis Patrona, quin amplius & Mater dicenda uenit Montis Carmeli Virgo Maria, & in eo habitantium, ex quo iuxta Carmelum Heliæ, scilicet in Nazareth, nata est atque nutrita, sua quoque dulciflua conuersatione, ac Dei & sui Filij conceptione non tam Carmelum & consinia eius illustrauerit, quàm consecrata reddiderit?

Iustinianus.

Quinta ratio.

Sexta ratio.

Sexta ratio habetur ex Virginis Mariæ personali uisitatione. Ipsa enim in Noua Lege, tanquàm Magistra Religionis, schola uirtutum, ac legislatrix,

gislatrix, ut Soror & Patrona prius præuisa, & adoptata, uisitando Fratres in Monte Carmeli, in misterijs fidei, & perfectæ Religionis continuatione, ipsos instruxit, instituit, & innouauit. Nam, teste Hieronymo, Nazareth à Carmelo tribus distat miliaribus tantum. Annales enim, & Patrum nostrorum Historiæ plenæ sunt, quòd ab initio & per incrementa temporum, Carmelicolas uisitando, unicè Sincerissima Virgo Maria semper adoptauit. Nec dubium est, ob ueterem loci sanctitatem eam sæpenumero cum suis sodalibus Carmelum uisitasse. (teste Ardinachano) Erat ergo huic ordini soror, nomine Maria, quæ dum de Nazareth in Montana Carmeli condescendere statueret siue uellet, pluries dixit filio suo. Vadam & narrabo nomen tuum fratribus meis, Patris Heliæ filijs. Et quid putas Ordo Carmeli responderit? Vtiq; illius sanctissimæ Helisabeth uerbum. Vnde hoc mihi, ut ueniat Mater Domini mei ad me? Atque illud uerbum institutoris Heliæ. Mulier da mihi filium tuum. Vnde Martinus Italus. Ad eos autem qui ineunte tempore superioribus ex Prophetis originem traxerant, sanctam Dei Genitricem, cũ in humanis ageret, sicut Matrem ad filios, sæpenumero uenisse legimus. Ad istiusmodi etiam uiros Christum cum Discipulis quibusdam peruenisse didicimus. Hæc ille. Septima ratio est primaria Ecclesiæ à fratribus Heliæ in Monte Carmeli in Virginis honore constructio. In eo uidelicet loco, ubi didicerant eam cum sodalibus suis sæpe moram traxisse. Anno post natiuitatem Domini XLVIII. (teste Iosepho & Ardinachano) Vnde Martinus Italus. Præterea quoque Prophetarum Filij sacram ædem nomini Virginis, postquàm in cęlo fuit assumpta, primi dedicasse perhibentur. Octaua ratio sumitur ex Prophetarum fidelitate Deus enim, qui mentiri non potest, quod promisit, infallibiliter impleuit. Teste enim Bernardo Doctore mellifluo. Isaias de Virgine Maria præconium proferens ait. Datus est ei decor Carmeli, igitur uti decor Conchæ est pulchritudo Margaritæ, ita æqua forma decor, nedum Carmeli, sed & cuiuslibet loci est cœtus insignium personarum talem locum inhabitantium. Nec enim propter locum gentem, sed propter gentem locum eligit Deus. Igitur ut Propheta Dei fidelis inueniretur, decor Carmeli datus est ei, scilicet cœpta in Carmelo Religio, seruata quoque diutine cum deriuatis ex eo Monasterijs innumeris insignium utriusque sexus personarum, atque sic merito Gloriosa Virgo Carmelum sibi datum cum omni decore illius uendicat sibi. Præterea Salomon in Canticis Spiritu Sancto plenus de ipsa protulit dicens. Pulchra es & decora charissima, caput tuum ut Carmelus. Quæ uerba cum sint de uniuersali Ecclesia dicta, etiam ad literam secundum Maiores literales Expositores

Hieronymus.

Ardinachanus.

Psal. 21.

Luc. 1.

Martinus Italus.

Septima ratio.

Octaua ratio.

Bernardus.
Isa. 35.

Cant. 7.

res & Virgo Sacratissima sit Ecclesiæ nedum membrum, sed & post caput Ecclesiæ Christum Iesum maius atque præstantius liquidè patet ad literam de ipsa scripturam illam debere intelligi. Quæ quidem uerba Abbas Vercellensis sic elucidat, dicens. Carmelus Mons est pascuosus atque uberrimus, idcirco propter eius eminentiam, ubertatemq;, & nominis interpretationem, ordo in eo inceptus Seraphicus dicitur, quia omnibus cæteris ordinibus præstantior est, de cuius plenitudine omnes ordines alij accipiunt. Hæc ille. Quia ergo per Carmelum Virgo Maria decoratur, honoratur, & cōmendatur, dignum est, quòd in Carmelo ei dato, habeat Carmelitas eius Titulo decoratos eam specialiter uenerantes. Nam Prophetiæ per facta reperiuntur. Porrò Saul in Carmelo Mariæ dato, Fornicem triumphalem erexit Helias sacrificando Deum uerum declarauit, Heliseus sedem sibi collocauit. Per prædictam rationem inducitur ratio nona, quæ sumitur ex ipsius Virginis Dignitate. Quippè sicut præ omnibus creaturis, etiam angelicis in Dei præscientia uel præuisione Virgo Maria uelut futura Mater Dei, secundum plures magnos Theologos, est in mente Dei præhabita ac præordinata, uti prima omnium creaturarum in Dei intentione, licet pluribus creatis posterior in executione. Ita omni forma & pacto, præ omnibus Ordinibus siue Religionibus antiquior (& si liceret dici) sanctior Ordo siue eius Religio suo nomini debuit nedum præordinari, uerum etiam dicari, atque in propriam atque peculiarem possessionem tribui. Decuit igitur propter excellentiam tantæ creaturæ Dominum Deum ei attribuere antiquiorē omnium aliarum Religionem, quæ non est alia quàm Carmelitarum, in qua scilicet per illius Religionis professores peculiariter ueneraretur. Pro ueneratione ergo Virginis Mariæ in Carmelo continuanda, orta est Fratrum de Carmelo per Heliam instituta Carmelitarum Religio. Veneratio enim, quæ fit in locis sanctorum, ipsis sanctis sub Deo attribuitur, vt de Veneratione Dedicationis, & de Consecra. Dist. 3. cap. Pronunciandum. Et licet tempore Prophetarum saluandi filium Beatæ Virginis uenturum uenerati sunt, secundum Augustinum super hoc, Fratres de Carmelo ipsam Matrem filij uenerantes, in Carmelo Beatæ Mariæ dato, suam Religionem in ipsius honore ante eius natiuitatem inceperunt. Objiceret aliquis nostræ Religionis æmulus hanc rationem cassando, dicens. Plures sunt Ordines Titulo Beatæ Mariæ Virginis insigniti per Apostolicam Sedem eodem Titulo decorati, uelut Dominorum Teutonicorū, similiter Seruitarum Beatæ Mariæ. Huiusmodi cauillationi si congruum sit respondere, aut dignum, nondum uidere mihi uideor. Attamen ne pertinacem eius proteruiam atque ceruicem augeamus,

Abbas Vercellensis. — 1. Reg. 15. 4. Reg. 1. 4. Reg. 2. — Ratio nona. — Obiectio cōtra prædictā rationem.

mus, tantummodo istud cum audire uelim. Ex quo Antonius, Basilius, Augustinus, Benedictus, & huiusmodi sanctissimi Viri plures, tam ad eorum uenerationem quàm ad Ecclesiæ Catholicæ uniuersalem instructionem & utilitatem à Deo meruerunt habere singulares ordines, à principio suæ conuersationis usque in hunc diem, qua de causa Gloriosa Virgo ab initio usque ad illos nouellos, de quibus argumentaris, ordines non meruit peculiarem suæ uenerationis Religionem? Dic quæso, cur per tot centenos annos nullam singularem ac propriam habuerit? Vel si habuerit, dicas quæ sit? Sed reuera non inuenies, nisi Religionem Carmeli. Putas delirum Summum Pontificem, Tituli insignia approbâtem, cuius non nosset uerissimam causam? Esto contentus, & sede in domo tua. Sufficit tibi ò æmule lac comedere caprarum, cortices arborum sanctæ Scripturæ rodentium pro te, & ancillis tuis ac seruulis, sine me, ut sim tenellus & vnicus filius Matris meæ. In calce huius Capituli ratio decima addi potest, scilicet defensionis per religiosissimum atque doctissimum Carmelitam Cyrillum Patriarcham Alexandrinum (de quo dictum est Capitulo præcedenti) Sufficiat ante omnia auctoritas Summi Pontificis, & Sedis Apostolicæ. Vide Bullas Ioannis XXII. similiter Clementis Sexti, & eorum Antecessorum, & Subsequentium, nunquam aliter nisi valdè raro inuenies, nisi sic, Dilectis fratribus Beatæ Mariæ Virginis. Igitur vel vnus Summorum Pontificum intelligit de Maria Aegyptiaca (fateor sancta pœnitentiaria) vel de quauis alia etiam Virgine, vel ne? Si sic, tunc cæteri nominâtes Dei Genitricem, errauerunt. Quod absit à summo Vicario Christi. Vnde Innocentius Quartus contulit omnibus Christi fidelibus contritis, Ordinem nostrum sub Titulo Beatæ Mariæ Virginis nominantibus, decem dies Indulgentiarum. Vrbanus vero Sextus, Tres Annos, & totidem Quadragenas, (teste Bartholomeo Presbytero Cardinali, Titulo Sancti Marcelli) Huius testimoniũ est in Conuentu Ordinis nostri Franckfordensi Prouinciæ Alemaniæ inferioris. Insuper Sibertus Archiepiscopus Coloniensis 10. dies. Et Sibertus Augustensis Episcopus 10. dies. Mater igitur & Patrona Carmeli & Carmelitarum peculiaris est Maria Virgo Dei Genitrix, & verè dicitur. Ecce Mater tua, ò Carmeli, veneranda. Et si Mater omnium multiformi ratione, peculiarius tamen Mater tua. Verbum omni acceptione dignum. Si enim Maria Mater tua est, ergo Iesus est frater tuus, ergo Pater Iesu Pater tuus, ergo Regnum eius hæreditas tua. Ecce Mater tua, cui omnis necessitas tua ascendit vsque ad cor. Commota quippè fiunt eius viscera super quouis filio, fratreq; suo. Ergo dilige eam & venerare tanquam vbique præsentem, & ab hac hora accipe eam in tuam, vt illa te tandem assumat

Responsio.

Ratio Decima.

Bullæ omnium Summorum Pontificum Carmelitas uocant, Fratres Beatæ Mariæ Virginis.

Innocentius Papa Quartus decem dies Indulgentiarũ cõtulit ordinẽ Carmelitarũ sub Titulo Mariæ Virginis nominantibus. Et Vrbanus Sextus tres annos & totidem Quadragenas. Siber. Archiepiscopus Colon. & Siber. Episcopus Augusten. 10. dies.

Adhortatio ad Carmelitas, ut Mariã in suam suscipiant.

in gloriam suam. Si magnum est iuxta verbum David esse generum terreni Regis, quale hoc esse æstimas, & quanti, ò homo mortalis esse & dici fratrẽ Reginæ cœlestis. Ipsa nempè potius quàm Hester, populũ suum sibi donari indesinenter postulat. Exora eam dicens. Dic obsecro quòd soror mea sis, vt bene mihi sit propter te ò Maria, & viuat anima mea ob gratiam tui. His omnibus prædictis rationibus concordat Ioannes 44. Patriarcha Hierosolymitanus qui floruit tempore Innocentij Primi. Similiter Iosephus Antiocenus, & præclarissimus Magister Ioãnes Grossi in tractatu de Origine Ordinis Carmelitarum. Sic & Philippus Abbas Hieropolitanus, super Euangelio Ioannis. Miserunt Iudæi ab Hierosolymis &c. Etiã Dominus Richardus Radulphi Primas Hiberniæ Ardinachanus cognomento, in sermone, qui incipit. Aue Maria. His & concordat Hæreticorum inuictissimus malleus Thomas Vvalden. libro de sacramentalibus cap. 79. Et Magister Thomas Bradiey Episcopus Norvvicen. in suo libro de fundatione Carmelitarũ. Et hæc de Titulo dicta sufficiant. Vide frater ne viuendo male, ipsum dici simul perdas & esse. Viue vt nedum frater eius dici, sed & hæres sororis, & æternæ gloriæ illius particeps fore merearis. Cole Deum, cole Mariam, cole Heliæ vitam, & nihil tibi deerit in loco Helianæ Pascuæ constituto.

Ioannes 44. Patriarcha Hierosol. Iosephus Antiocenus. Magister Ioan. Grossi. Philippus Hieropolitanus super Ioan. 1. Richardus Radulphi. Thom. Vvalden. Thom. Bradiey.

Carmelitæ propter Euticianorum hæreses, & Machometi, suorumq; perfidorum (Deo permittente) multa Monasteria perdiderunt, & Cappas Barratas assumpserunt, ac de Sancto Anastasio Martyre. Cap. 9.

OSTQVAM Magnus & Diuus Pater Augustinus circa annos Domini cccc. ad fidem Christi conuersus, Monasterium Canonicorum Regularium instituisset, viuendo cum illis iuxta vitam Apostolorum, in eorum actibus scriptam, adunauit & alios fratres in Heremo, quibus certam conscripsit Regulam. Deinceps post hæc tempora, circa annos Domini ferè ccccLX. Eurices (imperante Marciano) Presbyter & Archimandrita Constantinopolitanus, idest Abbas, dogmatizabat, Dominum Iesum non esse cõsubstantialem nobis secundum carnem, sed corpus de cœlo assumpsisse. Rursum asserẽs ante adunationem in eo duas quidem fuisse naturas, sed post adunationem, vnam factam esse. Huius adiutor & defensor Hæresis Patriarcha Alexandrinus successor Cyrilli fuit Dioscorus. Ob hanc causam quarta Synodus in Chalcedonia sexcentorum & xxx. Patrum fuit cõgregata. In qua Iuuenalis Hierosolymitanus Episcopus Ecclesiæ reconciliatus; hanc Hære-

hæresim extirpans damnauit. dist. 15. & 16. Verum impius Eutices plura Monasteria tam Ordinis nostri quàm aliorum Patrum in Syria, & cæteris Prouincijs, aut omnino deuastans, vel occupando, suo prauo ac venenato dogmate subegit. Hac calamitatis tẽpestate Caprasius, de quo supra, misit Discipulos suos de Monte Carmeli ad diuersa loca, ad Euticianos resistendum, & Monasteria Ordinis tuenda. Et non longè post xx. dies Mensis Octobris migrauit ad Dominum. Eodem anno Alamandrus Rex quorundam Sarracenorum, nuper ab Orthodoxis conuersus & baptizatus, dum Euticiani eundem seducere vellent, faceta eos deuicit propositione, aiens, se literas accepisse Michaelem Archangelum esse defunctum. Illis vero respondentibus hoc impossibile fore, eo quòd Angeli impassibiles extent. Respondit Rex. Qualiter ergo (vt dicitis) Christus nudus crucifixus est, nisi duæ sint atque fuissent in eo naturæ? atque sic confusos à sese reiecit. Porro Diuus atque sanctissimus Pater Benedictus post susceptum à sancto Romano Religionis habitum, circa annos Domini DXXX. Regula Monachorum composuit. Et ab illo vocati Monachi Sancti Benedicti, in Europa maximam inter omnes Religiones alias fructificationem & vtilitatem in Dei Ecclesia patrarũt. Quibus temporibus Christiana Religio plures ab infidelibus, maximè à Cosdroa Rege Persarum Tyranno, sustinuit persecutiones, Anno quippe Domini DXXXVII. Syriam intrans, Hierusalem cepit, & sequenti anno Antiochiam expugnauit. Tunc Carmelitæ pluribus hincinde Ordinis sui Monasterijs deuastatis, tantummodo in Heremis Carmeli, Iordanis, Montis Neroy, & Quarentena, ac paucis alijs solitudinibus, loca retinuerunt, multis tunc in Monasterijs nostris martyrio coronatis. Ea tempestate Anastasius, prius magus, sed ad fidem Christi conuersus, Monachorum quoque Pater in Aurea Porta Ordinis Carmelitici effectus, vocatus per Patriarcham Zachariam de Monte Carmeli, vbi habitum induerat, à Cosdroe cum cæteris captiuus Persidem ductus, & atroci martyrio vexatus, tandem cum alijs LXX. decollatus est. Sequenti die custodes carceris adinuicem dixerunt vno incipienti loqui ad alterum. Vidi canes circa corpus illius Monachi sedentes, nec tangere illud, sed custodire. Respondit alter. Et ego dum explerem vigiliam meam, vidi lucidissimam stellam, quàm videre pergens, iam non stellam, sed corpus illius Monachi repperi. His verbis à Christianis adhuc in carceribus tentis relatis ad reliquos, sacræ reliquiæ sublatæ sunt, ac primum in eius Monasterium Hierosolymam translatæ, post intra Monasterium Sancti Pauli ad Aquas Salinarum reconditæ sunt. Huius festum colitur XI. cal. Februarij. De quo Vincentius lib. 24. Histor. cap. 14. Deinceps anno Domini

Eutices plura Monasteria Carmelitarum in Syria & alijs Prouincijs deuastauit.

Alamãdrus Rex Euticianos deuicit faceta propositione.

Tempore Cosdroe Regis plura Carmelitarum Monasteria deuastantur.

Anastasius Pater Carmelitarum in Aurea Porta, cum alijs multis martyrio coronatus est.

Vincentius in lib. 24. Hist. cap. 14.

Eraclius Carmelitarũ Monasteria plura reparauit.

mini DCXXX. cum Eraclius Cosdroam Regem Persarum superasset, partemq; ligni Sanctæ Crucis cum Patriarcha Zacharia, populoq; Christiano captiuo, cum magno honore Hierosolymam reportasset, cœpit ualde industriè Ecclesias ac Monasteria reparare, & illis ubiq; in terris, Regia munera elargiri. Quibus peractis ad Patriam repedi auit. Tunc Carmelitæ gratias Deo referentes, atque benedicentes, antiqua sua monasteria cum mærore prius relicta, nunc rursus summa cum lætitia inhabitantes, suam Religionem magis studiosè augmentare curarunt. Successori etenim Zachariæ nomine Modesto, Ioannes Elemosynarius magna dona & munera misit ad Ecclesiarum & Monasteriorum Terræ Sanctæ reædificationem. Iisdem temporibus surrexit perfidissimus Machometus, cuius Discipulus fuit Humar Rex Arabiæ. Hic non longè post hæc tempora (teste Nicolao de Lyra super 18. cap. Apocal.) secundum Hugonem Floriacum in Chronica, totam ferè Terram Sanctam, Syriam, Fænicem, Palæstinam, Siciliam, Aphricam, Hispaniam quoque subiecit, undiq; delens Christianum nomen. In his etiam Prouincijs multi erant Religiosi Christiani in magnis Monasterijs, ducentorum, tricentorumve Monachorum, uel amplius in castitate uiuentes, quorum centum quadraginta millia æstimantur fuisse Virgines, qui per gladium Saracenorum martirizati, ad cœlorum regna transierunt. Hæc Lyra. His consonat Cyrillus Propheta, Prior, & Presbyter Montis Carmeli, in libro de peculiaribus Carmelitarum ordinis gestis, 7. & 8. capitulis dicens. Dum Christianissimus Eraclius de prophano Cosdroa uictoriam obtinuisset, reportata quoque Cruce Domini in Hierosolymam, ad propria redisset, Rex Arabiæ Humar cum ingenti Saracenorum multitudine totam Terram Sanctam anno Domini DCXXXVI. suo dominio subiugauit. Quo tempore pauci quidem respectu anteriorum temporum, sed tamen probatissimi nostræ Carmeliticæ Religionis Monachi, dimissis Vrbium mansionibus, in monastica uita ab Helia instituta in Heremis Carmeli & alijs permanserunt. Attamen ipsi, sicut & cæteri Christiani, Terræ Sanctæ sub magno iugo tributorum ad tempora usque Caroli Magni steterunt, multis tribulationibus cum Sophorino Hierosolymorum Patriarcha afflicti. Saraceni autem molestè ferentes habitum nostri ordinis albi coloris, cum soli eorum Satrapæ albis uestirentur, coegerunt fratres, habitum ipsum deponere, unde Pallia Barrata assumpserunt in memoriam Pallij albi, quod ab Helia ceciderat Heliseo per ignem, à quo discoloratum est effectum. Hæc Cyrillus ubi supra.

Machometus multas Prouincias subiecit. Nicol. de Lyra super Apocal. c. 18. Hugo Floriacus.

Centũ quadraginta millia Monachorum, Virginũ, & Martyrum. Cyrillus Propheta, Prior, & Presbyter Montis Carmeli in lib. de gestis Carmel. cap. 7. & 8.

Cur Fratres Carmelitarum Pallia Barrata assumpserint.

Porro tunica Domini inconsutilis anno Domini DCC. inuenta est per confessionem Symonis Iudæi, & à Patriarchis Gregorio Anthioceno,

Antioceno, Thoma Hierosolymitano, Ioanne Constantinopolitano in Hierusalem, ubi Dominica Crux adoratur, reposita.

Multorum subsidijs Carmelitæ circa annos Domini DCCC. *erepti fuerunt à iugo infidelium, & de Sancto Gerardo Episcopo & Martyre, ac Sancti Bertholdi natiuitate. Cap.* 10.

OST hæc tempora Machometanis maximam Ecclesiæ Christi partem auferentibus, ac in totalem fidei extinctionem atque exterminium machinantibus, Constantinus Sextus totus catholicus septem prælijs eosdem de Hierusalem expellens, præualere illis non ualuit. Hinc quadam nocte uidit circa stratum suum Angelicum nescio quem iuuenem ipsum excitantem. Qui dixit. Constantinæ, exaudiuit Dominus præces tuas. Mitte nunc & sume Carolum Magnum, Galliæ Regem, Dei Ecclesiæ propugnatorem, & res tuæ prosperæ euenient. Igitur illico destinauit Ioannem Hierosolymitanum Patriarcham, & Neopolitanum Episcopum Ioannem, Dauid Hierosolymorum Archipresbyterum, & duos Hebreos Isaac & Samuelem ad Carolum legatos. Qui Lectis Legatorum literis, fusis lachrymis, cum uniuersa sua potentia profectus est. Cum autem plurima loca bellico labore in Terra Sancta cœpisset, Aaron Rex Persarum atque Saracenorum timens aduentum Caroli in Terram suam, missis eidem corporibus Sancti Cypriani & Spirati, capite quoque Sancti Panthaleonis, & pluribus alijs Reliquijs, ciuitatem Hierusalem cum tota Terra Sancta illi tradidit. Indè fugatis Paganis, cum Carolus ad Galliam redire disponeret, uoluit Constantinus eum remunerare muneribus, sed ipso Carolo renuente, obtulit illi plures Reliquias Sacras, Coronam Domini spineam, unum Clauum Dominicum, Frustum Crucis Domini, & Brachium Sancti Simeonis, Sudarium Domini Iesu, Camiseam Virginis Mariæ. Sicq; ad patriam reuersus est. Hinc (teste Cyrillo Presbytero) cœpit in Monte Carmeli & alijs locis Terræ Sanctæ nostra Religio iterum ampliari. Enimuero ex tunc, ex Occidente Peregrini mundo renunciantes, pro contemplatione cœlestium, cum lætitia & gratiarum actione, eorundem se Fratrum contubernio tradiderunt. Verum hæc lætitia, proh dolor, breui tempore finem habuit. Mortuo enim Carolo anno Domini DCCCXV. rursus Terra Sancta post pauca tempora deuastata fuit. Et dum Carmelitæ cum cæteris Christianis essent uehementer afflicti & attenuati annis non paucis, plures ex eis martyrio coronati sunt. Audiens igitur eorum penuriam & persecutionem Papa Leo Quartus, anno Domini

Religio Carmelitarum sub Cõstantino, & Carolo Magno cœpit ampliari.

DCCC-

Plures Pontifices recé-sentur, qui Indulgentias Carmelitis dederunt.

DCCCXLVIII. electus, ipsis compatiendo, dedit quasdam Indulgentias omnibus Christi fidelibus, eisdem in tanta necessitate subuenientibus, manusq; adiutrices porrigentibus, teste Sixto Quarto in confirmatione Indulgentiarũ ordinis nostri. Similiter Adrianus Secundus, anno Domini DCCCLXX. Stephanus Quintus, anno Domini DCCCXCIX. Gregorius III. anno Domini DCCCCIX. Plures etiam alij dederunt in simili causa Indulgentias. Ioánes X. anno Domini DCCCCXX. Ioánes XI. anno Domini DCCCCXL. Gregorius V. anno Domini DCCCCXCIIII. Sergius IIII. anno Domini MXX. Alexander II. anno Domini MLXX. Gregorius VII. anno Domini MLXXIIII. Ordo Cluniacensis institutus fuit anno Domini DCCCCXV. in Cluniaco per Odonem. Porro anno Domini MXLI. Henricus Primus Imperator subegit Vvandelicos suæ uis conterminales, fortunam adorantes. Huius tempore sanctus Gerardus Heremita Carmeli, postea Antiocenus Patriarcha, Romam ueniens facere querelas Christianorum Principibus super crudelitate infidelium in Terra Sancta à Benedicto Nono honorificè susceptus est. Et effectus ab eo à latere Legatus, ab eodem ad Imperatorem Henricum destinatus est. Tunc apud Imperatorem existens, uidit in exercitu illius nobilem iuuenem militem Guidonem nomine, de Malesaida Lemouicensem industrium & deuotum. Quem adeo diuinis uerbis inflammauit, ut penè cingulum militiæ deponeret, omniaq; uendere, & Carmeli Montem adire disponeret. Eodem tempore Henricus Bohemiæ Ducem Oldericum superauit. Paucis diebus inde transactis, Guido uisione nocte habita, ut ad solum natale remearet, de mane uisitans Imperatorem pro obtinenda licentia, cum eo ad Ecclesiam uenit. Tunc inuenit Beatum Gerardum solum cum uno Clerico in parte seorsum orantem. Moxq; eius pedibus aduolutus, humiliter fatetur se peccasse, eo quòd tanto fuerit tempore beneficiorum Dei immemor. Episcopus uero manum eius apprehendens, de terra ipsum eleuauit. Deindè patriam reuisere, uxorem ducere, filios quoque procreare suasit, dicens. Ostendit mihi hac nocte Omnipotens Deus duo luminaria fulgentissima, totam Orientalem Ecclesiam illustrantia de fœmore tuo procedere. Istud autem rei ueritas postea declarauit. De ipso autem Gerardo Martinus in Chronicis meminit dicens. Huius Benedicti Noni tempore Gerardus Episcopus in Vngaria super bigam ligatus, de altissimo Monte præcipitatus, martyrio coronatus est. Et Petrus Præmõstratensis in sua Chronica, quæ incipit, Sapientis consilium, similiter scribit. Tempore (inquit) Benedicti Noni, qui floruit anno Domini MXXX. Gerardus ordinis Carmelitarum Patriarcha Antiocenus, in Vngaria

Ordo Cluniacensis quando, ubi, & à quo.

Gerardus Episcopus & Martyr Carmelita.

Martinus in Chronicis.

Petrus Præmonstratensis.

garia super bigam ligatus, de alto iactus præcipitio martyrizatus est. Hinc Guido prædictus cum Regi Vngariæ Soloni ualde esset acceptus, Neptem Regis sumpsit in uxorem circa annos Domini MXLV. De qua post genuit duos filios Aymerum, postea Podiensem Episcopum, & Bertholdum, postmodum Primum Priorem Generalem Latinum Ordinis nostri. Qui à Patre ad studium missi Parisiense, post accepta Theologici doctoratus insignia, reuocati sunt. Ordo Vallumbrini, siue Vallis Vmbrosi exordium habuit anno Domini MLXX. per Ioannem Guilbertum, sub Regula sancti Benedicti. Grandimontensis ordo anno Domini MLXXVI. incepit sub Patre Stephano. Carthusiensis ordo sub Regula Sancti Benedicti anno Domini MLXXXIIII. ortus est. De hinc ordo Cistellensis sub Herdigo.

Bertholdus Prior Generalis Carmelitarum ex Latinis Primus.

Vallūbrini ordo quando, ubi, & à quo.

Tempore Vrbani Secundi Terra Sancta fuit recuperata, & Maria apparente & protegente Christianos, Bertholdus uouit intrare Religionem Carmelitarum. Cap. II.

OSTQVAM Aymerus ab Vrbano Secundo anno Domini MLXXXVIII. Podiensis Episcopus extiterat ordinatus, idem Vrbanus propter Saracenos Ecclesiam Orientalem deuastantes, in Aluernia Galliæ, quæ Clarus Mons appellatur, Concilium Generale anno Domini MXCII. celebrauit, & aliud Thuronis pro subsidio Terræ Sanctæ. Omnibus igitur Ecclesiæ prælatis consentientibus, Aymerus Podiensis Episcopus totius militiæ Christianæ legatus præficitur. Qui assumptis secum fratre suo Bertholdo, & Petro Carmelita, magnæ Sanctitatis viro Heremita, profectus est cū Rege Franciæ Philippo, & Duce Lothoringiæ Gotfrido de Bulion, ac aliis Regibus, Principibus, Ducibus, & Nobilibus, exercitu quoque Christia norum innumerabili. Isti postquàm ventū est in Terram Sanctam, exterminatis pluribus Saracenorum locis, & castris, Antiochiam peruenerūt, & statim obsederunt. In hac erat quidam Turcarum admiratus dictus Porro. Hic fama Boemundi allectus, fœdus cum eo iniens, tradidit eidem filium suum obsidem, & tres turres. Capta tandem ciuitate Christiani Kyrieleyson alta sonantes voce, huiusmodi signo à Turcis distinguebantur. Rege autem & Domino ciuitatis fugiente, & ad terrā Francreo cōmissam perueniente, ibidem cognitus, ilico ab Armenis capite truncatus est. Tunc aliquibus Turcarum in Castrum se recipientibus, quod eminet ciuitati, tali positione loci, ut nullatenus alicuius artificiū machinæ timere habeat, Corroberandus eorum Princeps, qui ad auxilium

Petrus Carmelita.

lium Antiochiæ fuerat à Calipha perfidiæ gentis Apostolico destinatus, coagulauerat sibi innumeras ferè gentes. Damascenorum etiam Regem, & Hierosolymorum Admiraldum. Hi à Sensadolo Casfiani filio, antedictum Muncipium seu Castrum recipientes, ciuitatem adeo vehementer obsederunt, ut grauissima fame opprimerentur Christiani, ita ut pauci ab humanis carnibus se continerent. In hac tribulatione Sanctus Bertholdus de Malefaida magno mærore confectus, promisit se Deo & Beatæ Mariæ Virgini iugiter in Monte Carmeli seruiturum, si Dominus respiceret plebem suam. Tunc eidem Iesus splendidam Crucem super caput gestans, cum Beatissima Matre sua, & Sancto Petro apparens, durè increpauit, Christianis beneficia collata fornicātibus atq; ingratissimis. Cūq; minaretur se vindicaturum, Sanctissima & Piissima Virgo Maria, Misericordiæ Mater, cum Beato Petro, ad pedes Domini corruit, supplicans ut iram clementia sua mitigaret. Deinde ait Dominus Bertholdo presbytero. Vade dic populo meo. Lupanar, prostibulum, & omnem à vobis abusum proiicite, & optimum præstabo vobis auxilium. Si reuersi fueritis ad me, ego quoque reuertar ad uos. Cantetur diebus quinque R. Congregati sunt inimici nostri. Eodem tempore cuidam alteri Religioso apparuit Beatus Andreas Apostolus demonstrans locum in ecclesia Sancti Petri, vbi inuenienda esset Lancea Saluatoris. Igitur non multò post, ignis in castra Turcarum de cœlo descendit. Quod videntes Christiani post lanceam Domini inuentam, 36. die obsidionis contra Corberandum in prælium exierunt, dulci pluuia ipsis & eorum equis recreatis. Et ecce de montibus innumerabilis exercitus Cruce signatus, vexilla alba in manibus gestās descēdere visus est. Cuius Duces Georgius, Demetrius, Mauricius, Mercurius, Sancti Dei Martyres æstimati sunt. Tūc Aymerus Episcopus exclamauit voce magna dicens. O fortissimi milites Christi, ecce auxilium Domini, pugnate viriliter. Igitur in conflictu diei illius ceciderunt Turcarum fortium armatorum tam peditum, quàm equitum, plusquàm centum millia, præter illos cœlesti igne consumptos, anno Domini MXCVIII. in Vigilia Apostolorum Petri, & Pauli. His visis, admiraldus Castro præsidens, Christianus cum tricentis militibus effectus, se & castrum tradidit Boemundo. Sicq; captata pace, in die Kalendarū Augusti Aymerus Episcopus Podiensis migrauit ad Christum. Bertholdus autem cum Petro prænominato ab Antiochia, cum exercitu Christiano Tripolim aduenit, deinde Achon, postea Hierusalem. Quam expugnantes, octaua die Iulii anno Domini MXCIX. eam cœperunt, & Gotfridum Ducem. XXVI. die Iulii Regem Hierusalem unanimiter esse statuerunt. Tunc Simeone Patriarcha Hierosolymitano in Cypris defuncto,

Arnolphus

Arnolphus Archidiaconus in festo Sancti Petri ad Vincula fuit loco eius ordinatus. Eodem tempore quidam fidelissimus Christianus, Vrbis indigena, locum ostendit vbi absconderat partem ligni Sanctissimæ Crucis, habens semiulnam auro decoratam. Post hæc Rex Gotfridus, habita de Rege Babylone victoria, & Ioppen capta, ac ciuitate Cayphan, ad radices Montis Carmeli, correptus febribus, anno Domini M C. debitum soluit vniuersæ carnis 15. Kal. Augusti, sepultus in Golgatha. Huic Baldevvinus frater eius per omnium electionem successit, sacra benedictione perunctus à successore Radolphi Damberto Patriarcha Latino, in ecclesia Beatæ Mariæ in Bethleem. Post annos XVIII. Baldeuuino successit in Regno eius consanguineus Baldeuuinus de Burgo, anno Domini MCXX. Hoc anno exordium habuit Præmonstratensium Ordo, per Patrem Norbertum, sub Augustini Regula. Similiter Ordo Templariorum sub emolumentis Dominici Sepulchri, vt peregrinos susciperent, & deducerent in pace.

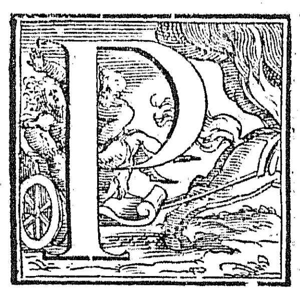
Ordo Præmonstratensium, & Templariorum, ubi, quãdo, & à quo.

Finis Libri Secundi.

IOANNIS PALEONYDORI
BACTAVI, CARMELITAE,
DE ORIGINE, ET PROCESSV ORDINIS CARMELITARVM,
LIBER TERTIVS.

Anno Domini M C X X I. *Carmelitæ sub Regimine Priorum Latinorum esse cœperunt, quorum Bertholdus Primus fuit. Cap.* I.

Bertholdus Carmelita.

OST Terræ Sanctæ recuperationem, Bertholdus de Malefaida, Parisiensis Doctor eximius, uotum quod in totius Christiani exercitus angustia uouerat Antiochiæ, fideliter impleuit. Ascendit itaque Montem Carmeli, & Religionis habitum, quem postulauit, dignè recepit. Tandem adeo inter eos profecit, ut ferè omnium eximius uirtutibus & sanctitate clarescceret. Tempore autem Calixti Papæ Secundi Aymericus de Familiaco, Apostolicæ Sedis in Terra Sancta Legatus à latere, Antiocenus Patriarcha, prædicti Bertholdi consanguineus, anno Domini M C X X. factus, anno sequenti uenit in Montem Carmeli. Fratrum autem laudabilem conuersationē attendens, & omni, qua poterat, protectione erudiens ac præmuniens, cū audiret Latinos Græcas literas ignorare, fecit in Latinum de Græco Ioānis X L I I I I. volumen transferri. Et quia eorundem uniuersalis Rector ab hac uita discesserat, de omnium consensu præposuit eis insignem prædictum magistrum Fratrem Bertholdum anno Domini M C X X I. Hunc pleriq; dicunt primum esse Ordinis Carmeli Priorem Generalem, causam huius ignorantes. Ratione cuius causas inserere congruum duxi. Dicitur autem Primus Prior Generalis, pensatis quibusdam causis. Prima, quia Primus erat, qui à Patriarcha Latino Prior fuit institutus. Secunda, quia Primus Prior Latinus. Tertia, quia Primus sub dispositione Latina ordinatus. Quarta, quia Primus nominatione Latinus Generalis Prior. Præcedentes autem nostri Ordinis Patres, quibus in castitate & paupertate obediebant, in Veteri Testamento Iudæorum modo, Prophetæ appellati sunt, & ipsi filij Prophetarum. In primitiua uero Ecclesia Noui Testamenti

Bertholdus ob multas causas dicitur Primus Prior Generalis Carmelitarum.

ui Testamenti Archiphilaces, id est Rectores & Præpositi, oW ponnachi, & maximè Abbates, id est Patres usque ad prædicti Berthold i Viri doctissimi atque sanctissimi tempora sunt nuncupati. Eorum autem subditi dicti sunt Heremitæ ordinis Beatæ Mariæ de Carmelo, uel Monachi Carmelitæ. Sed tempore eiusdem Bertholdi, Fratres Heremitæ Beatæ Mariæ Virginis Dei Genitricis de Carmelo uocati sunt. Nec huiusmodi accidentia nominum tam prælatorum nostri ordinis, quàm subditorum mutare ualuerunt nostræ Religionis substantiam & idemptitatem in hunc usque diem, ut supra copiosissime Libro Primo probauimus. Tali igitur modo u erissimum est Sanctum Bertholdum Primum Generalem ordinis nostri fuisse Priorem, computando Priores Latinos, per Latinum Patriarcham sub Latina dispositione ac denominatione. Nam ante eum Abbates nostri, id est patres omnes fuerunt Hebrei, uel Græci. Et hæc est summa causa, quare Historiographi Latini multos (de quibus in præcedentibus duobus libris disputauimus) Patres n ō scripserunt esse Ordinis nostri, id est Carmelitas, sed tantum nomine communi, scilicet Religiosos. Verum apud Hebreos & Græcos, & earundem Linguarum sciolos Latinos maior de ordine Carmelitano notitia semper fuit, propter quod etiam abscondita Ordinis nostri magis produxerunt in lucem grandia, & æmulis incredibilia scribentes atque narrantes, quorum pauca in duobus libris recitauimus. Hac inductione aliqui inscij atque proterui, illum Sanctum Sabbam Abbatem Monasterij Montis Synai, ubi corpus Sanctæ Catherinæ quiescit, ab Ordine Carmelitarum secant, dicentes eum non habuisse Abbates, uerum solummodo Priores. Qui si rectè perscrutati fuerint Doctorum Græcorum antiquorum scripta, uetera Ecclesiæ concilia, Historiasq; ueterum, & huiusmodi, ipsi uiderint. Tantummodo mittant Heliæ atque Carmelo uirum Sanctum Sabbam, sed & Synai Monasterium. Sed hæc alias. Ad Generalem Latinum nostrum Priorem redeamus. De quo ausim dicere, non effectum fuisse sine Dei & Mariæ Carmelitici Ordinis heredis ordinatione speciali. Quatenus ipse Latinus, ex diuersis Latinorum regionibus fertiliorem Carmeli Religioni numerum adderet, in Europam quoque, priusquàm de Terra Sancta eradicaretur, ipsam magnæ ubertatis abundantia plantaret, lucerna nō sub modio, sed palam super candelabrum Romanæ Ecclesiæ erecta. Porrò Baldeuuinus de Burgo, Rex Hierusalem, Monasterium in Monte Carmeli consummare curauit, ab Aymerico prius inchoatum, ut deinceps collegialiter in unum, modo Latinorum Cœnobitarum, conuiuerent. Nam in antris prius uixerunt sub tribus substantialibus punctis, antiquorum Heremitarum & Religiosorum more. Post Baldevvinum, Fulco Flandrensis in

Sabba Abbas Carmelita.

G 2

ſis in Regno ſucceſsit annis XI. Indè filius eius annis XXIIII. Poſtea Baldevvini Germanus Almericus annis XII. Igitur Bertholdus dum Ordinem XLV. annis laudabiliter rexiſſet, tempore Eugenij Papæ Tertij anno Domini MCLXVI. ætatis autem CXV. plenus operibus bonis, in Domino fœliciter obdormiuit. Suo autem tempore multorum animas pro Chriſto paſſorum fratrum, in diuerſis Terræ Sanctæ locis, ſeu Monaſterijs, corporali intuitu, in cœlum deferri uidit. Clarens uero diuerſis miraculis, obijt quarto Kalendas Aprilis, in Monte Carmeli reconditus, in Oratorio Virginis Glorioſæ Mariæ. Anno Domini MCXLI. Ordo Vvilhelmitarum initium habuit à Vvilhelmo milite, ſub Regula Sancti Benedicti. In Anglia uero ordo Sempigam ſub Patre Gilberto anno Domini MCXLVIII. incepit, & habent Regulam ſuam. Gerardus interea Ordinis Carmeli, atque Montis Frater laicus, procurator Monialium Ordinis noſtri in Hieruſalem, perpendens Chriſtianis continuè periculum imminere, in ſubſidium peregrinorum, inchoauit nouum ordinem Militantium Hoſpitalariorum Sancti Ioannis Baptiſtæ, ſub Regula Sancti Auguſtini. Ordo Militum Teutonicorum, ſeu Dominorum Beatæ Mariæ ortum habuit tempore Clementis Tertij anno Domini MCLXXXIIII. ſub Regula Sancti Auguſtini.

Ordo Vvilhelmitarũ, Sempigam, Militantiũ Ioannis Baptiſtæ, & Militum Teutonicorum, quãdo, ubi, & à quo.

Sanctus Brocardus recepit ab Alberto Hieroſolymitano Patriarcha Regula ante Concilium Lateranenſe. Cap. 2.

Brocardus Generalis Carmelitarum.

CONSEQVENTER defuncto Bertholdo, cum Brocardus natione Hieroſolymitanus per omnium Fratrum electionẽ, in Generalem Priorem noſtri ordinis ſubrogatus eſſet, tempore Eugenij Tertij anno Domini MCLXVI. Albertus Patriarcha Hieroſolymitanus, tunc in Ciuitate reſidens Aconenſi, ab eodem rogatus, ex dictis & inſtitutis Sancti Patris noſtri Baſilij & Ioannis XLIIII. Epiſcopi Hieroſolymitani, ſecundum temporis qualitatem, fratribus Heremitis Beatæ Mariæ Virginis de Carmelo anno Domini MCLXXI. Regulam extractam & compendioſam, ſua auctoritate ordinaria, tradidit obſeruandam. Hanc Alexander Tertius, qui fuit electus anno Domini MCLIX. (teſte Magiſtro Petro Raymundi Generali, atque Magiſtro Ioanne Groſsi etiam Generali) anno Domini MCLXXX. confirmauit. Similiter Innocentius Tertius, anno Domini MCXCIX. Huius Brocardi circiter tempore, contulerunt benefaciẽtibus Ordini noſtro Indulgentias. Lucius Tertius. Vrbanus Tertius. Clemens Tertius. Innocentius Tertius. De quibus à Sixto Quarto habetur in confirmatione noſtrarum

Petrus Raymundi, & Ioã. Groſsi.

ne nostrarum Indulgentiarum. Iste est Brocardus, qui toto Prioratus sui æuo, studuit amari ut facilis, timeri ut fortis, & ut prudens obseruari. Donatumq; à Deo illi extitit, ut etiam uiuens miraculis coruscus esset. Nam instar Heliæ mortuum suscitans iuuenem, ad ordinis susceptionem uelut alterum Ionam induxit. Interdiu Albertus Patriarcha eundem Patrem deuotissimum, pro componendis treugis, ad Saladinum Syriæ & Aegypti Regem, misit in Damascum. Ibidem omnibus ad nutum impetratis, rebusq; strenuè gestis, uelut erat uir sagacis ingenij, postulatus à Mamaluco Soldani, id est, Vice principe, leproso, & manibus contractione corrosis, pro remedio opportuno perductum ad fluenta Iordanis, & baptizatum, fidelemq; Christi nominis defensorem factum duxit secum in Carmelum. Vbi in habitu & obseruantia Ordinis perseuerans, migrauit ad Christum. Porrò idem Brocardus, ueniente LXXX. ætatis suæ anno, constitutus in Agone, ait fratribus suis. Filioli, uocauit nos Deus ad Ordinem & numerum Heremitarum suorum fidelium. Insuper appellati sumus singulariter, Fratres Beatæ Mariæ Virginis. Videte ergo ne post meum decessum, hoc nomen falsum inueniatur in uobis. Igitur perseuerate constanter in bono. Odite diuitias, mundum contemnite, & uitam rectam ad Heliæ & Mariæ formam componite. Quibus dictis, spiritum emisit ad supera, secunda die Septembris anno Domini M CXCVII. Eodem anno Innocentius Tertius ad Papatum fuit assumptus. Audiens Patriarcha Albertus eum defunctum ait. Iam flos Carmeli decidit. Quo dicto, fleuit dicens. Iam securus est, tutus est, inter Principes Ecclesiæ sublimatus, cathalogo sanctorum inscribendus.

Regula Alberti Patriarchæ Hierosolymitani, quæ data est Fratribus Carmelitis, fuit ex Sancti Basilij & Ioannis 44. Episcopi Hierosolymitani scriptis extracta.

Regula, quæ Carmelitis obseruanda tradita est.

ALBERTVS Dei gratia Hierosolymitanæ Ecclesiæ uocatus Patriarcha, dilectis in Christo Filijs, Brocardo, & cæteris Heremitis, qui sub eius obedientia iuxta fontem, in Monte Carmeli morantur, Salutem in Domino, & Sancti Spiritus Benedictionem. Multifarie, multisq; modis sancti Patres instituerunt, qualiter quisque in quocunque Ordine fuerit, uel quemcunque modum Religiosæ uitæ elegerit, in obsequio Iesu Christi uiuere debeat, & eidem fideliter de corde puro, & bona conscientia deseruire. Verum quia requiritis à nobis, ut iuxta propositum uestrũ, tradamus uobis uitæ formulam, quam tenere in posterum debeatis. Illud in primis statuimus, ut unum ex uobis habeatis Priorem, qui ex unanimi omnium assensu, uel maioris & sanioris partis ad hoc officium eligatur, cui obedientiam promittat quilibet aliorum, & promissam studeat ope- Primũ Præceptum.

ris

Secundum. ris ueritate seruare. Præterea iuxta situm loci, quem inhabitare propo
suerītis, singuli uestrum singulas habeant cellulas separatas, sicut per di-
spositionem Prioris ipsius, & de assensu aliorum Fratrum, uel sanioris
Tertium. partis, ædem cellulæ cuiq; fuerint assignatæ. Nec liceat alicui Fratrum,
nisi de licentia Prioris, qui pro tempore fuerit, deputatum sibi locum mu
Quartum. tare, uel cum alio permutare. Cellula Prioris sit iuxta introitum loci, ut
uenientibus ad eundem locum primus occurrat, & de arbitrio & disposi-
Quintum. tione ipsius, postmodum quæ agenda sunt, cuncta procedant. Maneant
singuli in cellulis suis, uel iuxta eas, die ac nocte in lege Domini meditan
tes, & orationibus suis uigilantes, nisi alijs iustis occasionibus occupen-
Sextum. tur. Hi qui literas nouerunt, & legere psalmos, per singulas horas eos di-
cant, qui ex institutione sanctorum Patrum, & Ecclesiæ approbata con-
suetudine ad horas singulas sunt deputati. Qui uero literas non nouerũt,
xxv. vicibus dicant Pater Noster in Nocturnis Vigilijs, exceptis Domi-
nicis & solẽnibus diebus, in quorum Vigilijs prædictum numerum sta-
tuimus duplicari, ut dicatur Pater Noster uicibus 50. Septies autem ea-
dem dicatur oratio in laudibus Matutinis. In alijs quoque Horis septies,
similiter eadem sigillatim dicatur oratio præter officia Vespertina, in
Septimum. quibus ipsam quindecies dicere debeatis. Nullus fratrum sibi dicat ali-
quid esse proprium, sed sint uobis omnia communia. Et ex his, quæ uo-
bis Dominus dederit, distribuatur unicuique per manum Prioris, id est,
per hominem ab eo ad idem officium deputatum, prout unicuique opus
fuerit, inspectis ætatibus & necessitatibus singulorum. Ita tamen ut sicut
præmissum est, in deputatis cellulis singuli maneant, & ex his, quæ sibi di
Octauum. stributa fuerint, singulariter uiuant. Oratorium prout commodius fie-
ri poterit, construatur in medio cellularum, ubi mane per singulos dies ad
audienda Missarum solẽnia, conuenire debeatis, ubi hoc commodè fieri
Nonum. poterit. Dominicis quoque diebus, uel alijs, ubi opus fuerit, de custo-
dia Ordinis tractetis, ubi etiam excessus & culpæ Fratrũ, si qui de aliquo
Decimum. deprehensi fuerint, Charitate media corrigantur. Ieiunium singulis die-
bus, exceptis Dominicis, obseruetis à festo Exaltationis Sanctæ Crucis
usque ad diem Dominicæ Resurrectionis, nisi infirmitas uel debilitas
corporis, aut alia iusta causa ieiunium solui studeat, quia necessitas non
Vndecimũ. habet legem. Ab esu carnium semper abstineatis, nisi pro infirmitatis
Duodecimum. aut nimiæ debilitatis remedio sint sumendæ. Quia uerò Militia est Vita
Iob. 7. hominis, & Omnes qui pie uolunt uiuere in Christo persecutionem pa-
2. Tim. 3. tiuntur. Aduersarius quoque uester Diabolus, tanquàm Leo rugiens cir
1. Pet. 5. cuit quærens quem deuoret, omni sollicitudine studeatis indui armatura
Ephes. 6. Dei, ut possitis stare aduersus insidias inimici. Accingendi sunt lumbi
Luc. 12. uestri

uestri cingulo castitatis. Muniendum est pectus cogitationibus sanctis. Eph.6.
scriptum est enim. Cogitatio sancta seruabit te. Induenda est lorica iu- Mat.22.&
stitiæ, ut Dominum Deum uestrum ex toto corde, & ex tota anima, & Mar.12.
ex tota uirtute diligatis, & proximum uestrum tanquàm uosmetipsos. Eph.6.
Sumendum est in omnibus scutum fidei, in quo possitis etiam tela ne- Heb.11.
quissimi ignea extinguere. Sine fide enim, impossibile est placere Deo. 1.Ioan.5.
Et hæc est uictoria, quæ uincit mundum, fides uestra. Galea quoque sa- Eph.6.
lutis imponenda est capiti, ut de solo Saluatore speretis salutem, qui sal- Matt.1.
uum facit populum suum à peccatis eorum. Gladius autem Spiritus, Eph.6.
quod est uerbum Dei, abundanter habitet in ore, & in cordibus uestris. Gal.3.
Et quæcunque uobis agenda sunt, in uerbo Domini fiant. Faciendum est uobis aliquid operis, ut semper uos Diabolus inueniat occupatos, ne ex ociositate uestra aliquem intrandi aditum ad animas uestras ualeat inuenire. Habetis ad hoc Beati Pauli Apostoli magisterium pariter & exemplum, in cuius ore Christus loquebatur. Qui positus est & datus à Deo 1.Timot.2.
Prædicator & Doctor gentium in fide & ueritate, quem si sequuti fueritis non poteritis aberrare. In labore (inquit) & fatigatione fuimus inter 2.Thes.3.
uos nocte ac die operantes, ne quem uestrum grauaremus. Non quasi nos non habeamus potestatem, sed ut nosmetipsos formam daremus uobis ad imitandum nos. Nam cum essemus apud uos, hæc denunciabamus uobis, quoniam si quis non uult operari, non manducet. Audiuimus enim inter uos quosdam ambulantes in quiete, nihil operantes. His autem qui eiusmodi sunt, denuntiamus & obsecramus in Domino Iesu Christo, ut cum silentio operantes suum panem manducent. Hæc uia sancta & bona, ambulate in ea. Commendat uobis Apostolus silentium, cum in eo præcipit operandum. Et quemadmodum Propheta testatur, Cultus iustitiæ si- Isa.32.
lentium est. Et rursum. In silentio & spe erit fortitudo uestra. Ideoq; sta- Isa.30.
tuimus, ut ab hora Vespertina usque in horam Tertiam sequentis diei, Tertium Decimum.
silentium teneatis, nisi forte necessitas, uel causa rationabilis, aut licentia Prioris silentium interrumpat. Alio uero tempore, licet silentij non habeatur obseruatio tanta, diligentius tamen à multiloquio caueatur. Quoniam scriptum est, & non minus experientia docet, Prou.10.
In multiloquio peccatum non deerit, & qui inconsideratus est ad loquen Prou.12.
dum sentiet mala. Item, qui multis vtitur verbis, lædit animam suam. Et Eccl.20.
Dominus in Euangelio. De omni verbo ocioso quod loquuti fuerint ho Matt.12. Eccl.28.
mines, reddent rationem de eo in die iudicij. Faciat ergo vnusquisq; stateram verbis suis, & frenos rectos ori suo, ne forte labatur & cadat in lingua sua, & insanabilis sit casus eius ad mortem. Custodiens cum prophe- Quartū Decimum.
ta vias suas, non delinquat in lingua sua. Et silentium, in quo cultus insti

tiæ,

tiæ est, diligenter & caute studeat obseruare. Tu autem Brocarde, & quicunque post te institutus fuerit Prior, illud semper habeatis in mente, &
Matt. 20. seruetis in opere, quod Dominus ait in Euangelio. Quicunque voluerit inter vos maior esse frater, erit vester minister, & quicunque voluerit inter uos primus esse, erit vester seruus. Vos quoque, cæteri fratres, Priorem vestrum humiliter honorate, Christum potius cogitantes quàm ipsum, qui posuit illum super capita vestra. Et Ecclesiarum Præpositis ait.
Luc. 9. Qui vos audit, me audit, & qui uos spernit, me spernit. Vt non veniatis in iudicium de contemptu, sed de obediētia mereamini Vitæ æternæ mercedem. Hic breuiter scripsimus vobis conuersationis vestræ formulã, statuentes, secundum quam viuere debeatis. Si quis autem supererogaue rit, ipse Dominus cum redierit, reddet ei. Vtatur tamen in omnibus discretione, quæ virtutum est moderatrix. Ex Achon Idus Ianuarii anno Domini MCLXXI.

De Natiuitate, & Martyrio Sancti Angeli. Cap. 3.

FLORVERVNT prædicti Brocardi temporibus Prælati nostri Ordinis viri, Angelus Martyr, Ioannes eius Germanus Episcopus Hierosolymitanus, Petrus Episcopus Bethel, Enoch Hierosolymitanus Anachorita & Heremita, Ioseph Pręsul Emaus, & Cyrillus Presbyter, ac Doctor Græcus Propheta, cum Eusebio suo socio. Sed nunc de Angelo nostro, secundum ordinem rei, prosequamur.

Angelus, Ioannes, Petrus, Enoch, Ioseph, Cyrillus, & Eusebius Carmelitæ. Historiam Sancti Angeli prosequitur.

Igitur Sanctus Angelus de Christi tribu (Maria Virgine nunciante) secundum carnem extitit progenitus. Cuius Patri Iesse, & Mariæ Matri, in Hierusalem sub tributo mãsionem habentibus, Virgo Maria apparuit dicens. Messiam verum Dei filium, de quo dubitatis, Mundo genui. Moneo igitur, vt Baptismi lauachrum suscipiatis, & tunc duos gemellos procreabitis. Vnum Angelum nominabitis, Christi futurum martyrem, alterum, Ioannem, qui gratia Dei plenus erit. His ergo à Nycodemo Episcopo baptizatis, eorum exemplo CXXX. Iudæi fidem Christi susceperũt. Post hoc eodem Nycodemo Episcopo filiis commendatis, parentibusq; vna hora animas Deo reddentibus, dum adoleuissent, monitis Nycodemi in Cõuentu Carmelitarum in Aurea Porta in domo Sanctæ Annæ nominata, Religionis habitum suscepere. Postea à Nycodemo ad eorum instantiam missi sunt ad Montis Carmeli Priorem, ut in illius manibus professionis votum emitterent, Hinc diuersis claruere miraculis. Primo, mo
4. Reg. 6. re Sancti Patris nostri Helisei, ferrum quod de manubrio in torrentẽ Cyson ceciderat, orationibus supernatare fecerunt. Secundo diuisis aquis

Alue

Aluei, ſiccis pedibus abierunt. Interea xxv. eorum ætatis anno Hieroſolymam miſsi, & ſacerdotali dignitate inſigniti, ab Onofrio Nicodemi ſucceſſore, lætè ſuſcepti ſunt. Poſt hæc Angelus obtenta licentia, Heremum petiit, & quinquennio Anachorita permanens, arctiſsimam vitã duxit. Tunc accepta à Deo Legatione vt in Regnum Siciliæ pergens, ibi verbum erogaret, venit Hieruſalem. Repperit autem Fratrem ſuum Ioannem defuncti Onofrii ſucceſſorem. Ad eius igitur prædicationem LXXX. Iudæorum colla ſua veræ Fidei Chriſtianæ ſubiugarunt. Hinc aſſumptis fratribus Ordinis, Petro de conuentu Bethleem, Ioſeph de conuentu Emaus, & Nycodemo de conuentu Hieruſalem uerſus Siciliam nauigauit. Et cum iam ferè appropinquaſſent, trieres quatuor Barbarorum, ſeu Piratarum ipſos inuadunt. Qui dum quoſdam percuterent, alios verò mutilarent, orationibus Sancti Angeli liberati ſunt, fulmine è cœlo ſuper Barbaros miſſo. Quo maiori parte Barbarorum abſumpta, & cæteris cæcitate percuſsis, fidem recipientibus, & à ſancto Viro baptizatis, & uiſu recepto, ac illuminatis, proſpero vento ad Meſſanam venere Ciuitatem. Ibi muto à natiuitate, à Domino Deo ſuis precibus linguæ vſum obtinuit. Pluribus autem diebus inibi verbum Dei ſeminans, Romam adiit, vbi dum Sanctiſsimis viris Dominico atque Franciſco obuiaſſet, ait Seraphicus Franciſcus. Ecce Dominice Angelum Hieroſolymitanum, verè Angelicum virum Martyrem Chriſti mox futurum. Hæc dicens, vt erat ſummæ humilitatis, Angeli oſculabatur pedes. Quem Angelus humanè repellens, Salue (ait) humilitatis exemplar, qui ſingulari gratia corporaliter Chriſti ſtigmata portabis. Sanctiſsimus verò Pater Dominicus eorundem ſermonibus ſuſpenſus, admodum admirabatur, dicens Amen. Deinceps viſitatis Apoſtolorum Reliquiis, Angelus ad Leocatum Siciliæ perueniens, inceſtuoſum Beringarium, qui cum ſorore propria multis annis turpiter vixerat, primo ſecretè, deinde publicè increpauit. Sed dum ſorore conuerſa ad pœnitentiam, ipſe in malitia perſeueraſſet, ſancto viro mortem minabatur. Factum eſt igitur, dum Sanctus Angelus prima die Maii, iuxta Eccleſiam Apoſtolorum Philippi & Iacobi prædicaret, quinque millibus ferè hominum, adeo vulneratur à Beringarii complicibus, vt ſanguis copioſè de cerebro, quaſi Alueus, efflueret. Superuiuens tamen vſque ad quintã Maii diem, populum docens & miraculis clarus, iuit ad Chriſtum, pro terrenis cœleſtia, pro caducis æterna commutans. Huius ſacrum corpus ſanctæ memoriæ Pater Magiſter Generalis, Ioannes Soreth à Caliſto Tertio Pontifice Maximo in Dominium Ordinis acquiſiuit, cum Eccleſia Apoſtolorum Philippi & Iacobi, quæ tantum theſaurum vſque tunc poſſedit.

Miracula Sancti Angeli.

Quæ de ſancto Angelo D. Franciſcus, D. Dominico indicauit, ſiue prædixit.

De sancto Cyrillo Doctore Græco, & Presbytero, cuius Vita explicatur. Cap. 4.

Cyrillus Cõstãtinopolitanus Doctor, Carmelita.

PRAEDICTVS Cyrillus Constãtinopolim claris ortus parentibus, omnibus diuinarum humanarumque literis eruditus, dum audisset Soldanum Iconij sacros Christianæ Religionis libros optare, sumptis codicibus, quorum lectione eius animum facilius extimauit imbuendum, Iconium uenit. Igitur in breui adeo ipsum monendo persuadendoque perorauit, ut Cathecuminum factum, in Paschali solennitate Baptismi lauachro intinctum, in Christo generaret. Interea Cyrillum cogebat Emanuelis Imperatoris Constantinopolitani ad Alexandrum Tertium Romanæ vrbis Pontificem Legatio, pro Imperio Romano ante diuiso, in unum corpus redigendo. Missi sunt simul cum Cyrillo Oratores, qui magna pollicerentur, si Pontifex in sententiam eius descenderet. Quibus respondit Pontifex, non esse facile in unum iungere quod prædecessores sui de industria disiunxissent. Cum uero Soldani desiderium ex Beati Cyrilli relatione cognouisset, scripsit illi dicens. Alexander Episcopus Seruus Seruorũ Dei, Soldano Iconij salutem. Veritatem agnoscere, & agnitã custodire. &c. His literis acceptis, & Legatione fideliter peracta, Cyrillus rediit Constantinopolim. Post hæc inter Cyrillum & Constantinopolitanum Patriarcham resuscitata de Spiritus sancti missione controuersia, à Græcis iniuriis uincere cupientibus, quod ratione non poterant, Cyrillus de Constantinopoli exturbatus cessit malitiæ. Reuoluit enim animo in unam catholicam sententiam, Græcos & Latinos uix posse conuenire, cũ cerneret Græcorum codices Scismaticorum astutia uitiatos, ac statuit eos ex toto deserere. Cum ergo talia animo reuolueret, sequenti nocte quædam venerabilis ætatis ac Luminis Imago Virginea ipsum alloquitur, ut ei uidebatur, inquiens, Noli trepidare si errores cupis effugere Græcorum, eosque à te procul abijcere, atque tibi laborare, uitam in Heremo Montis Carmeli demonstrandam assume. Nam in ipsa saluaberis. His auditis Cyrillus respondit. O Domina Virgo Maria gaude, tu sola cunctas Hæreses interemisti in uniuerso mũdo. Tu mihi Consolatrix ac Magistra. Incalcatũ publice callem me figere oportet pedem, & altiora sperantem paucissimorum signatum uestigiis iter arripere. Igitur Cyrillus omnia temporalia pauperibus distribuens, secularia quoque seculo relinquens, uersus Syriam nauigauit. Tandem ad sanctam Terram deuenit, & in Hierusalem (Deo ordinante) prædictum Brocardum obuium habuit. Qui Cyrillo Græco & Philosophico collobio induto, dixit.

Maria Virgo Cyrillum alloquitur.

dixit. Salue vir bone. Quid habes negotii? Gauisus Cyrillus, Græcam Atticamque linguam audiens, respondit. Nihil negotii habeo nisi prompta uoluntate Deo me totum offerre. Quapropter Brocardus sibi talem Doctorem diuinitus missum existimans, ipso in Montem Carmeli secum sumpto, ait. Ex hoc Monte omnis Religio primordialiter effluxit. Qui cæteris cuiuscunque habitus formam uiuendi præstitit normam, statuta, & Regulam, ac omnia, quæ à quocũque institutore noscũtur approbata. In hoc sancto Monte semper Benignissima Dei Genitrix Virgo Maria, traditur à Patribus, frequenter cum sodalibus fuisse, & Heremitas tunc hic degentes, fratres suos appellasse. Cum uero Cyrillus corporalem captasset requiem, apparuit illi Sacratissima Virgo Maria, dicens. Hic tutus eris. Altera die sacri Ordinis habitu inuestitus à Brocardo, quotidie de Scripturis Sacris, & uita Sanctorum Prophetarum Heliæ, & Helisei, ac eorumdem Successorum inuicem colloquebãtur. Deinceps puro corde & humilitate Cyrillus Deo inhærens, Diuina tum Gratia, tum Reuelatione dignus habitus est. Nam alicuius temporis interuallo uidit per quandam noctẽ Virum aspectu eximiũ uenerandum, iuxta se stantem, capite infulatum, & dicentem. Ne timeas Cyrille, sum etenim Basilius, quondam Montis Carmeli Heremita, Cæsariensium Pastor, ueniens hæc tibi denunciare à Deo, quatenus in Armeniam pergẽs, Verbum Dei illic prædices, & Lucernam Christi accendas. Qua uisione Priori manifestata, de illius licentia, cum Fratre Eusebio in Armenia Dei semen spargens, Deo cooperante, sequentibus signis totam Armeniam ad fidem Christi conuertit. Extunc suasione Cyrillũ Rex Armeniæ cum omnibus Episcopis, & subditis suis anno Domini M C L X X X I. Lucio Tertio Papæ se subiecit. Hinc Cyrillus post x. annos ex Armenia ad Montem Carmeli reuersus, Angelico tum aspectu, tum affatu, crebrisque Diuinis reuelationibus consolationem habuit. In ueneranda enim commemoratione sancti Hilarionis Heremitæ Carmeliticæ Religionis Missarum solennia celebranti, Angelus Virginei aspectus in nebula sibi apparuit, Virgam liliatam habens in manu, & duas Tabulas argenteas, Græcis litteris inscriptas, & dixit. Has Tabulas misit tibi Omnipotens Deus, tanquã familiari amico. In his erat scriptum quoddam Compendium, undecim capitulis distinctum, quod Abbati Ioachim Ordinis Diui Patris Benedicti tradidit explanandum. Initium tale est. Tempore annorum Christi à M C C L I I I I. Porro post decessum Sãcti Brocardi anno Domini M C X C V I I. Prior tertius omnium Fratrum electione factus est. Celestinus uero Papa anno Domini M C X C I. anno suo I. audita eius fama, admonitum habuit, ut Patriarchatum susciperet Hierosolymitanum.

Angeli apparitio.

Cyrillus Patriarcharũ refellit.

Miracula Cyrilli.

mitanum. Quod ille omnino renuit, sic rescribens. Beatissimo Patri Celestino, pedum oscula, Cyrillus famulus Christi. Sufficit mihi thesaurũ Domini mei, idest animam, pro qua magnus ille mercator aduenit, proprium sanguinem fundens, portare in hoc uase fictili. In Monasterio nempe Carmeli, terrestres Angelos repperi, quorum ueraciter in coelis conuersatio est. Dum quadam uice cæco eleemosynam tribuisset, denarium cæcus oculis applicuit, & protinus uidit. Tunc & mente illuminatus, recipi ad Religionem postulauit. Cyrillus uerò propter absentiam Patris Brocardi, acceptare illum distulit. Et factum est post triduũ quod sic illuminatus spiritum exalaret. Cum autem die quarta Brocardus aduenisset, fratribus occupatis obsequijs funeralibus, surrexit uiuus, & ait. Per Cyrillum à morte sum resuscitatus, cuius meritis pridem fui à cæcitate mentis & corporis liberatus. Certificatus Diuina reuelatione Cyrillus, ob Christianorum scelera, Carmeli Religionem à Terra Sancta eradicandam, Pijssima Virginem Mariam, ut Carmeli gregem conseruaret, sedulis precibus rogitauit. Nec defuit Zeloso Dei Matris amatori Diuina consolatio. Diuinitus enim edoctus est, quod diuersarum Regionum uiri Mariæ Religionem profiterentur, qui eam in suis Regionibus copiosissimè multiplicarent. Et maiori incremẽto Monasteriorũ & personarum, tam numero, quàm priuilegiis Apostolicis roborati, per totam Europam transplantarent. Demum uniuersarum uirtutum ornamento repletus, post tres annos assumptæ curæ sui officij, morbo ingrauescẽte, cunctis Monasterii Carmeli & Ordinis rebus ordinatis, & Sacramentis Ecclesiæ deuotæ susceptis, anno Domini MCC. migrauit ad Christum. Est uero sepultus iuxta corpora Sanctorũ Bertholdi, atque Brocardi, Vbi Sanctã Trinitatẽ, tres miraculis prædicantes, Diẽ Resurrectionis præstolantur in pace. Eodem mense obitus Sancti Cyrilli, nautis de Cypro nauigantibus, quidã in naui defunctus, ad littus Mõtis Carmeli proiectus est. Corpus autem à fratribus collectum, dum ad sepulturam portaretur, super tumulum sancti Cyrilli erat collocatum, quousque fouea pararetur. Statim uero Mortuus surrexit, dicens se à Beato Cyrillo uitæ meliori reseruatum. Ob id habitu Ordinis sumpto XII. annis super uiuens, laudabiliter dormiuit in Domino.

Heliæ atque Mariæ Virginum Ordo circa annos Domini MCC. *fuit in Europa plantatus. Cap. 5.*

RAESCIENS Deus propter Christianorum demeritum Terram Sanctam melle & lacte manantem, nedum temporali respectu verum amplius melle suauissimæ Filij Dei conuersationis, & lacte pietatis erga pœnitentes in sua humanitate assumpta, deuastandam, Religionemq; Heliæ & Marianam, ibi quidem eradicandam, sed numerosioribus palmitibus in Europam & Latinam Ecclesiam transplantandam. Ob id tempore præcedenti sub tribus Generalibus Prioribus Ordinis nostri, Bertholdo, Brocardo, Cyrillo ordinauit diuersarum regionum de Europa & Latina Ecclesia viros, Religionem Heliæ in Mõte Carmeli, & alijs Terræ Sanctæ Monasterijs profiteri. Qui post (ingruente necessitatis articulo) in suarum Nationum Prouincijs essent idonei eandem ibi instituere. Igitur dum propter recessum de Hierusalem Regum Franciæ & Angliæ, Philippi atq; Richardi ad loca natiua, Christiani in Terra Sancta non haberent, propter Europæ Principum discordias, consueta subsidia, Pagani cum Saracenis Terram Sanctam crudelius solito, cœperunt inuadere. Ea propter Carmelitæ de Europæ Regionibus oriundi timore perculsi ad suas Regiones redire & inibi Monasteria construere statuerunt, vti securè Deo, & Matri eius famulatum iugem possint impendere. Propter quod, cum plures de Fratribus hoc non esse decens, iudicarent statim post mortem Cyrilli, conuocatis vniuersis omnium Terræ Sanctæ Conuẽtuum Patribus, factum est Capitulum Generale in Ecclesia Primaria Virginis Mariæ in Monte Carmeli. Ibi vero conclusum est vnanimi omnium assensu. Licet Dominus dicat (Cum autem persequentur vos in ciuitate ista, fugite in aliam). Nihilominus consultius agendum decreuerunt. Omnibus igitur ad vigiliam noctis & ad orationem hortatis apparuit Superiori Montis Carmeli Virgo Gloriosa ingenti lumine dicens. Hic sermo Filij mei est, vt non solum Palæstinam & Syriam, sed etiam vniuersum Carmeli Ordo Orbem Christianum illustraret. Qua reuelatione cunctis exposita, inuocato Spiritu Sancto, vnanimiter elegerunt Cyrilli successorem Bertholdum Lombardum, Generalem Priorem. Hinc quidam natione Cypri, Carmeli Ordinem in Famagusta instituerunt similiter in Heremo Frontana eiusdem Insulæ. Alij vero de Sicilia orti, fundauerunt monasterium in Suburbio Messanæ Ciuitatis in Vrbe Panormitana, Drepanẽsi, ac Leocato, alias Leoncio. In hoc Capitulo erat ordinatum, quatenus in omnibus obseruantijs, vniformes inueniremur, tum in officio Ecclesiastico,

Capitulum Generale in Monte Carmeli, cõgregatum.

In Carmelitarum laudem.

Quando cõuentus Ordinis Carmelitarum in Cypro, & Sicilia instituti sunt.

siastico, tum in vestimentis,& huiusmodi. Cuius ordinationis est initiũ. Quoniam ex præcepto sanctorum Patrum iubemur habere cor vnum & animam vnam in Domino. Et quia iustum est, vt sub vna Regula viuentes vniformes in necessarijs nostræ vitæ obseruantijs inueniamur &c. Postquàm autem Venerabilis Bertholdus septẽ annis studiosè Ordinem rexisset, anno Domini M C X. diem clausit extremum. Defuncto Bertholdo, Alanus Brito loco eius subrogatur. Circa initium Regiminis istius, Dominus Ioannes Vesci, & Dominus Richardus Grey Anglici Barones, ab Anglorum Rege Richardo in pręteritis annis, in suo recessu ad Terræ Sanctæ defensionem, cũ expedito exercitu dimissi, ad Angliam redire decreuerũt. Tunc Montem Sanctum Carmeli ascendentes, quosdam Fratres ex Anglia natos, de Prioris Alani assensu ad Angliam perduxerunt. Dominus autem Ioannes Vesci in silua Alueluti, iuxta Almenium, illis cõstruxit Monasterium. At Dominus Richardus Grey, apud Alisfordiam, in Cautia dedit eis locum, anno Domini M C C X I I. Ex his post pauca tempora, in Neruedia, in Londonis, in Eberaco, & alijs pluribus Angliæ locis, sunt multiplicati. Fuit autem in diebus illis in Anglia quidam Solitarius, in Trunco solus residens, Deo acceptissimus, nomine Symon, Natione Anglicus, Spiritu Prophetiæ clarus. Prænoscens autem Carmelitarum aduentum in Anglia, dimissa solitudine, Regnum Anglicanum, velut sydus, verbo pariter & exemplo illustrans perambulabat. Hic post assumpto Ordinis nostri habitu intantum scientia & vita cæteros fratres præiuit, vt Alano defuncto anno Domini M C C X V. in Capitulo Generali, in Anglia celebrato, in Generalẽ Ordinis Priorem eligeretur. Erat enim Compositus Moribus, Charitate Feruens, in Societate Mansuetus, Fortis ad Patientiam, ad Miserendum Pronus, Eloquentissimus, tam Vehemens, tam Efficax, quoque Diuinorum Eloquiorum Enucleator, vt Anglorum animos à vitijs ad virtutes mirabiliter cõmutaret. In Iudicio certus, in Eloquio modestus, Strenuus in Agendis, Humilibus & Minoribus se Blandum, Pœnitentibus Benignum, Rigidum Superbis, & Inflexibilem reddens Obstinatis. Fuit autem electus vltimo anno Innocentij Papæ Tertij. Et quia idem Innocentius in Concilio Lateranensi prohibuit Nouas Religiones inuenire, Prælati Terrarum in Europa, vbi Carmelitæ nouiter venerant, fuerunt ipsis valdè infesti, quasi Nouam Religionem induxissent, propter Regulam Alberti nouiter assumptam. Non enim attenderunt, ꝙ ante Concilium Lateranense Albertus sua potestate ordinaria hoc potuit. Hac necessitate ingruente, Rodulphum Alberti successorem, qui Concilio Lateranensi interfuit, Carmelitæ pro Concilio adierunt. Suasit igitur, vt ad Hono-

In Anglia regione Carmelitarum conuentus eriguntur.

Symon Anglicus Carmelitarum Prior Generalis.

Symonis laudes.

rium

rium Innocentij successorem, pro Regulæ Alberti confirmatione accederent. Venientes autem Reatæ ad vrbem Fratres, Honorium Tertiũ, cum Cardinalibus suppliciter orāt, vt Antiquam Propheticam Religionem, Ordinem, Albertiq; Regulam suæ etiam cõfirmationis munimine roboraret. Distulit autẽ Matris Dei milites exaudire Vicarij Christi Curia. Quapropter Sacratissima Dei Mater Maria tenebris noctis interruptis, Ethereo cum lumine adueniens, Summum Pontificem admonuit, ad petentium Vota animum dare. Nec est (inquit) aduersandum in his, dum iubeo, nec dissimulandum, dum promoueo. Insinuauitque eidem duos de curialibus suis dictæ Religiõis æmulos, Deo vltore, esse plexos dispari exitu, sed discessu pari. At expergiscens Pontifex, suos obnixe concitat, in Ordinis fauorem Mariani. Igitur anno suo primo confirmauit Honorius regulam Alberti, anno Domini M CCXVI. iij. Kal. Februarij, secundo anno Regiminis ipsius Symonis, sub tribus distinctis Bullis. Vna est in Conuentu Tholosano (teste Magistro Ioanne Grossi) habens in longitudine pedem, in latitudine quartam partem pedis. Altera in Conuẽtu Lugdunensi, teste Magistro Ioanne Bachone. Tertia in Conuentu Loudonensi, teste Magistro Ioanne Borubij. Cuius tenor talis est. Honorius Episcopus Seruus Seruorum Dei, Dilectis Filijs Priori, & Fratribus Heremi de Monte Carmeli, Salutẽ & Apostolicam Benedictionem. Nos Normam vestram viuendi regulariter ab Alberto Hierosolymitano traditam, quam ante Concilium Generale vos dicitis humiliter suscepisse, in posterum vos & successores vestri, quantum cum Dei adiutorio poteritis, obseruetis, & in remissionem vobis iniungimus peccatorum. Nulli ergo hominum liceat hanc paginam nostræ Cõcessionis, Confirmationis, Iniunctionis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attemptare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Apostolorum eius Petri & Pauli se nouerit incursurum. Datum Reatæ anno Domini M CCXVI. iij. Kal. Februarij, Pontificatus nostri anno primo. Consequenter confirmauit Gregorius Nonus. Cuius tenor talis est. Gregorius Episcopus Seruus Seruorum Dei, Dilectis filijs Priori, & Fratribus Heremi Montis Carmeli, Salutem & Apostolicam Benedictionem. Ex officij nostri debita circunspectione, tenemur solicitam exhibere cautelam, ne hi qui ascenderunt orare cum Domino, & pedes suos lauerunt, iterum eos coinquinent, à contemplationis specula descendendo. Et ne resumẽdo terrenas facultates abiectas, quasi quædam indulta corruptionis, habeant vnde tueantur ad casum, cum spiritualibus nequitijs pugnaturi. Hinc est quòd cum lotis pedibus, Montem Domini ascenderitis, vacantes cõtem-plationibus

Carmelitæ ad Honoriũ accedunt.

Maria Virgo Honorio apparet.

Ioannes Grossi.

Ioannes Bachone.

Ioannes Borubij.

Bullæ Honorij Tertij Tenor Carmelitis tradita.

Tenor Bullæ concessæ Ordini Carmelitarum à Gregorio Nono.

plationibus cœlestium, & assumpseritis contra malignos spiritus luctamen, terrenis omnibus abdicatis, nos profectui vestro aspirantes, & nolentes vobis coinquinari pedes iterum, quos semel purgastis, auctoritate præsentium districtius prohibemus, ne in proprietate de cætero Heremi, vel loca, vel possessiones, aut domos, aut redditus alios recipiatis vllo modo, vel præsumatis habere, præter asinos masculos, & aliquod animalium seu volatilium in nutrimentum. Quieti quoq; vestræ prouidentes & paci, adijcimus, vt in Heremo instituere Priorem, absque consensu omniũ Fratrum, & maioris vel sanioris partis nemo valeat, uel audeat. Et Regulam vestram approbatam à Bonæ Memoriæ Honorio Papa Prædecessore nostro, & ab eo vobis traditam, in remissionem peccatorum obseruandam auctoritate Apostolica confirmamus, & in eodem loco ac alijs Terrarum locis, perpetuis temporibus obseruari præcipimus. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostræ Declarationis, Institutionis, Confirmationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attemptare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Apostolorum eius Petri & Pauli se nouerit incursurum. Datum Perusij Octauo Idus Aprilis, anno Domini MCCXXX. Pontificatus nostri anno tertio. Porrò Honorius Tertius anno suo primo confirmauit Ordinem Fratrum Prædicatorum. Et anno Domini MCCXXII. Ordinem Fratrum Minorum. Similiter Ordinem Sanctæ Claræ, & fratrum de Tertia Regula. Prædicti etiam Pontifices, scilicet Innocentius Tertius, Honorius Tertius, & Gregorius Nonus contulerunt benefactoribus Ordinis nostri quasdam Indulgentias, vt patet per Sixtum Papa Quartum.

Colligitur ex hoc Carmelitarum Ordinem tẽpore priorẽ & antiquiorem esse Ordine Minorum.

Admonitionem Virginis Gloriosæ contra infestationes Prælatorum Fratres nostri, ab Innocentio Quarto, remedia opportuna postularunt. Cap. 6.

HINC post prædictorum Pontificum cõfirmationem, Fratres Ordinis Carmelitarum, dũ in diuersis Europæ partibus fuissent multiplicati, præsertim in Heremo Aquilegiensi apud Marsiliam. In Auinione quoque, & in Arelata, & in pluribus alijs locis, per deuotorum fidelium subsidia Monasterijs fundatis, plures Ecclesiarum Prælati diuersas eis molestias intulerunt. At Beatissima Dei Mater Virgo Maria, à suis Fratribus humiliter inuocata, apparens Priori Carmelitici Ordinis Generali, ait. Vade ad Innocentium Quartum intrepidè, qui iuxta sui nominis interpretationem partem Innocentum

Carmelitæ à Virgine Gloriosa admoniti, ad Innocentium accedunt, à quo plura obtinuerũt.

tum fouere consueuit. Igitur Virginis Christiferæ consilio, Innocentium accedentes, ab eo mira humanitate tractati, pia uota sua consequuti sunt. In primis eos sub Protectione Sedis Apostolicæ recepit, & quòd tempore interdicti, diuina (clausis ianuis) celebrarent, indulsit, Idibus Iunij, Pontificatus sui anno secundo, Residens in Lugduno. Incipit, Religionis vestræ meretur honestas. Scripsit secundo Ecclesiarum Prælatis & vniuersis Christi fidelibus, ut Fratres benigne recipientes, de locis eorũ Religioni aptis gratiosè prouiderent. Incipit, Cum dilecti Filii Prior & Fratres Ordinis Carmelitarum securè nequeant. Ex Lugduno xij. Kal. Iulij, anno Pontificatus sui secundo, anno Domini M C C X L V. Eodem anno confirmauit Regulam Domini Alberti, sub eadem uerborum forma Gregorii Noni. Has post literas obtentas, Fratres Heliani & Mariani Ordinis de Carmelo ex Sicilia, per Apuliam, per Tusciam, & omnes Italiæ prouincias fuerunt in diuersis Heremis dilatati. Proinde ex Anglia per Hyberniã & Scotiam, Narboniam, Aquitaniã, Hispaniã quoq; audacti sunt. Sed nec tunc Ecclesiarum Prælati quidam & Diocesani cessarunt resistere Fratribus. Vnde coacti Carmelitæ nouas literas ab eodẽ Innocentio obtinuere. Incipit, Paganorũ incursus Dilectis Filiis & Fratribus Heremitis Beatæ Dei Genitricis de Monte Carmeli necessitatem induxisse dinoscitur. Ex Lugduno vj. Kal. Augusti, anno Pontificatus nostri Quarto, anno Domini M C C X L V I I. Porrò circa hæc tempora Christianissimus Francorum Rex Ludouicus, post multa exercitata contra Paganos prælia, reuersurus ad Franciam, cum ad Carmeli radices euasisset maris periculum, Virgine Maria à se inuocata, ascendit Carmelum. Tunc Deo & Mariæ gratiarum actione refusa, sex Fratres de Francia natos, secum de Prioris licentia duxit. Veniens autem Parisios, extra Porta Barratam manere statuit. Sed postea multiplicatis Fratribus propter studium literarũ in ciuitatem translati sunt. Prædictus uero Innocentius Fratrum prouidens quieti, exemit eos ab auctoritate Episcoporum. Incipit, Deuotionis uestræ precibus inclinati. Ex Lugduno, Idus Iulij, Pontificatus nostri anno quinto. Et quia (teste Hieronymo ad Eustochium) nulla tam sancta, tam iusta, & diu prouisa est institutio, quæ in futurum plurimos non patiatur defectus, quin aliquando correctione indigeat. Idem Innocẽtius anno Domini M C C X L V I I I. Kal. Octobris mitigauit, declarauit, ac correxit Regulã nobis ab Alberto traditam, & confirmauit. Cuius tenor talis est.

Fratres ex Sicilia Italiæ Prouincias Ordini Carmelitarum acquisiuerunt. Anglici uerò alias plures.

Quando, ubi, & àquo Ordo Carmeliticus in Gallia ortũ habuit.

Hieronymus ad Eustochium.

INNOCENTIVS Episcopus Seruus Seruorum Dei, Dilectis Filijs Priori, & Fratribus Heremitis Ordinis Beatæ Mariæ de Monte Carmeli, Salutem & Apostolicam Benedictionem. Quæ honorem Condi-

Regula Carmelitarũ ab Innocentio IIII. mitigatur. cuius Bullæ tenor hic põitur.

toris omnium, & profectum continent animarum, roboris præsidio sunt fulcienda perpetui. Sed illa præcipue, super quæ Apostolicæ Sedis auctoritas salubris prouidētiæ studium noscitur habuisse. Cum itaque nos ad vestræ supplicationis instantiam, per Dilectum Filium Hugonem, Tituli Sanctæ Sabinæ Presbyterum Cardinalem, & Venerabilem Fratrem nostrum Guilhelmum Anteradensem Episcopum, quædam Regulæ vestræ dubia declarari, & corrigi, ac etiam quædam ipsius grauia misericorditer fecerimus mitigari, prout in literis inde cōfectis plenius cōtinetur. Nos vestris pijs desiderijs annuentes, declarationem, & correctionem, ac mitigationem huiusmodi, Auctoritate Apostolica confirmamus, & præsentis scripti patrocinio communimus. Tenorem vero literarum ipsarum, de verbo ad verbum, fecimus præsentibus annotari, qui talis est.

Tenor literarum Hugonis Cardinalis, & Guilhelmi Epicospi Anteradensis.

FRATER Hugo, miseratione Diuina Tituli Sanctæ Sabinæ Presbyter Cardinalis, & Frater Guilhelmus, eadem miseratione Anteradensis Episcopus, Charissimis in Christo Filijs Religiosis Viris, Priori Generali, & diffinitoribus Capituli Generalis, Ordinis Fratrum Gloriosissimæ Dei Genitricis, semperque Virginis Mariæ de Monte Carmeli, Salutem in omni salutari. Accedentes ad Apostolicam Sedem Fratres clerici, Rynaldus & Petrus Ordinis vestri ex parte vestra à Domino Papa humiliter postularunt, vt quædam, quæ in vestro Priuilegio & Regula olim vobis à felicis Memoriæ Alberto Patriarcha Hierosolymitano tradita, cōtinentur, dubia declarare, corrigere, & quædam grauia misericorditer mitigare dignaretur. Cum igitur Dominus Papa eorum deuotis supplicationibus annuendo nobis commiserit, vt declarationem, correctionem, ac mitigationem huiusmodi faceremus vice ipsius, secundum quod bono statui Ordinis & Fratrum saluti expediens videremus, Religioni vestræ, qua fungimur auctoritate mandamus, quatenus Regulam à nobis correctam, declaratam, & mitigatam, prout expedire vidimus, deuotè recipientes, eam firmiter obseruetis, & ad instar eiusdem, alias vestras Regulas corrigatis, quam vobis per eosdem Fratres sub sigillis nostris mittimus in hac forma.

Regula ab Alberto Carmelitis tradita mitigatur in hac forma.

ALBERTVS Dei gratia, Hierosolymitanæ Ecclesiæ vocatus Patriarcha, Dilectis in Christo Filijs Brocardo & cæteris Heremitis, qui sub eius obedientia iuxta fontem Heliæ in Monte Carmeli morātur, in Domino salutem, & Sancti Spiritus Benedictionem. Multifarie multisque modis Sancti Patres instituerunt, qualiter quisque in quocunq; Ordine fuerit, vel quēcūq; modū Vitæ Religiosæ elegerit, in obsequio Iesu Christi viuere debeat, & eidem fideliter de corde puro, & bona conscientia deseruire. Verum quia requiritis à nobis, vt iuxta propositum vestrum

tradamus

tradamus vobis vitæ formulam, quam tenere in posterum debeatis, illud in primis statuimus, vt vnum ex vobis Priorem habeatis, qui ex vnanimi omnium assensu, vel maioris & sanioris partis, ad hoc officiũ eligatur, cui obedientiam promittat quilibet aliorum, & promissam studeat operis veritate seruare cum castitate, & abdicatione proprietatis. Loca autẽ habere poteritis in Heremis, vel vbi vobis donata fuerint, ad vestræ Religionis apta & commoda, secundum quod Priori & fratribus videbitur expedire. Præterea iuxta situm loci, quem inhabitare proposueritis, singuli vestrum singulas habeant cellulas separatas, sicut per dispositionem Prioris ipsius, & de assensu aliorum Fratrum, vel sanioris partis, eædem cellulæ cuique fuerint assignatæ. Ita tamen, vt in cõmuni Refectorio ea, quæ vobis erogata fuerint, sumatis, vbi aliquam lectionem Sacræ Scripturæ audiri commodè poterit. Nec liceat alicui Fratrum, nisi de licentia Prioris, qui pro tempore fuerit, deputatum sibi mutare locũ, vel cum alio permutare. Cellula Prioris sit iuxta introitum loci, vt venientibus ad eundem locum primus occurrat. Et de arbitrio & dispositione ipsius postmodũ quæ agenda sunt, cuncta procedant. Maneant singuli in cellulis suis vel iuxta eas die ac nocte in lege Domini meditãtes, & in orationibus vigilãtes, nisi alijs iustis occasionibus occupentur. Hi qui Horas Canonicas cum Clericis dicere norunt, eas dicant secundum institutiones Sanctorum Patrum & Ecclesiæ approbatam consuetudinem. Qui vero eas non norunt, vigintiquinque vicibus Pater Noster dicant in nocturnis Vigilijs, exceptis Dominicis, & Solemnibus Diebus, in quorum Vigilijs prædictum numerum statuimus duplicari, ut dicatur Pater Noster vicibus quinquaginta. Septies autem eadem dicatur oratio in Laudibus Matutinis. In alijs quoque Horis septies similiter eadem sigillatim dicatur oratio, præter officia Vespertina, in quibus ipsam quindecies dicere debeatis. Nullus Fratrum aliquid esse sibi proprium dicat, sed sint uobis omnia communia. Et distribuãtur unicuique per manum Prioris, id est, per Fratrem ab eodem ad idem officium deputatũ, prout cuique opus erit, inspectis ætatibus & necessitatibus singulorum. Asinos autem siue mulos, prout uestra expostulauerit necessitas, uobis habere liceat, & aliquod animalium siue uolatilium nutrimentum. Oratorium prout commodius fieri poterit, construatur in medio cellularum, ubi mane per singulos dies ad audienda Missarum solemnia conuenire debeatis, ubi hoc commodè fieri potest. Dominicis quoque diebus uel alijs, ubi opus fuerit, de custodia Ordinis & animarum salute tractetis, ubi etiam excessus & culpæ Fratrum, si quæ in aliquo fuerint deprehensæ, charitate media corrigantur. Ieiunium singulis diebus, exceptis Dominicis, obseruetis, à festo

Primũ Præceptum.

Secundum.

Tertium.

Quartum.

Quintum.

Sextum.

Septimum.

Octauum.

Nonum.

Decimum.

Exaltationis Sanctæ Crucis usq; ad diem Dominicæ Resurrectionis,ni-
si infirmitas uel debilitas corporis, aut alia iusta causa ieiuniū solui sua-
Vndecimū. deat, quia necessitas non habet legem. Ab esu carnium abstineatis,nisi
pro infirmitatis vel debilitatis remedio sumantur. Et quia uos oportet
frequenter mendicare itinerantes,sitis hospitibus onerosi, extra domos
uestras sumere poteritis pulmenta cocta cum carnibus. Sed & carnibus
Duodecimum. supra mare uesci licebit. Quia uero Tentatio est uita hominis super ter-
Iob.7. ram,& omnes qui piè uolūt uiuere in Christo persecutionem patiuntur,
2.Tim.3. 1.Pet.5. Aduersarius quoque uester Diabolus,tanquàm Leo rugiens circuit que
Eph.6. Luc.12. rens quem deuoret, omni sollicitudine studeatis indui armatura Dei,
ut possitis stare aduersus insidias inimici. Accingendi sunt lumbi uestri
Cingulo castitatis. Muniendum est pectus cogitationibus sanctis.Scri-
Ephes.6. ptum est enim, Cogitatio sancta seruabit te. Induenda est lorica iusti-
Mat.22. tiæ, ut Dominum Deum uestrum ex toto corde, & ex tota anima, & ex
tota uirtute diligatis,& proximum uestrum tanquam uosmetipsos. Su-
Eph.6. mendum est in omnibus scutum fidei,in quo possitis omnia tela nequis-
Heb.11. simi ignea extinguere.Sine fide enim impossibile est placere Deo.Galea
1.Ioan.5. quoque salutis capiti imponenda est,ut de solo Saluatore speretis salu-
Eph.6. Mat.1. tem,qui saluum facit populum suum à peccatis eorum. Gladius autem
Eph.6. spiritus,quod est uerbum Dei, abundanter habitet in ore & in cordibus
Gal.3. uestris.Et quæcunque uobis agenda sunt,in uerbo Domini fiant.Facien
dum est uobis aliquid operis,ut semper uos Diabolus inueniat occupa-
tos,ne ex ociositate uestra aliquem intrandi aditum ad animas uestras ua
leat inuenire.Habetis in hoc Beati Pauli Apostoli magisterium pariter
& exemplum, in cuius ore Christus loquebatur. Qui positus est & datus
1.Tim.2. 2.Thes.3. à Deo Prædicator & Doctor gentiū in fide & ueritate, quē si secuti fueri
tis,nō poteritis aberrare.In labore,inquit,& fatigatiōe fuimus inter uos
die ac nocte operantes, ne quem uestrum grauaremus. Non quasi nos
non haberemus potestatem, sed ut nosmetipsos formam daremus uobis
ad imitandum nos. Nam cum essemus apud uos,hæc denunciabamus uo
bis,quoniam si quis non uult operari, non manducet. Audiuimus enim
quosdam inter uos ambulantes in quiete,nihil operantes. His autem qui
eiusmodi sunt, denunciamus & obsecramus in Domino Iesu Christo, ut
cum silentio operantes,suum panem manducent. Hæc uia sancta est &
bona, ambulate in ea. Commendat autem Apostolus silentium,cum in
Isa.32. eo præcipit operandum. Et quemadmodum Propheta testatur, Cultus
Isa.30. iustitiæ silentium est. Et rursum. In silentio & spe erit fortitudo uestra.
Tertiumdecimum. Ideoq; statuimus, ut dicto Completorio silentium teneatis usque ad pri
mam dictam sequentis diei.Alio uerò tempore, licet silentij non habea-
tur

tur obseruatio tanta, diligentius tamen à multiloquio caueatur. Quoniam sicut scriptum est, & non minus experientia docet, In multiloquio non deerit peccatum, & qui inconsideratus est ad loquendum sentiet mala. Item. Qui multis utitur uerbis, lædit animam suam. Et Dominus in Euangelio. De omni uerbo ocioso, quod loquuti fuerint homines, reddent rationem de eo in die iudicij. Faciat ergo unusquisque stateram uerbis suis, & frenos rectos ori suo, ne forte labatur & cadat in lingua, & insanabilis casus eius sit ad mortem. Custodiens cum Propheta uias suas, ut non delinquat in lingua sua. Et silentium, in quo cultus iustitiæ est, diligenter & cautè studeat obseruare. Tu autem frater Brocarde, & quicunque post te institutus fuerit Prior, illud semper habeatis in mente, & seruetis in opere, quod Dominus ait in Euangelio. Quicunque uoluerit inter uos primus esse, erit uester seruus. Vos quoque cæteri Fratres, Priorem uestrum honorate humiliter. Christum potius cogitātes quàm ipsum, qui posuit illum super capita uestra. Et Ecclesiarum Præpositis etiam ait. Qui uos audit me audit, & qui uos spernit me spernit. Vt non ueniatis in iudicium de contemptu, sed de obedientia mereamini Vitæ æternæ mercedem. Hæc breuiter scripsimus uobis, conuersationis uestræ formulam statuentes, secundum quam uiuere debeatis. Si quis autē supererogauerit, ipse Dominus cum redierit, reddet ei. Vtatur tamen discretione, quæ uirtutum est moderatrix. Actum Lugduni anno Domini M CCXLVIII. Innocentij Papæ Quarti, anno Quinto, Kalen. Septembris. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostræ Confirmationis infringere, uel ei ausu temerario contraire. Si quis autē hoc attemptare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri & Pauli Apostolorum eius, se nouerit incursurum. Explicit Regula Alberti per Innocentium declarata, correcta & mitigata. Anno sequenti, scilicet anno Domini M CCXLIX. in Oppido Herlemense Fratres nostri Conuentum fundauerunt, & in Oppido Bruxellense. Hinc Bopardiæ, Franchfordiæ, Crucenaci, Vvinhem, & in cæteris aucti sunt ciuitatibus Colonia, Maguncia, Spira, Vvormacia, Argentina, & similibus. Tunc cōtra Prælatorū infestationes, Innocentius Quartus, anno suo viij. v. Kal. Octob. iterato stabiliuit Fratres Carmelitas sub Apostolica protectiōe. Incipit, Religionis vestræ meretur honestas. Itē anno suo Nono, Idus Ian. Incipit, Ex parte Dilectorū Filiorum Heremitarum Ordinis Sanctæ Mariæ de Monte Carmeli. Etiā anno suo Octauo dedit quasdā Indulgentias & remissionem tertiæ partis omniū peccatorum, ac XL. dies, v. Kal. Oct. Incipit, Splendor Paternæ Gloriæ. Insuper ꝙ non tenemur dare decimas de hortis nostris & virgultis, anno suo xj. v. Kal. Decembris.

Prou. 10. Prou. 12. Eccl. 20. Mat. 12. Eccl. 28.

Quartum decimum.

Mat. 20.

Luc. 9.

Multi Carmelitarum Conuentus recitantur.

Indulgētiæ plures ab Innocētio Quarto Carmelitis concessæ.

cembris. Incipit, Sacrosancta Romana Ecclesia. Consequenter ꝙ excōmunicatis & interdictis Ordinem nostrum intrantibus absolutionis beneficium impendere possumus. Incipit, Quia ex Apostolici cura. Etiam anno & die quibus supra, quòd de quibuscunque criminibus Prior absoluere potest suos Fratres. Incipit, Canonica institutione cauetur. Cōsequenter ꝙ Prior idoneos Fratres de licentia Diocesani, ad prædicandum potest emittere, anno suo x i. Kal. Septembris. Incipit, Deuotionis augmentum.

Impetratis Summorum Pontificum Innocentij Quarti, Alexandri Quarti, Vrbani Quarti, Defensorijs ac Priuilegijs, Symon Stock Generalis Prior, scapulare suis precibus à Virgine Maria accepit. Cap. 7.

Ordo Carmelitarum Ecclesiæ similis est.

SACER Ordo Carmelitarum, sicut Vniuersalis Ecclesia, habet quinque prouisiones, quibus in hac gubernatur vita fluctuosa. Habet etiam Ecclesia Euangelium pro Fidei fundamēto, Sacros Doctorum Canones pro bonorum morum ornamento, Ordinarium pro Diuinorum Officiorum regulamento, Gratias Imperiales pro Ecclesiarum libertatum munimento, Merita Sāctorum, id est Indulgentias pro peccatorum medicamento. In canone. dist. xcvi. c. Constantinus. Ita Religio Fratrum Beatæ Mariæ de Monte Carmeli, quæ est Filia particularis Ecclesiæ, habet primo, Regulam, secūdum quā Fratres viuere profitentur. Constitutiones, secundum quas uniformiter regulantur. Ordinale, ut unicorditer Diuina peragantur. Indulgentias, quibus benefactores Ordinis spiritualiter remunerātur. Gratias Apostolicas, ut Fratres quietius Christo famulentur. Defuncto igitur Innocentio, Alexander Quartus post in Papatum subrogatus. In primis anno suo primo, Idibus Februarij, dedit Remissionem unius Anni, & unius Quadragenæ benefactoribus Ordinis. Incipit, Prouisionis uestræ. Secundo ne Episcopi aliquid exigere ausint à Fratribus, anno suo ij. viij. Kal. Februarij. Incipit, Cum Prælatis. Tertio ꝙ Prior Generalis & Prouincialis liberè possint uisitare Fratres, & ad probationem Nouitios recipere. Incipit, Religionis uestræ, anno, die, mense quibus supra. Quarto, eodem anno, Tertia die Februarij, confirmauit Regulam Alberti per Innocentium mitigatam. Incipit, Cum à nobis petitur. Quinto, eodem anno, Idus Februarij, ꝙ tēpore interdicti Diuina possumus celebrare. Incipit, Religionis uestræ. Sexto, eodem anno & die ut supra, misit mandatum uniuersis Christi Fidelibus, ut Fratres benignè suscipiētes,

Alexandri Quarti Priuilegia Carmelitis concessa recensentur.

tes, eis de Locis opportunis prouiderent. Incipit, Cum Dilecti Filij. Septimo, eodem anno, vj. Kal. Martij, ꝙ Prior electus & consentiens, sit à Sede Apostolica confirmatus. Incipit, Quoniam ex Apostolica cura. Octauo, eodem anno, v. Nono Maij, ꝙ familiaribus nostris Sacramenta Cōfessionis & Altaris possumus ministrare. Incipit, Deuotionis vestræ precibus. Nono, ꝙ nullus Fratrum sine Prioris Generalis licentia speciali, potest alteram Religionem intrare, anno suo, v. Idus Februarij. Incipit, Quieti vestræ ꝓuidere. Decimo, oībus Patriarchis, Episcopis &c. ne in quocunque sint molesti Fratribus, anno, die quibus supra. Incipit, Ad Audientiam nostram peruenit. Vndecimo, anno eodem, v. Kal. Aprilis, ꝙ Priores possunt discolos fratres corrigere. Incipit, Prouisionis nostræ. Duodecimo, ꝙ in Locis nouiter acceptis possumus Oratoria erigere, anno suo vij. Idus Martij. Incipit, Speciali gratia & fauore. Tertiodecimo, recepit Ordinem sub protectione Apostolicæ sedis, anno, die quibus supra. Incipit, Speciali fauore. Quartodecimo, ꝙ Prior Fratres absoluat de quibuscunque. Incipit, Canonica Cōstitutione. Idus Martij, anno prænotato. Quintodecimo, eodem anno, iij. Kal. Aprilis, de quibus Ordinem nostrum intrantes possunt absolui. Incipit, Ex Apostolica cura. Sextodecimo, tam Fratres quàm omnia eorum bona sub Protectione Apostolica recepit. Incipit, Religionis vestræ. Post decessum Alexandri, Vrbanus Quartus successit, anno Domini M C C L X X I I. Hic in primis concessit, vt coram Magnatis & Nobilibus ac familiaribus in altari portatili, Diuina celebrare possumus, anno suo primo, xiij. Kal. Martij. Incipit, Deuotionis vestræ. Secundo, eodem anno, Idus Maij, ꝙ Christi Fidelibus familiaribus absolutionis beneficium possumus impartiri. Incipit, Vobis ad hoc tota mente &c. Tertio, confirmauit Regulam Alberti per Innocentium mitigatam, eodem anno, xxij. die Maij. Incipit, Cum à nobis petitur. Vidi bullam in Conuentu Leodiensi Prouinciæ Frāciæ. Quarto, concessit de Oratorio cōstruendo, & plura alia indulta, anno eodem, vj. Kal. Iunij. Incipit, Speciali gratia & fauore. Postquàm autem sacer Marianus & Heliæ noster Ordo priuilegijs Summorum Pontificum (ut præmisimus) fuit solidatus, Beatus Symon Prior Generalis, eo magis Christo & Matri eius intentius seruiens, & Fratres ad seruiendum inducens, quanto Ordinis Titulo celebriores & Apostolicæ Sedis acceptiores erant. Vnde non multitudini diuitiarum, sed gratiarum, non ornamento uestimentorum, sed uirtutum incumbens, sedulo Mariam deprecabatur, quatenus Ordinem eius Titulo insignitū, aliquo singulari Priuilegio munitum, ad sui laudem, & multorum ædificationem fidelium decoraret, frequenter sic orando. Flos Carmeli, Vitis florigera,

Recitantur ea, quæ Vrbanus Quartus exhibuit Carmelitarum Ordini.

Sequitur Beati Symonis Historiam.

Oratio Beati Symonis ad Mariam.

ra, splēdor cœli, Virgo puerpera singularis, Mater mitis, sed Viri Nescia, Carmelitis da priuilegia, Stella Maris. Nec defuit feruido suo Zelatori superliberalis Virgo Dei Mater, sed Angelicis comitata cateruis, lumine amicta eidem apparuit dicens. Dilectissime meus, recipe hoc tui Ordinis Scapulare meæ Confraternitatis signum, tibi & cunctis Carmelitis priuilegium. In quo moriens æternum non patietur incendium. Ecce signum salutis, salus in periculis, fœdus pacis & pacti sempiterni. Emergit fama facti, rumor de Anglia ad exteras spargitur Nationes, fit res celebris populo Dei. Ratione itaque tanti tamq; singularis signi salutis, & priuilegij pacis sempiternæ, complures Magnorum Statuū Viri & Fœminæ arma illa Reginæ cœlorum & scutum apprehendentes, se Religioni Carmeli offerebant. Velut Ludouicus Rex Franciæ. Anglorum Rex Eduardus. Dominus Henricus Lancastriæ Dux miraculis clarens. Comes Nortumbriæ Henricus. Angela Filia Regis Bohemiæ. Ioanna & Anna Tholosanæ Sacrum Ordinis habitum scapulare nocte dieque portarunt, alijque plures diuersarum Prouinciarum. Plures insuper ijsdem temporibus eundem habitum suscipientes, à diuersis sunt curati languoribus. Tandem Beatus Symon deficiente uino, aquam in uinum mutauit. Inuitatus in domo Germani sui ad prandium, bulitum piscem in aquam proiectum, fecit, ut nataret illesus. Alijs insuper pluribus miraculis clarus, dum L. annis Ordinem (teste Magistro Ioanne Grossi) laudabiliter rexisset, multis Apostolicis priuilegijs impetratis, Vasconiam Prouinciam, anno C. uitæ suæ uisitans, in Burdegalia febribus correptus, xvj. die Maij, coram positis Fratribus & orantibus migrauit ad Dominum anno MCCLXV. pluribus miraculis etiam post obitum clarus, & memoria dignus.

Virgo gloriosa scapulare Symoni tradit.

Plures Illustrisimi Viri & Fœminæ Habitū Carmelitici Ordinis sūpserunt.

Ioannes Grossi.

Marialis & Helianus Carmeliticus Ordo multifarie, quinimmo omnifariā, à Deo & Patriarchis Hierusalem ab Apostolica Sede, & huiusmodi solidatus, approbatus, & confirmatus est. Cap. 8.

FRATRVM Ordinis Beatissimæ Dei Genitricis Mariæ de Monte Carmeli Religio per Sanctos Prophetas inchoata, & in Veteri Testamento continuata, & Similiter in Lege Gratiæ usque in hūc diē continuè sine intermissione exculta, multipliciter solidata, approbata, & confirmata est. Patet hæc conclusio per Magistrum Ioannem Borubij contra æmulos Carmelitarum sic. Extra de Rel. do. c. Religionum diuersitatem. §. Cæterum, vbi sic dicit Papa. Cæterum

Ioannes Borubij.

Cæterum Carmelitarum & Heremitarũ Sancti Augustini Ordines, quo-
rum institutio dictum Concilium Generale præcessit, in solido statu uo
lumus permanere. Papam enim uelle, uoluntate beneplaciti aliquem Or
dinem in solido statu permanere, est ipsum Ordinem ad permanentiam
acceptare, sed Papam aliquem ordinem ad permanentiam acceptare, est
ipsum Ordinem approbare, igitur Papa in ista Decretali approbat Ordi
nes Carmelitarum & Sancti Augustini. Consequẽtia patet per Archidia Archidiaconus, Cardinalis, & Ioannes Andreas.
conũ in Glossa, ubi approbat istũ textũ, in solido statu, ubi dicit. Hæc lite
ra mutat antiquã, & per Dominũ Cardinalẽ in diuisione textus. Cæterũ,
ubi sic dicit. Carmelitarũ & Heremitarum Ordines consolidat. Et sic isti
duo Ordines sunt totaliter confirmati. Et Ioannes Andreas dicit sic. Soli
do & non solito, & per consequens Ordo Carmelitarũ est status solidus, Ioannes Borubij pluribus rationibus ostẽdit Carmelitarũ ordinem confirmatũ esse.
firmus, & confirmatus. Et hoc, teste Ioanne Borubij, multiplici Iure.
Primo, Iure ordinariæ Potestatis. Nam Ioannes xliiij. & postea Al-
bertus, Patriarchæ Hierusalem, ante Concilium Lateranense habuerunt
auctoritatem Religiones instituendi, institutas regulandi sua ordinaria
potestate, & confirmandi. Nam instituere Ordinem, & fouere institutũ, Prima ratio.
non erat Apostolicæ Sedi reseruatum ante Lateranense Cõcilium. Hoc
patet extra, de Religiosis domibus, Capitulo. Ne nimia. Quicquid enim
non est Superiori reseruatum, nec inferiori prohibitum, intelligitur ei de
Iure concessum, extra de senten. excom. Cap. Nuper, & de Sponsalibus.
Cum apud se. & xvj. q. j. Sunt nonnulli. Secundo, Iure canonicæ Ra Secunda.
tificationis. Concilium nempe Lateranense nouas de cætero Religio-
nes sine Apostolicæ Sedis licentia inuenire prohibuit, propter nimiam
diuersitatem (ut suprà dictum est) sed inuentas & antè Concilium insti-
tutas Religiones non exterminauit, & ait, Quicunque se ad Religionem
conuerti uoluerit, unam de approbatis assumat. Tunc uerò ante Conci
lium Lateranense non erat approbatio Religionis, nisi Ordinariæ Pote-
statis uel Iuris. Sed Religio Carmeli ante Concilium illud erat ordina-
riè approbata, igitur in eodem Concilio Iure Canonicæ Ratificationis
extitit confirmata. Tertio, Iure specialis Apostolicæ Decisionis. Or- Tertia.
do enim Carmeli ante Concilium Lugdunense per Honorium Tertium,
Gregorium Nonum, Innocentium Quartum, Alexandrum Quartum,
Vrbanum Quartum, & per cæteros erat multipliciter confirmatus,
tunc etiam post per Lugdunense Concilium, donec aliud ordinaret in
suo statu permissus, qui status fuit solidus, & per iam dictos confirma-
tus. Post hoc per Bonifacium hic. §. Donec, totaliter fuit resecatus, ut
patet in Sexto, de Religio. do. c. Religionum diuersitatem. Et sic in suum
firmum & solidum statum, quem semper ab initio habuit, reductus est.

K Igitur

Quarta. Igitur specialis Decisionis Iure est realiter confirmatus. Quarto, Iure Catholicæ Romanæ Ecclesiæ Ordinationis. Quisquis enim Ordo Regulam habet à Sede Apostolica confirmatam, censetur approbatus & confirmatus, extra de exces. Prælatorum, c. Nimis iniqua, & c. Nimis praua. Sed Ordo Carmeli habet Regulam à Sede Apostolica confirmatam & approbatã, teste Vincentio in Speculo Historiali, lib. XXXI. cap. XXXIII. igitur &c. Quinto, Iure specialis Mentionis. Quippè dum in priuilegijs datis fit alicuius Mentio specialis, ius ei ualet, pro quo inducitur, sed Ioannes Vigesimussecundus, & Clemens Sextus in priuilegio exemptionis Ordinis nostri tangentes illud ius Decretalis, de Reli. Do. in Sexto. §. Cæterum, sic dicunt. Sacer Ordo uester in Agro Dominico diuina dispositione plantatus, & Gloriosæ Virginis Mariæ Titulo specialiter insignitus Apostolicis Gratijs digne meretur attolli. Infra. Nos autem ad dictum Ordinem, quem in statu firmo, solido, & stabili uolumus permanere, considerationis intuitum dirigentes. Hæc ibi. Ecce Mentio per Apostolicam Sedem facta de confirmatione Carmelitarum in cõmuni.

Vincẽtius in Speculo Histor. lib. 31. cap. 33.

Quinta.

Sexta. Sexto, Iure irrefragabilis, & Diuinæ Prouisionis, ad similitudinẽ Christianæ Religionis. Actuum V. Si ex Deo est &c. Sed Ordo Carmelitarũ processit semper Deo protegente in sua antiquitate & prophetica institutione & stabilitate. Nec unquam per Saracenos, uel Assyrios, Chaldeos, atque Imperatores Romanos Ecclesiam Dei persequentes, uel per aliquam legem editam potuit hucusq; dissolui. Hoc præuidens Isaias dixit. Habitabit in solitudine iudicium, & iustitia in Charmel sedebit, & erit opus iustitiæ pax, & cultus iustitiæ silentium, & securitas usq; in sempiternum. Istud Beato Petro Thomæ Carmelitæ Theologo Magno à Beata Virgine eidem apparente, dum obnixè pro Ordinis stabilitate orasset, fuit ostensum, dicens. Petre exauditæ sunt à Filio meo preces tuæ. Heliæ enim Religio usque ad finem seculi permanebit. Nempè in Transfiguratione Filij mei Helias ab eo instantissimè petijt & obtinuit. Vnde Origenes super Libro Numerorum ait. Moyses in hac apparitione orauit pro populo suo petens, ut cum plenitudo gentium introisset & omnis Israel saluus fieret. Aestimandum planè non est, Moysen pro populo suo, qui sibi adeo rebellis & ceruicosus semper extiterat, sollicitasse, Heliam Carmeli Patriarcham cœtum Fratrum suorum neglexisse, cuius Legislator fuerat & Præceptor, haud segniter exauditum. Hæc ille. Nec etiam uerisimile est, quòd Deus negare uelit Religioni Carmeli, peculiari Matris suæ familiæ, quod omnibus dedit Religiosis. Hactenus enim quælibet Religio durauit, adminus usque ad mortem sui Fundatoris. Patronus Carmelitarum & fundator Helias Propheta, & Virginum

Act. 5.

Isa. 32.

Petrus Thomas Carmelita.

& Virginum Primicerius, nondum mortuus, usque in præsens manet uiuus, Paradisi Terrestris colonus.

Circa & post tempora annorum Domini MCCLXX. *Ordo Carmeliticus Marialis & Helianus creuit tum Apostolicis amplioribus Priuilegijs, tum utriusque sexus personis multis, sanctitate quidem perspicuis, ac pluribus Doctissimis Orthodoxæ Fidei utilissimis Viris. Cap. 9.*

DEFVNCTO igitur Sancto Symone Stock, Tholosæ, in Aquitania Prouincia fuit celebratum Capitulum Generale in die Penthecostes, inuocatoq; Spiritu Sancto ad totius Ordinis Regimen, fuit electus Frater Nicolaus Gallicus. Hic gregis sibi commissam assumens curam, corpus suum in Dominico onere & seruitio studuit mancipare. Huius tempore Vrbani successor Clemens Quartus, in primis Ordini nostro concessit, ut nullus ultra duas dietas ad iudicium Fratres nostros trahere præsumeret, vij. Idus Maij anno suo primo. Incipit, Meritis uestræ Religionis. Secundo, eodem anno, x. Kalen. Iunij, mandauit omnibus Prælatis à Fratrum cessare molestia, & defensionis eis præsidia ministrare. Incipit, Ad audientiam nostram peruenit. Tertio, eodem anno, IIII. nonas Iunij, concessit de Altari portatili. Incipit, Deuotionis augmentũ. Quarto, eodem anno, Nonis Augusti, donauit, quòd legata ultimarum uoluntatum recipere possumus. Incipit, Necessitatis uestræ Paterno compatientes affectu. Quinto, quòd non daremus decimas de agris nostris & uirgultis. Incipit, Speciali gratia & fauore. Sexto, eodem anno, II. Kalen. Nouembris Prælatos adhortatus est, ne in nouis locis recipiendis, fratribus sint molesti. Incipit, Ex parte Dilectorum Filiorum. Anno autem Domini MCCLXVII. Venerabilis Prior Nicolaus celebrauit Capitulum Generale in Ciuitate Messana in Sicilia. Tandem cum annis quinq; Ordinem gubernasset auriga bonus, cum Helia turbas hominum fugiens, resignato humiliter officio, ad Heremum se transtulit. Hic uir sanctitate plenus atque doctissimus conscripsit librum perutilem, quem igneam sagittam prætitulauit, anno Domini MCCLXX. Hunc librum uidi in Conuentu Leodiensi. Ex quo auctorem sui potest de facili patescere, tã Diuinis quàm Humanis fuisse literis eruditum. Claret etiam, quanta sanctitate Carmeli Religio prisco tempore fulserit, quàm ueraq; sit Beati Cyrilli Prophetia, qua ait. Ab infantiæ suæ primordio, usque in tempora pubertatis, margaritis multiplicibus, parentumq; sanctitudine, excisa

Capitulum Generale Tholosæ celebratum. Nicolaus Carmelita.

Indulgẽtiæ à Clemente Quarto Carmelitis traditæ hæ sunt.

Capitulum Generale in Messana cõgregatum.

Prophetia Cyrilli.

de petra durissima, uallis Virginis nitebit, donec pedetentim muscarum stercoribus, & uiarum pulueribus fuscabuntur. Visionem siue Prophetiam Sancti Cyrilli, sibi à Deo per Angelum missam habeo cum cōmento. Tandem Nicolaus plenus dierum & sanctitate secundo Aprilis cœlum adijt, & in Aureaca tumulatur.

S. Albertus Drepanita Carmelita.

His temporibus Sanctus Albertus de Drepano, carnis origine nobilis, sed mente nobilior, ex parentibus sterilibus post xxvj. annos connubij ortus fuit. Hic parentum uotis, Dei Genitrici Mariæ ante Conceptionem peculiariter extitit dicatus. Vi derunt etenim complures idonei uisione desuper concessa, de utero Venerabilis Matronæ Ioannæ, eum in utero gerentis, cereum nimio fulgore micantem, emanare. Nec secus accidit. Siculorum enim Regionem, uelut lampas ardentissima, Virtutibus, Prædicationibus, Miraculis celebris irradiauit. Complures filios ex Iudæis Ecclesiæ peperit. Ciuitatem Messanensem a famæ & exterminio precibus liberauit. Ipse aliquando Prouincialis Siciliæ, totius perfectionis exemplar, plura scripsit utilia. Tandem in Ciuitate Messanensi anno Domini M CCXCVII. septimo Nonas Augusti, obdormiuit in Domino. Tanta suæ sanctitatis opinione relicta, & pro singulari apud Deum patrono, nedum ab incolis Regni illius, sed à pluribus etiam per Orbem fidelibus, usq; hodie ueneratur.

Capitulum Generale Parisiis congregatum, ĩ quo Prior Generalis electus est Rudolphus Alemanus.

Consequenter post Resignationem Nicolai, Capitulum Generale fuit Parisiis in Festo Natiuitatis Mariæ celebratum, electoq; unanimiter, per Spiritus Sancti inuocationem, Rudolpho Alemano, Viro Religiosissimo, causas ordinis cum suis subditis commisis, dignè studuit gubernare. Hic postquam quibusdam annis gubernasset, contemplatiua uita affectus, ad Conuentum Aueluti in Anglia se transtulit. Vbi in Dei seruitio, & contemplatione altissimi, migrans ad Dominum, glebum corporis Terræ commendauit.

Plures Fratres Carmelitæ à Saracenis Martyrio affecti sunt.

Iisdem temporibus plures Fratres Carmelitici Ordinis in Terra Sancta à Saracenis in Monasterijs Heremi Quarentenæ in Valim, & in Montanis Nigris martyrio coronati. Et cæteri omnes uarijs pęnis trucidati sunt, & Monasteria ab inimicis Crucis Christi igni combusta. Insuper & Antiochia capta est, & cum Monasterio nostro igne & ferro depopulata.

In Capitulo Generali, in Conuentu Burdegalēsi celebrato, fuit electus in Priorem Generalem Petrus Rutinensis.

Post Rudolphum, celebrato Capitulo Generali in Conuentu Burdegalensi, Prouinciæ Aquitaniæ, in die Epiphaniæ, anno Domini M CCLXXIII. Frater Petrus de Amiliano Prouinciæ Narbonensis, Rutinensis Natione, Vir deuotus, fuit concorditer in Generalem Priorem electus. Rexitq; XX. annis, partim sub Gregorio Decimo, qui Lugdunense Concilium celebrauit. Iste pius Pater per omnia Venerandus celebrauit Capitulum in Monte Pessulano in die Penthecostes, anno Domini M CCLXXVII. tempore Ioannis Papæ

Papæ Vigesimiprimi. In hoc loco Montis Pessulani contigit magnum miraculum de subleuatione Reliquiarum per solos Fratres Ordinis nostri. Porro anno Domini M CCLXXXI. celebrauit Capitulum in Conuentu Londoniarum in Anglia, in die Penthecostes, tempore Martini Papæ Quarti. Deinde aliud in Prouincia Lombardiæ in die Penthecostes, anno Domini MCCLXXXIIII. Hinc Honorius Quartus concessit postea uiua uoce, quòd Fratres nostri albas cappas reassumerent, non confirmans hoc literis, morte præuentus. Tunc anno Domini MCCLXXXVII. in die Beatæ Mariæ Magdalenæ iterum fuit Capitulum Generale in Monte Pessulano celebratum. Conuenientibusque illuc Prouincialibus tam Terræ Sanctæ & Siciliæ, quàm Prouinciæ Tusciæ, Franciæ, Alemaniæ, Lombardiæ, Aquitaniæ, Angliæ, Hispaniæ, Hiberniæ, &c. Fratres nostri albas cappas reassumpserunt, tempore Humar, ui Saracenorum coactè dimissas. Tunc impleta est Prophetia Bildegardis Ordinis Sancti Benedicti, libro de Nouissima Christianæ Fidei persecutione, Cap. Filiæ Syon. Venient æqui uarij coloris, quorum egressio ab Oriente in Occidentē, sed mutato uellere paulatim incedent. Horum progressio ab Occidente in Orientem, hi primi & nouissimi. Hæc in Monte Sancti Roperti iuxta Pinguiam, Maguntinensis diocesis fuit, ubi eius corpus ante summum altare uidi honorificè locatum & eleuatum. Fuerunt enim ab initio & prima institutione desuper albis Pallijs cooperti, teste Ioanne xliiij. Docuit Helias hanc Religionem assumentes, debere Pallio superuestiri albo, quemadmodum eos albis indutos Dominus ostendit Sabathæ Patri Heliæ. Quos ideo candidatos uidit, quia Heliam, Monasticè uiuendi exemplar, erant imitaturi. In candore nedum mentali syncerae puritatis, sed etiam corporali habitus. Hæc ille. Hoc albo Pallio Helias uocatum de aratro Heliseum tetigit, vultum in Monte Oreb operuit, Iordanem diuisit. Istud etiam Pallium Heliseum de igneo curru proiecit. Virgo etiam Beatissima Maria Zelatori suo præcipuo Anselmo Cantuariensi Archipræsuli, similiter Sanctæ Brigidæ & cæteris dilectis suis, in candido amictu apparuit. Ipsa etiam uolens per omnia fratribus assimilari (teste Ioanne in Apocalypsi Cap. xix.) Pallio candido superamicta perhibetur. Vxor (inquit) agni præparauit se, & datum est illi, ut operiat se byssino splendenti & candido. Anastasius quidem Alexandrinus Episcopus, de Sancto Antonio, in Libro de eius vita, testatur eum albo fuisse indutum collobio. Alia (inquit) die Sanctus Antonius in loco eminenti, candenti præcinctus ueste, procedentem iudicem suo prouocabat aspectu, flagrans cupiditate martyrij. Hæc ille. De Carmelitis in Apocalypsi quæritur. Hi qui sunt

Honorius Quartus uiua uoce concessit reassumi Cappas albas.

Prophetia Bildegardis

Ioannes 44. Patriarcha. Qua de causa Carmelitæ Albis induti sunt Cappis.

Apoc. cap. 19.

Anastasius Episcopus Alexandrinus.

sunt amicti stolis candidis, qui sunt, & unde uenerunt. Et responsum est. Hi sunt qui uenerunt ex magna tribulatione, & lauerunt stolas suas in sanguine agni. Scriba etiam diuinæ legis Esdras doctissimus id testatur dicens. Qui se de umbra seculi transtulerunt, splendentes tunicas à Domino acceperunt. Ob id Nicolaus Papa Quartus, Pallij albi assumptionem sub bulla plumbea Fratribus confirmauit. Secundo, immunitatem & Ordinis priuilegia ij. Idus Augusti, anno suo primo approbauit. Incipit, Solet annuere Apostolica Sedes pijs uotis. Tertio, Regulam Alberti per Innocentium Quartum mitigatam confirmauit. Kalen. Iulij, anno suo secundo. Incipit, Cum à nobis petitur quod iustum est. Quarto, confirmauit omnia data Alexandri Quarti, & Clementis Quarti, Prælatos à Fratrum uexatione cohibendo. Incipit, Ad audientiã nostrã peruenit.

Esdras Scriba.

Priuilegia à Nicolao Papa Quarto Carmelitis concessa.

Terra Sancta ab infidelibus deuastata, Conuentus Montis Carmeli funditus destruitur, & deinde Ordo in Europa multis claruit Illustribus Viris, Sanctissimis, & Doctissimis. Cap. 10.

CAPTA quasi insuperabili ciuitate Acconensi per Saracenis anno Domini MCCXCI. Vuilhelmo de Samuco teste, qui tunc per mare vix euasit, vt habetur Libro ix. Cap. viij. de peculiaribus gestis Carmelitarum, proh dolor demolitis at vastatis, tam in Accon, quàm in Tripoli, & alijs Terræ Sanctæ Oppidis & locis, omnibus Carmelitarum Ordinis Monasterijs, etiam primordialẽ totius nostri Ordinis locum in Carmelo destruxerũt, cunctis rebus igne crematis, post tempora habitationis Heliæ & suorum successorum MCCXX & vnius annorum. Manet tamen Ecclesia nostri Cõuentus in Carmelo vsque hodie incombusta Saracenis nec audẽtibus neque valentibus infringere, vt testatur Magister in Theologia Sibertus in suis additionibus, etiã Magister Ioãnes Duseldorp Sacræ Theologiæ ꝓfessor, & Frater Petrus Fabri Lector Conuentus Schonomensis, qui nauigãtes ad Sanctam Terram Ecclesiam à longe viderũt. Sed Magister Vuilhelmus ciuis Herlemensis retulit mihi, ꝙ anno MCCCCLXXXIX. fuerit cum multis in Monte Carmeli, & in Ecclesia, cuius testudo interior opere Mosayco est depicta. Dixit insuper, non vidisse se maiorem. Tulerunt inde quinq; captiuos infideles, alijs fugientibus. In hac Ecclesia est altare Theotecos Mariæ, à Sancto Iacobo Apostolo, post assumptionem Virginis, cõsecratum. Eodem anno, quo Conuentus Carmeli Montis fuit combustus igne, Generale Capitulum in Conuentu Treuerensi prouinciæ Alemaniæ in die Penthecostes fuit celebratum. Tunc Petrus de Amiliano cedens

Vuilhelmus de Samuco.

Magister Sibertus, Magister Ioannes Duseldorp, & Fr. Petrus Fabri. Vuilhelmus Herlemensis.

Capitulum Generale in Cõuentu Tri

cedens officio, pauco post tempore in Conuentu Coloniensi moriens tumulatus est. Deinde celebrato Generali Capitulo in Conuentu Burdegalensi anno Domini MCCXCIII. vnanimiter est electus Prior Generalis, Frater Raymundus de Insulis, Cõuentus Tholosani, anno primo Bonifacij Octaui. Hic in primis, primo anno sui Pontificatus, x. Kal. Augusti, concessit, ꝙ Prior loci põt Fratres Episcopo præsentatos ad prædicandum mittere. Incipit, Religionis vestræ meretur honestas. Secundo, eodẽ anno, vij. Kal. Decembris, confirmauit Albarum Assumptionem Capparum. Incipit, Iustis petitionũ desiderijs. Tertio omnes libertates prius Ordini à Sede Apostolica cõcessas anno suo tertio confirmauit, ij. Kal. Aprilis. Incipit, Cum à nobis petitur quod iustum est. Quarto, Regulam Alberti, ab Innocentio Quarto mitigatam confirmauit. Porrò anno Domini MCCLXVII. à Filippo quodam Florentino institutus est Ordo Fratrum Seruorũ Virginis Mariæ, qui vocantur Spectantes, sub Regula Sancti Augustini. A Celestino Quinto, Celestinorũ Ordo, sub Regula Sancti Patris Benedicti initium sumpsit, anno Domini MCCXCIII. Hinc Generalis Prior Raymundus anno quarto resignans officium, statim post obijt, Tholosæ sepultus. Tunc celebrato Capitulo Generali in Conuentu Brugensi Prouinciæ Franciæ in Flandria in die Penthecostes, electus est Prior Generalis Gerardus de Bononia, Magister in Theologia Parisiensis, magnũ suis temporibus lumen Ecclesiæ. Ibi promulgatis statutis quinquaginta Rubricarum, vndecim sub ordine Prouinciæ diuisæ sunt. Postea anno Domini MCCC. in die Penthecostes in Florentia Prouinciæ Tusciæ. Eodem anno fuit fundatus Conuentus noster in Oppido Mechliniense. Et habuit à sua fundatione Priores xxvj. Nunc vero habet xxvij. Venerabilem Patrem Sacræ Theologiæ Lectorem, Fratrem Ioannem Boytds. Deinde fuit iterum anno Domini MCCCIII. Capitulum celebratum in Narbona in die Penthecostes, & post anno Domini MCCCVI. Tholosæ. Ibi ordinatum fuit festum Conceptionis Mariæ, & Venerabilis Sacramenti solemniter celebrari, atque de Sancto Ludouico ix. Lect. Deinde Ianuæ in Prouincia Lombardiæ anno Domini MCCCIX. Eodem tẽpore Clemens Quintus prohibuit alios tres Mendicantes noua loca circa nostra construere, nisi ad spatium centum quadraginta canonicarum, nonis Decembris, anno suo quarto. Incipit, Vestræ Religionis statum tranquillum & prosperum affectantes. Anno MCCCX. incepit Ordo Paulinorum, id est Sancti Pauli de Galatia, sub Regula Sancti Benedicti. Consequenter fuit Generale Capitulum Londoniæ celebratũ in Anglia in die Penthecostes anno Domini MCCCXII. Ibi inter cætera fuit ordinatum, ꝙ post generalem confessionem dicere-tur

[Margin notes:]

uerensi fuit celebratum atque in Cõuentu Tholosano, in quo fuit electus Prior Generalis Raymũdus.

Quæ concessit Bonifacius Octauus Carmelitis.

Ordo Seruorum Beatæ Mariæ, qui uocatur Ordo spectãtiũ.

Ordo Celestinorum.

In Capitulo Generali celebrato in Conuentu Brugensi fuit electus in Priorem Generalem Magister Gerardus de Bononia.

Ordo Paulinorum.

tur sic. Ideo precor Beatam Virginem Mariam & omnes Sanctos Dei,& te Patrem orare pro me ad Dominum Iesum Christum. Hinc anno Domini MCCCXV. in Conuētu Coloniensi Prouinciæ Alemaniæ, Ibi fuit ordinatum, ꝙ Ordinale Dominici Sepulchri per Reuerendū Magistrum Libertum de Beka correctum obseruaretur per totum vniuersaliter Ordinem. Eodem anno obijt Frater Rutgerus Bacalaureus Parisiensis Prouincialis totius Prouinciæ Alemaniæ. Successit illi Magister Ioannes de Sublobijs, qui interfuit Concilio Generali Lugdunensi anno Domini MCCCLXIII. Ipse cum Rutgero Coloniæ sepultus est. Tunc Frater Symon de Spira electus nō rexit Morte præuētus,& Coloniæ tumulatus.

Ordo Carmeliticus ex admonitione Virginis Gloriosæ circa annos Domini MCCCXVI. & post, numerosior effectus est in Apostolicis Priuilegijs, & Viris Theologicæ & Philosophicæ Sapientiæ doctissimis. Cap. II.

GLORIOSISSIMA Dei Genitrix Virgo perpetua Carmelitarum Patrona & Mater singularissima addens adhuc glorificare Ionathan, id est Columbam, Ordinem scilicet Carmeli candore & prudenti simplicitate insignem, memor dierum antiquorum, Heliæ,& suorum deuotorum Fidelium, apparens Domino Ioanni xxij. ante Papatum, dixit. Vidi tuam ad me Deuotionem, veluti igitur ego te ab aduersario tuo liberabo, ad altissimum te promouens statum, sic videas similem Fratribus meis vicem Heliæ Filijs refundas. Regulam ab Helia & Heliseo in Monte Carmeli in eorūdem vita inchoatam,& per seruum Albertum scriptam & cōfirmatam, solidè approbabis. Insuper me & Filio meo iubente Priuilegium dabis, vt quicunque Ordinem meum intrauerit, à culpa & pœna liberatus in æternum saluus fiat. Ista apparitio sub Bulla plumbea cum Indulgentijs fertur esse in Anglia. Instrumentum vero eiusdem, in Conuentu Ianuensi. Hic ergo Ioannes xxij. Iussionibus Diuinis obediens. In primis, anno suæ Coronationis primo Ordinem nostrum cum omnibus quæ illius sunt, sub protectione Sedis Apostolicæ assumpsit, eximens eundem à Pontificum Iurisdictione, anno Domini MCCCXVI. Incipit, Sacer Ordo vester in Agro Dominico. Secundo, aliorum Prædecessorum suorum Ordini nostro indulta confirmauit,& grandiora addidit. Defuncto autem anno Domini MCCCXVII. Magistro Gerardo Priore Generali in Conuentu Auinionensi, postquàm totum Ordinem rexisset laudabiliter, post insignia Theologiæ & Philosophiæ non pauca quidem volumina ab eodem conscripta

Virgo Gloriosa Ioanni 22. apparens ut Ordinem Carmelitarū promoueret, iussit.

Quæ Ioānes 22. Ordini Carmelitarū concessit.

ſcripta, celebratum fuit Capitulum Generale in Burdegalia, in die Penthecoſtes anno Domini MCCCXVIII. In hoc Capitulo fuit electus Magiſter Guido de Perpiniano. Tunc fuit diuiſa Prouincia Alemaniæ in ſuperiorē & inferiorem, & additæ ſunt ad xj. Prouincias aliæ tres, ſcilicet Narbona, Apulia, & Scotia, & ſic xv. Prouinciæ Ordinis aſsignatæ ſunt. Iſte Guido poſt tres annos fuit à Ioanne xxij. aſſumptus primo, Maioricenſis Epiſcopus, deinde Aluenſis, Doctor inter præcipuos commendatus. Qui poſt grandia pluraque & inſtructisſima edita volumina, xxj. Augusti, iuit à ſeculo nequam, corpore Auinione ſepulto. Hoc aſſumpto, anno MCCCXXI. in die Penthecoſtes in Monte Peſſulano Generali Capitulo celebrato electus fuit Magiſter Ioannes de Alerlo, Conuentus Tholoſani. Ibi ſtatuerunt Patres fieri octauas de Corpore Chriſti, & feſtum nouem lectionum de Sanctis, quorum corpora in Conuentibus Ordinis noſtri quieſcunt. De Sanctis quoque, quorum nomina habentur in Canone Miſſæ, ac de Sanctis Apollonia & Barbara. Eodem anno, xj. Kal. Auguſti, Ioannes xxij. anno ſuo quinto, promulgauit illam Decretalem, Vas electionis, in ſtabilimentum quatuor Ordinum Mendicantium. Itē, viij. Idus Auguſti, anno ſuo ſexto, prohibuit alijs tribus Ordinibus Mendicantium recipere Carmelitas ad ſuum Ordinem ſine ſpeciali Generalis Prioris licentia. Incipit Sacræ Religionis, in qua virtutum Domino. Cōſequenter anno ſuo vij. q Fratres noſtri recipere Sacros Ordines poſsint à quocunque Catholico Epiſcopo. Incipit Religionis veſtræ ſynceritas meretur. Inſtituit etiam Ordinem Militiæ Ieſu Chriſti, vt reſiſterent Saracenis, ſub Regula Sancti Auguſtini, anno MCCCXXIII. Porrò anno Domini MCCCXXIIII. celebrato Capitulo Generali Barchinone in Cathalonia Prouinciæ Hiſpaniæ in die Pēthecoſtes, ordinatū fuit, q Salue Regina diceretur in fine omnium horarum, & q Gloria in excelſis in omnibus Miſſis Beatæ Virginis diceretur. Et q in principio Capituli Generalis cantaretur Miſſa de Spiritu Sancto, & fieret ſermo. Item q Fratres Clerici annuè dicerent tria Pſalteria, laici verò tria millia Pater noſter, pro Fratribus & Benefactoribus Ordinis defunctis. Etiam q ſemel in Hebdomada per Aduentum fierent nouem lectiones de Beata Virgine, dum laudes non impedirent. Hinc fuit celebratum Capitulum Generale Albiæ in Prouincia Aquitaniæ, anno Domini MCCCXXVII. in die Penthecoſtes. Ioannes autem xxij. anno ſuo vndecimo, xj. Kal. Dec. æquiparauit Ordinē noſtrū Prædicatoribus & Minoribus in ſtatuto. Dudum ſuper cathedram. Incipit, Inter cæteros Ordines. Et q Cymiteria noſtra benedici poſſunt liberè ab alieno Epiſcopo, ſi proprius recuſauerit, anno ſuo decimoquinto, viij. Idus Ianuarij. Incipit, Merita veſtræ Religionis.

In Capitulo Generali Burdegalis celebrato Guido de Perpiniano Generalis Prior effectus eſt.

In Capitulo Generali, quod fuit celebratum in Monte Peſſulano, Magiſter Ioannes de Alerlo fuit electus Prior Generalis.

Multa alia à Ioāne 22. Carmelitis conceſſa.

Ordo Militiæ Ieſu Chriſti.

gionis. Deinceps autem resignato officio per nouem annos Ioannes de Alerio Pater magnæ laudis, non multo post deficiens, sepultus est in Cōuentu Tholosano. Tunc anno Domini M C C C X X X. Capitulo Generali in Valencenis Prouinciæ Franciæ celebrato in die Penthecostes, electus fuit Prior Generalis Magister Petrus de Caesa, Conuentus Bononiensis Prouinciæ Aquitaniæ. Iste celebrauit Capitulum Generale in Conuentu Nemansensi Prouinciæ Narbonensi in die Penthecostes, anno Domini M C C C X X X I I I. Aliud in Conuentu Bruxellensi in Brabancia Prouinciæ Alemaniæ inferioris, in die Penthecostes, anno Domini M C C C X X V I. Istius tempore Benedictus xij. primo Doctor Sacræ Theologiæ Ordinis Carmelitarum, deinde assumptus in Abbatem in Ordine Sancti Benedicti, anno Domini M C C C X X X I I I I. Statuit ꝙ nullus Fratrum Ordinis nostri se ad Ordinem Sancti Benedicti transferret vel Bernardi, sine licentia Summi Pontificis speciali. Incipit, Regularem vitam. Secundo declarauit ꝙ Ordines Mendicantiū sine redditibus viuētes, sint arctioris vitæ quā Carthusienses. Incipit, Omnis humanæ naturæ statum, Nonas Decembris, anno suo primo. Hinc fuit Capitulum Generale in Conuentu Lemouicensi in die Penthecostes celebratū, anno Domini M C C C X X X I X. Ibi fuit statutum, ꝙ de Sancto Martiali & Sancto Timotheo fieret Festum Duplex vt vnius Apostoli, & Duplex Festum de Sancta Vrsula. Insuper ix. Lect. de Sanctis Mauro & Saturnino. Iste Petrus postquàm rexisset Ordinem annis xij. assumptus fuit per Clemētem Sextum in Episcopum Vassionensem, deinde in Patriarcham Hierosolymitanum. Ipse post plures conscriptos libros & tractatus deficiens, in Ecclesia Vassionensi sepultus est, miraculis clarens, tertia die Augusti. Post illius assumptionem, anno Domini M C C C X L I I. fuit Capitulum Generale Lugduni in die Penthecostes celebratum. Vbi electo Magistro Petro Raymundi de Grassa, Cōuētus Tarsacij Prouinciæ Narbonensis, fuit statutum & approbatum officium Sororum Virginis Mariæ in die Vrbani celebrandum. Item ꝙ Octauæ fierent de Corpore Christi, de Sancto Michaele, & de omnibus Sanctis. Collegit Magister Petrus diuersa Ordinis statuta in volumen vnum, sub Rubricis L X I X. additis adhuc quatuor Prouincijs, scilicet Romana, Tholosana, Bononiēsis, Cathalonia, ac si essent decem & nouem. Post Vasconiæ Prouincia addita est. Etiam ꝙ Antiph. Aue Regina cœlorum. Vers. Ora pro nob. Coll. Protege, semper post Gratias dicerentur à Fratribus extra Refectorium comedentibus. Clemens Sextus anno suo primo, Nonas Augusti, concessit ꝙ Oblationes vltimarū voluntatum liberè reciperemus sine canonica reddenda portione. Incipit, Necessitatibus vestris Paterno compatientes affectu.

In Capitulo Generali in Valencenis celebrato fuit electus Magister Petrus de Caesa in Priorem Generalem.

Benedictus xii. fuit Carmelita, qui nonnulla declarauit.

In Capitulo Generali Lugduni celebrato electus fuit in Priorē Generalē Magister Petrus Raymūdi.

ctu. Hinc fuit celebratum Capitulum Generale in Conuentu Mediolanensi in Prouincia Lõbardiæ anno MCCCXLV. Post in Conuentu Vietensi Prouinciæ Franciæ in die Penthecostes anno MCCCXLVIII. Aliud in Cõuentu Perpinianensi, anno Domini MCCCLI. Deinde Tholosæ anno MCCCLV. In hoc Capitulo fuerunt confirmata statuta per Reuerendum Magistrum Petrum collecta in vnum. Hoc tempore Clemẽs Sextus anno suo sexto approbauit exemptionem Fratribus per Ioannẽ xxij. concessam, & statuit ꝙ coram nullo Episcopo trahi possumus ad iudicium. Incipit, Sacer Ordo vester in Agro Dominico. Iste Clemens habuit confessorem de nostro Ordine Fratrem Petrum de Bereto, & constituit illum esse Episcopum Nasionensem. Iisdem temporibus in Anglia floruit Magnus ille Iuris & Theologiæ Doctor Ioannes de Bachone Prouincialis Angliæ, omnium sui temporis Theologorum Princeps. Scripsit etiam pene innumera opuscula. Mortuo post XV. annos Magistro Petro, & in Monte Pessulano tumulato, fuit Capitulum Generale in Conuentu Burdegalensi anno Domini MCCCLVIII. in die Natiuitatis Mariæ celebratum. Ibi electus fuit Generalis Prior Magister Ioannes Balistarij. Ipse suo tempore secundum in Theologia non habuit. Hic anno Domini MCCCLXII. Capitulum Generale celebrauit in Conuentu Treuerensi Prouinciæ Alemaniæ inferioris. Hinc aliud Ferrariæ in Prouincia Lombardiæ, anno Domini MCCCLXV. Clemens etiam Sextus anno suo primo, decimo Kal. Septembris, constituit ꝙ non daremus decimas de his, quæ infra cepta locorum colimus. Incipit, Dilectos Filios Priorem Generalem. Porrò Innocentius Sextus anno suo quinto prædictum indultum confirmauit, anno Domini MCCCLII. Incipit, prouisionis nostræ. Secundo, idem Innocentius concessit, ꝙ tempore interdicti Diuina possumus etiam in aliorum Ecclesijs celebrare, v. Kal. Octobris, anno suo octauo. Incipit Sacræ vestræ Religionis. Tempore Innocentij Sexti Ordo Virorum ac Mulierũ Sanctæ Brigidæ & Saluatoris ortum habuit in Suetia, anno Domini MCCCLX. & habẽt Regulam per se. Postea Ordo Nesnatorum, sub Vrbano V. incepit, & dedit eis Albam Tunicam, cum capucio contemptibili, & eorum Protector griseum clamidem addidit, anno Domini MCCCLXVII. Ordo nouus Canonicorum Regularium, dicti vulgariter Scopitini, sub Vrbano V. in Senensi Agro Sancti Saluatoris exorsus est, anno Domini MCCCLXX. Isti habent Tunicas Albas & Scapulare Album, & Hastam super Camiseam lineam. Camaldulẽsium Ordo per Beatum Reomaldum fuit institutus, sub Regula Sancti Augustini. Porrò Calamitramiæ Militum Cisterciensiũ Ordo, sub Regula Sancti Benedicti militat, & Fratres habent Crucem in la-

Ioannes de Bachone Anglicus.

Capitulum Generale ĩ Conuentu Burdegalensi celebratũ fuit, & electus est in Priorẽ Generalem Magister Ioannes Balistarij.

Ordo Sãctæ Brigidæ.

Ordo Nesnatorum.

Ordo Canonicorum Regularium, qui uulgariter Scopitini dicũtur.

Ordo Camaldulensium.

Ordo Cisterciensiũ.

Ordo Militiæ Spiritus Sancti.

tere dextro. Consequenter Ordo Militiæ Spiritus Sancti est sub Regula Sancti Augustini. Isti supra Nigram Cappam apertam habent Rubeam Crucem, vt Gladius in pectore.

Circa ista tempora multi utriusq; sexus claruerunt Ordinis Carmelitarum, Sanctitate uitæ & Doctrina Illustrissimi, Orbem illuminantes. Cap. 12.

Andreas Episcopus Fesulanus Carmelita.

HIs temporibus Sanctus Andreas ante Natiuitatem Virgini Mariæ à parentibus promissus, quinto decimo Vitæ suæ anno Ordini donatus est. Hic nedum generis, verum sanctitatis nobilitate præclarus, literarum studijs sufficienter Parisijs imbutus, veniens in Patriam suam, in Conuentu Florentino præfectus est. Post, Diuina Reuelatione cogente, Ecclesiæ Fesulanæ curam suscepit, & duodecim annis sanctissimè rexit. Enimuero quantum in honorem atq; amorem Dei Genitricis exarserit, narratu quidem difficile, quin & (ni fallor) impossibile foret. Vnde post plura conscripta volumina, post vigilem Dei ouium curam, in prædicando & hortãdo, post suæ eximiæ sanctitatis exempla, Virgo Gloriosa in nocte Natalis Christi eidem apparuit dicẽs. Tertiodecimo die conspectu Filij mei & meo gauisus astabis. Qua reuelatione lætitia syncera repletus, & qui prius ob victus austeritatem macilentus, tunc Seraphico colore perfusus, anno Domini MCCCLXXIII. migrauit ad Christum. Natiuitatis vero suæ LXXI. multis post obitum miraculis fulgens, sicut decuit amatorẽ Mariæ Virginis. Claruit etiam circa hæc tempora Magister Petrus Thomas. Hic (teste cancellario Cypri) ortum habuit ex Aquitania. Hic deditus literarum studijs, in Conuentu Cadomensi habitum nostræ Religionis assumpsit. Totum verò studium suum, & vitam sine intermissione post Deum Intemeratæ Virgini affectuosissimè dicauit, etiam in corporali sua necessitate recurrens ad eandem. Vnde plures habuit ab eadem Virgine reuelationes. Dum aliquando anxius humana necessitate Virginem exoraret, dixit illi in visu. Ne timeas Petre, omnia tibi necessaria adijcientur. Altera die Deo suæque Genitrici gratias agens, postquàm Missarum cõpleuisset misteria, venit quidam mercator, & facta confessione dedit illi decem Aureos Regales. Exinde temporalium semper sufficiẽtiam à Deo consequutus est. Adeptis autem Parisijs Doctorum insignijs, post frequentes orationes, pro ordinis nostri stabilitate, in nocte Penthecostes instantius Virginem Mariam exorauit. Cui apparens illa dixit. Vsque in finem mundi Petre, Religio Carmelitarum permanebit. Nam Helias illius

Gloriosæ Virginis apparitio.

S. Petrus Thomas Carmelita.

Quæ Maria Virgo Petro Thomæ apparens de Carmelitarum Ordine prædixit.

lius institutor Filio meo apparente in Trāsfiguratione, pro eadem causa postulauit, & impetrauit. Hic primo Episcopus Pactēsis, inde Patriarcha Constantinopolitanus, post multa conscripta volumina, similiter elegantissimorum & magistralium sermonum, postq; multa virtutum opera, factus Legatus in Alexandriam, vulneratus Infidelium telis, in Famagusta Cypri, in die Epiphaniæ migrauit ad Christum, ciuitate Alexandria capta, anno Domini MCCCLXVI. Est vero sepultus ibi in Conuentu nostro clarens miraculis, sicut & in vita. Singulariter autem à loci illius incolis pro morbo Epidimiæ & Pestilentiæ imploratur. Consequēter Magister Ioannes Balistarij celebrauit Capitulum Generale in Monte Pessulano anno Domini MCCCLXIX. In hoc Capitulo fuit ordinatum, ꝙ in Aduentu semel in Hebdomada fieret de Domina plenū officium, hoc modo. Ad Vesp. Capitulum. Ecce Virgo. Resp. Christi virgo. Hymnus. Aue Maris. Vers. Diffusa. Antiph. Aue Regina. Psal. Magnificat. Collecta. Deus qui de Beatæ Mariæ, Ad nunc dimittis. Antiph. Ecce Ancilla. Ad Matut. Inuitatorium, & alia, sicut in Annuntiatione eiusdem. Lectio vj. de Sermone Loquamur. iij. lectio^{r}: de Euangelio Missus est. In laud. Antiph. Prophetæ. Cap. Egredietur. Hymnus. O gloriosa. Vers. Elegit. Antiph. Aue Stella. Psal. Benedictus. Collecta. vtsupra. Ad hor. Antiph. de Laud. Capitula sicut in Cōmemoratione eiusdem. Resp. Diffusa, cum Alleluia. Collect. vtsupra. Ad Vesp. Antiph. Prophetæ. Psal. Dixit Do. &c. Cap. Resp. Hymnus. Vers. vt in primis. Vers. Ad Magnificat Antiph. Quàm pulchra. vel Alma. vel Anima mea. Completo. vtsupra. Post festū vero Epiphaniæ vsq; ad Purificationē isto modo. Ad Vesperas Cap. Beata es Maria. Resp. Confirmatum est. Hymnus. Aue maris. Vers. Diffusa. Ad Magnificat Antiph. Aue Regina. Collecta. Deus qui salutis, Ad Nunc dimittis. Antiph. Ecce completa. Ad Matut. Inuitatorium. In honore. Hymnus. Quem terra. In Primo Nocturno Antiph. Benedicta. Sicut myrrha. Speciosa. Psal. de Domina. Vers. Diffusa. Lectiones sex de Sermone Loquamur. Resp. Sancta & immaculata. Confirmatum est. Beata es Maria quæ Dominum portasti. In secundo Nocturno Antiph. Specie tua. Adiuuabit. Homo natus. Vers. Specie tua. Resp. Congratulamini. Continet in gremio. O magnum. In tertio Nocturno Antiph. Dignare me laudare. Gaude Maria. Post partum. Vers. Adiuuabit eam. Lectiones tres de Euangelio. Erant Ioseph. Respon. Nesciens Mater. Beata Dei Genitrix Maria, cuius viscera. Gaude Maria. In laudibus Antiphona. O admirabile commercium. Capitulum. In omnibus. Hymnus. O Gloriosa. Vers. Elegit. Ad Bened. Antipho. Aue Stella. Collecta, sicut in Vers. Ad Hor. Respon. Diffusa, cum Alla.

Cætera

Cætera ut in Cõmemoratione Virginis. Ad Vesperas Anti. O admirabile. Cap. Beata es Maria. Resp. Gaude Maria. Hymnus. Aue Maris. Vers. Diffusa. Ad Magnificat Antiph. Alma, uel, Quàm pulchra. Coll. & Complector. sicut Heri. Huius Magistri Generalis tempore Gregorius xj. anno suo primo, Nonis Aprilis, anno M C C C L X X. concessit illi absolutionem Apostatarum. Incipit, Prouidi more Pastoris. Secundo confirmauit Indultum Innocentij Sexti, ij. Kalen. Iunij, anno suo secundo, & quòd in aliorum Ecclesijs tempore interdicti Diuina possumus celebrare. Incipit, Prouisionis nostræ. Celebrato deinceps Capitulo Generali in Aquis Mortuis in Prouincia Prouinciæ i die Pẽthecostes anno Domini M C C C L X X I I. statutum fuit, quòd Frater cuiuscunque conditionis obtinens aliquam à Generali Priore gratiam, statim uisendam traderet suo Prouinciali, aut Priori Locali, sub priuatione eiusdem gratiæ. Magister igitur Ioannes postquàm Carmeli cœtum xvj. annis aurigasset, in Conuentu suo Maioricarum sepultus est xxiiij. die Septembris, anno Dñi M C C C L X X I I I I. Post hoc, anno M C C C L X X V. fuit Capitulum Generale celebratum in die Penthecostes, in Conuentu Podiensi. In hoc Capitulo fuit electus Magister Bernardus Olensis de Conuentu Minoricensi Prouinciæ Cathaloniæ. Ibi statuerũt Patres, quòd in qualibet Hebdomada per Quadragesimam, præter in ultima, fieret semel de Domina, cum consueto officio. Sic quòd in prima Hebdomada in secunda feria si uacaret, in secunda Hebdomada in tertia feria, & sic consequenter, cum Euangelio diei, & memoria de tempore, cum responsorijs de feria si occurrerint illo die. Sin autem omnia responsoria sint de Domina. Item quòd dictis gratijs addatur Psalmus De profundis. Requiem. Kyriel. Pater Noster. Et ne nos. A porta. Credo uidere. Collecta, Deus uenie. Absolue. Requiescant in pace. Porrò Sanctus Theodericus Alemanus Ordinis nostri, summa Sancti Spiritus gratia præclarus, miraculorum gloria insignis, carnis domitor mirabilis, postquàm super nudo loricam ferream quotidie fuisset indutus, præsente Vrbis Romanæ Senatore, puellam à Demonio liberauit. Inde in Ciuitate Senensi, surdo auditum restituit. In Ciuitate Florentina insuper contractum ex toto sanauit. Tandem in Conuentu Venetiarum, diem clausit extremum. Ibi ad eius sepulchrum, uisum mulier cæca recepit. Alia similiter illuminata est, cappam illius oculis admouens. Sanctus etiam Auertanus Gallus Lemouicensis, sublimis sanctimoniæ Vir, xx. die Februarij, ingentium miraculorum gloria notus, apud Lucanam Ciuitatem, iuit ad Christum. Hic dum perpenderet se ab hoc seculo migraturum, cupiens introire Lucensem Ciuitatem, à custodibus habita repulsa, ait. Veniet tempus, ut introducere me uobis uolentibus nõ dabitur

Magister Bernardus Olensis effectus est Prior Generalis in Capitulo Generali in Conuentu Podiensi celebrato.

Theodericus Alemanus Carmelita, cuius Miraculorum multitudo, & mors explicatur.

Auertanus Gallus Carmelita.

dabitur facultas. Igitur abscedens paulisper, & Deo spiritum emittens,
adeo miraculis coruscantibus effulsit, ut Clerus cum populo ad tanti Vi
ri Reliquias intra ferendas accurreret. Verum corpore eiusdem fixo, &
omnino immobiliter permanente, ibidem cum summa Reuerentia in-
gentem construxere Basilicam. Aequo modo Francus de Senis, Vir

Francus de Senis Carmelita.

Deo, atque suæ Genitrici deuotus, Carmeli Religionem signis magno-
pere & uirtute decorans, uarioq; corpus suum nudum ferro carpens ca-
stigansq; , in Conuentu Cremonæ, Prouinciæ Lombardiæ, xj. die Apri-
lis, in pace quieuit, multis miraculis clarens. Angela Filia Regis Bohe
miæ, quæ Pragam illustrat, Ioanna & Anna Tholosanæ sacræ Virgines,
prædignæ Regalis Mariæ pedissequæ, Domini Iesu Christi sponsæ, ple-

Angela, Ioanna, & Anna Virgines Carmelitæ.

nis oleo lampadibus uirtutum coruscæ, intrauerunt cum eo ad nuptias.
Complures possemus adducere, tam mares, quàm fœminas, Heliæ Ma-
riæque sequaces, cœlo notos & terræ cognitos, qui in sua gloria gloriam
Dei reuelantes, miranda suæ sanctitatis monimenta, posteris relique-
runt. Sed non admittit affectata breuitas stilum longius euagari, Illu-
striores perstrinxisse, satis sit.

Scismatis tempore, etiam in nostro Sacro Ordine diuisio non potuit fundamentum supra petram positum euoluere. Cap. 13.

RBANO proinde Sexto, anno Domini MCCCLXXVIII,
in Summum Pontificem electo, Cardinalibus in Ciuitatem
Fundorum fugientibus, secutum est Scisma pessimum xl. anno
rum, usque ad Martinum Quintum, graui Ecclesiæ scandalo
facto, & animarum iactura, propter Hæreses insurgentes. Alemaniæ au-
tem Priores Prouinciales fuerunt successiuè Symon de Spira, Magister
Henricus de Dullendorp anno Domini MCCCXLIII. Magister Tilma
nus Conuentus Aquensis, anno Domini MCCCLXVI. Magister Got-
schalcus, Magister Hermãnus, anno Domini MCCCLXXIII. Porrò
Vrbanus Sextus in primis, v. Septembris, primo suo anno, concessit Prio
ri Generali auctoritatem absoluendi Fratres ab excõmunicatione & irre-
gularitate. Incipit, Exigentibus tui sacri Ordinis. Secundo, eodem anno,
vj. Kalen. Octobris, quòd possumus uota cõmutare, iniustaq; bona in-
certa loco restitutionis recipere. Incipit, Meritis uestræ Religionis. Ter-
tio, xj. Kalen. Septembris, anno suo x. confirmauit constitutionem Be-
nedicti xij. quòd nostræ Religionis Fratres non se transferrent sine licen
tia Summi Pontificis ad Ordines Benedicti uel Bernardi. Incipit, Proui-
sionis nostræ debet prouenire subsidijs. Quarto dedit Indulgentias trium
Annorum,

Annorum, & totidem Quadragenarum omnibus Christi fidelibus qui Fratres nostros nominarent, siue Ordinem Beatæ Dei Genitricis Mariæ de Monte Carmeli. Quo tempore fuit Generale Capitulum in Conuentu Brugensi in Flandria Prouinciæ Franciæ. Huius auctenticum instrumentum est in Conuentu Franchfordensi Prouinciæ Alemaniæ inferioris. Reuera autem hic intentissime est notandum illud Prouerbij. Dum caput ægrotat, cætera membra dolent. Vnde turbatione facta in Summo Pontifice, turbatus etiam extitit Ordo Carmeli. Proh dolor quidem, sed magis lugenda Sancta Mater Ecclesia. Quædam nempe Ordinis nostri Prouinciæ Vrbano Sexto obediebant Alemania, Italia, Anglia, &c. Vnde ab Vrbano Sexto Bernardus Generalis noster fuit huiusmodi Prouinciarum obedientia priuatus, eo quòd sequebatur Clementem Septimum, cum Prouincijs Galliæ, Cathaloniæ, Hispaniæ, & huiusmodi. Mansit tamen Bernardus Rector super illos, qui Clementi obediebant. Instituit autem Vrbanus, anno Domini MCCCLXXIX. Vicarium Ordinis Michaelem de Bononia. Qui anno Domini MCCCLXXXI. in Capitulo Generali Veronæ celebrato in die Penthecostes fuit electus ab his, qui Vrbano obediebant. Post annos autem quinque Vrbanus Michaelem absoluens, constituit Vicarium Magistrum Ioannem Rayde, de Lombardorũ Prouincia. Ipse electus fuit postea in Generali Capitulo Brixiensi, anno Domini MCCCLXXXVII. Ipse rexit Prouincias Ordinis sibi subiectas ferè xvj. annis, Capitulum Generale habens in Conuentu Franchfordẽsi Alemaniæ inferioris, tempore Prouincialis Magistri Ioannis Brãmart, anno Domini MCCCXCIII. Hic terminauit cursum uitæ præsentis in officio, & sepultus est in Conuentu Mediolanensi. Illo defuncto, facta congregatione Patrum in die Penthecostes, anno Domini MCCCCV. electus fuit Frater Matthæus de Bononia, sex fermè annis regens. Porrò prius, scilicet anno Domini MCCCLXXXIII. Bernardus Generalis fautor Clementis Septimi cessit officio. Vnde Capitulo in Auinione celebrato, electus fuit Magister Raymundus Aquarij Prouinciæ Narbonẽsis, anno Domini MCCCLXXXIIII. gubernans Prouincias sibi subiectas annis quatuor, & totidem mensibus, diebus decem. Huic successit Magister Ioãnes Grosi electus anno Domini MCCCLXXXIX. in Natiuitate Beatæ Mariæ Virginis, in Conuentu Perpinianensi Prouinciæ Cathaloniæ, anno primo sui magisterij, regens Prouincias sibi subiectas xxij. annis. Eodem anno fuit electus Prior Prouincialis Alemaniæ inferioris Magister Ioannes Brãmart. Ipse anno Domini MCCCCVII. mũdum linquẽs, Coloniæ Terræ cõmendatus est. Post illum, Magister Henricus, deinde Magister Nicolaus. Consequenter anno Domini MCCCCXXI. Magister Thomas.

Diuisio inter Carmelitarum Prouincias unde ortum habuit.

In Capitulo Generali in Auinione celebrato fuit electus in Priorem Generalem Magister Raymundus Aquarii, qui successit Magister Ioannes Grosi.

mas. Post uero uniuersale Concilium Pisis celebratum Papa Ioannes xxiij. ut fieret Ordinis nostri obedientia uera & certa, Magistros Matthæum de Bononia, & Ioannem Grossi, Magistros Generales Ordinis nostri diuisos cum Prouincialibus & Patribus utriusque partis, uocauit in unum Capitulum Bononiæ Dominica secunda post Pascha. Vbi utroq; officium resignante, Reuerendus Magister Ioannes Grossi ex utraque parte unanimiter fuit electus, tredecimq; post annos regens, anno Domini MCCCCXXIIII. iuit è Seculo. Huius tempore Martinus Papa Quintus prohibuit quatuor Ordines Mendicantium, alium Ordinem assumere, præter Carthusiensium, sine Summi Pontificis licentia speciali. Incipit, Viam ambitiosæ cupiditatis. Inter cæteros Ordines est Ordo Sancti Ambrosij Episcopi, sub Regula Sancti Benedicti, cum Grisea Cappa. Ordo Sancti Lazari, sub Augustini Regula, cum Rubea Cruce. Ordo Sancti Antonij, sub eadem Regula, cum Blauea Cruce. Ordo Cruciferorum cum Stella, sub eadem Regula, cum Rubea Cruce in dextra parte. Et Ordo Pœnitentium Mariæ Magdalenæ, sub eadem Regula, & habent habitum Præmonstratensium. Ordo Sancti Iacobi de Alto Passo, sub Regula Augustini. Isti habent Cappas Nigras apertas, cum Rubea Conchula. Ordo de Mercede in Aragonia, cum aperta Cappa Rubea, & armis Regis Aragoniæ in pectore, sub Regula Augustini. Ordo Sclauorum cum Nigris Cappis clausis, est sub eadem Regula. Ordo Sancti Petri de Magella subest Regulæ Sancti Augustini. Ipsi habent Cappas Nigras apertas. Ordo de Sancta Burga, eodem habitu & Regula. Ordo Scotorum sub eadem Regula, & Cappa Nigra clausa. Ordo Fontis Ebrardi, sub Regula Sancti Patris Benedicti. Ordo Fratrum Mamonopoli. Ordo Sancti Victoris concordat cum Regularibus. Ordo Stegentium, siue Stanststengentium subest Regulæ Sancti Augustini. Isti habent Collobia Nigra. Ordo Fratrum & Sororum Cellitarum Sancti Alexij, sub eadem Regula. Ordo de Orto Cœli. Ordo Sancti Thomæ. Ordo Sancti Eligij. Ordo Sancti Columbani Abbatis. Porrò nouus Ordo Mendicantium ortum habuit tempore Innocentij Septimi à quodam Redo nomine, quem Gregorius x. approbauit tempore Scismatis, anno Domini MCCCCVII. sub Beati Hieronymi Titulo, subest Regulæ Sancti Augustini. Eugenius Quartus dedit eis Habitum Griseum cum Scapulari eiusdem coloris & Pallio. Ordo Canonicorum Celestini Habitus, Congregationis Sancti Georgij de Alga apud Venetias oritur, tempore Gregorij xij. per Nobilem Virum Laurentium, anno prædicto, sub Regula Sancti Petri, à Gregorio xij. confirmatus. Ordo Monachorum Alborum, id est Ordo Montis

M Oliueti

Ioannes 23. Prouincias in unum cõiunxit.
Ordo Sancti Ambr. Epi.
Ordo Sancti Lazari.
Ordo Sancti Antonii.
Ordo Cruciferorum.
Ordo Pœnitent. Mariæ Magdalenæ.
Ordo Sancti Iacobi de Alto Passo.
Ordo de Mercede.
Ordo Sclauorum.
Ordo Sancti Petri de Magella.
Ordo de Sãcta Burga.
Ordo Scotorum.
Ordo Fontis Ebrardi.
Ordo Fratrũ Mamonopoli.
Ordo Sancti Victoris.
Ordo Stegentium.
Ordo Cellitarum.
Ordo de Orto Cœli.
Ordo Sancti Thomæ.
Ordo Sancti Eligij.
Ordo Sancti Columbani.
Nouus Ordo Mendicantium.
Ordo Congregationis Sancti Georgii de Alga, qui & Canonicorũ Celestini coloris dicitur.

Ordo Montis Oliueti.

Oliueti nouus, in Senensi Agro à Nobilissimis Viris initium sumpsit, quem Gregorius xij. confirmauit, & ob honorem Virginis Mariæ album Habitum dedit, sub Regula Sancti Benedicti. Ordo Canonicorum Regularium temporibus Ioannis xxiij. initium habuit, anno Domini MCCCCXI. dum Pisis Synodus haberetur, in Lucensi Agro, à quodam Fratre Iacobo Brixiano Ordinis Sancti Dominici. Et uocatur congregatio Frisonaria à loco, dicti vulgariter Fratres de Camisea. Ordo Reformationis Nouæ per Venerabilem Virum Ludouicum Barbum, in Monasterio Sanctæ Iustinæ apud Patauiam Vrbem, ubi Religio à Discipulis Regularibus deciderat, restauratur, anno Domini MCCCCXII. sub Regula Sancti Benedicti. Ordo Heremitarum Sancti Hieronymi, sub noua Regula, ex dictis Beati Hieronymi excerpta, per Sanctum Lupum instauratus est.

Ordo Canonicorum Regularium.

Ordo Reformationis Nouæ.

Ordo Heremitarũ Sancti Hieronymi.

Ab anno Domini MCCCCXXV. nostra Religio à multis Summis Pontificibus fuit gratijs munita. *Cap.* 14.

Magister Bartholomæus Racoli electus ẽ Prior Generalis in Capitulo Generali in Cõuentu Nautenensi celebrato.

POST decessum Ioannis Grossi anno Domini MCCCCXXV. facta Vniuersali Congregatione Patrum Ordinis nostri in Cõuentu Nautenensi in Britãnia in die Penthecostes, electus fuit totius Ordinis Prior Magister Bartholomæus Racoli. Hic quatuor annis regens, assumptus est à Martino Quinto Episcopus Marsiliensis. Deinceps Capitulo Generali in Conuentu Ratisponensi Prouinciæ Alemaniæ superioris, anno Domini MCCCCXXX. celebrato, omnibusq; Gremialibus confessione facta, cõmunicantibus, & super electione fienda iuramentum præstantibus, inuocato Spiritu Sancto, electus fuit Magister Ioannes Faci, de Conuentu Auinionensi. Illo tempore erat Prouincialis Alemaniæ inferioris Magister Petrus de Noua Ecclesia. In hoc Capitulo fuit renouatum, q̃ semel in Hebdomada per Quadragesimam fieret officium de Beata Virgine, dempta ultima. Post hoc celebrauit Capitulum Generale, anno Domini MCCCCXL. in Conuentu Astensi. Aliud in Conuentu Cabiloniæ in Prouincia Narbonensi, anno Domini MCCCCXLIIII. In hoc Capitulo fuit institutus Prior Prouincialis Alemaniæ inferioris Magister Gotfridus de Loe Conuentus Mechlinensi. Hinc aliud Capitulum Romæ ad Sanctam Mariam Maiorem in die Penthecostes xxviij. Die Maij, anno Domini MCCCCXLIX. Eodem anno Magister Ioannes Faci fuit per Eugenium Quartum assumptus Regensis Ecclesiæ Episcopus. Post cuius assumptionem uacabat officium duobus annis. Impetrauit autem Reuerendus Magister Ioannes Faci

Capitulũ Generale celebratum fuit in Conuentu Ratisponẽsi, in quo fuit electus Prior Generalis Magister Ioãnes Faci.

Quæ Eugenius Quartus Ordini Carmelitarũ cõcessit.

Faci ab Eugenio mitigationem Regulæ quo ad esum carnium, anno eius primo, xv. Kalen. Martij. Incipit, Romani Pontificis Prouidentia circun specta. Secundo, ab eodem anno eius v. auctoritatem quam habent Minores Pœnitentiarij in Vrbe, vij. Kalen. Maij. Incipit, Sacræ Religionis. Tertio, idem Eugenius renouauit & confirmauit data Ioannis xxij. Dudũ super cathedram. & Vas electionis, anno suo xvj. xvij. Kalen. Februarij. Incipit, Gregis nobis crediti. Item à Nicolao Quinto confirmationẽ Eugenij de Confessionibus audiendis, anno Domini MCCCCXLVIII. anno eius secundo. Incipit, Prouisionis nostræ. Item ab eodem anno suo tertio, de Decimis non dandis, anno Domini MCCCCXLIX. Incipit, Inter cætera nostræ sollicitudinis. Porro anno Domini MCCCCLI. celebrato Capitulo in Auinione in Festo Omnium Sanctorum, electus fuit Generalis Magister Ioannes Soreth, vir deuotissimus, natione Nortmánus, Conuentus Cadoniensis, sui Ordinis restaurator, & regularis uitæ collapsæ elegans reformator, memoria dignus, non sine maximis periculis & laboribus. Huic Magister Rolandus Brito Ordinis Prædicatorũ, tale coram pluribus dedit testimonium. Carmelitæ elegerunt pro Priore Generali præstantissimum sacerdotem Ecclesiæ Dei. Porrò anno Domini MCCCCLIIII. Idus Maij, etiam Conuentum Mechlinensem in bonam uitam restaurauit. Vbi ex uoluntate & mandato prædicti Magistri Reuerendissimi, qui me misit, Venerabilis Prior loci Frater Ioannes de Platea, Zelator uitæ Regularis, habitu Sanctæ Religionis me induit, anno Domini MCCCCLV. Mensis Aprilis die sexta, quæ fuit tertia dies Paschalis Festiuitatis. Fundauit etiam Reuerendissimus quinque Monasteria Virginum Ordinis nostri, obtinendo eis à Nicolao Quinto eadem sororum Priuilegia Augustini, & Prædicatorum, anno Domini MCCCCLII. Nonis Octobris. Incipit, Cum nulla fidelium conuentio. Ipse celebrauit Capitulum Parisijs, anno Domini MCCCCLVI. Ibi fuit ordinatum, quòd de Sancto Lazaro fiet officium, sicut de uno Martyre & Pontifice, & in Letanijs diceretur Sancte Alberte, Sancte Cyrille, ora pro no. Tunc supportatus ab officio Magister Gotfridus, iterum fuit institutus Magister Petrus de Noua Ecclesia Prouincialis. Hinc anno Domini MCCCCLXII. celebrato Capitulo Generali in Conuentu Bruxellensi Prouinciæ Alemaniæ inferioris, in die Penthecostes, fuerunt Statuta Ordinis innouata, approbata, & conformiter acceptata, quæ Generalis Prior Magister Ioannes Soreth collegit in unum. Anno sequenti defuncto Magistro Petro Prouinciali, Reuerendus Magister Martinus Aquensis in Capitulo Prouinciali Coloniæ celebrato, fuit electus, qui ut bonus pastor, regularem uitam augmentare & continuare curauit. Impetrauit

Magister Ioannes Soreth electus fuit Prior Generalis, in Capitulo Generali in Auinione celebrato.

Auctor Religionem ingreditur.

uit Reuerendissimus Pater Soreth à Nicolao V. quòd nemo Ordinis nostri se transferret ad alium, nisi ad Carthusiẽsem, sine licẽtia Summi Pontificis speciali, anno Domini MCCCCLIIII. Incipit, Romanorum gesta Pontificum. Secundo, à Calixto Tertio confirmationem & declarationem de confessionibus audiendis, anno Domini MCCCCLVI. Incipit, Inter cætera, quæ nostræ pastorali. Tertio, quòd nullus beneficiatus potest habere administrationem in Ordine, sine Prioris Generalis licentia, anno eiusdem Calixti primo. Incipit, Ad Romanum Pontificem. Quarto, quòd Fratres in Reformatione uiuentes habent eligere Priorem, quem Prouincialis debet cõfirmare, anno Calixti secũdo, anno Domini MCCCCLVII. Incipit, In decore sacræ Religionis. Quinto, à Pio Secũdo mitigationem Regulæ quo ad ieiunium Feriarum tertiæ & quintæ post Exaltationem Sanctæ Crucis, anno Pij secundo, MCCCCLIX. Nonis Nouembris. Incipit, Ad hoc Diuina miseratio. Sexto, eodem anno & die, quòd impedientes reformationem, ipso facto, sunt excõmunicati. Incipit, Pontificalis auctoritas nos admonet. Septimo, Pius dedit, ut rebelles arctius emendaremus, eodem anno & die. Incipit, Sollicitudo Pastoralis officio. Octauo, à Paulo Secundo obtinuit, quòd Fratres reformati possunt eligere Priorẽ, quem debet Prouincialis confirmare, anno Domini MCCCCLXV. pridie Kalen. Februarij, anno eius secundo. Incipit, Circa quorumlibet Regularium. Tandem pluribus priuilegijs Ordini obtentis, Dignissimus Pater Magister Ioannes Soreth, Generali Capitulo Aureliaci habito in Aquitania in die Penthecostes, anno Domini MCCCCLXVIII. post multa cõscripta uolumina deuota, atque uirtutum opera, anno Domini MCCCCLXXI. XXV. Iulij, postquàm XX. annis dignissimè Carmelum rexerat, Andegauis obijt, miraculis clarus in hodiernum usque diem, sanctis meritò connumerandus.

In Capitulo Generali Astensi fuit electus in Priorem Generalem Magister Cristoforus Brixiensis.

POST tanti Patris decessum, facta Congregatione Patrum in Ciuitate Astensi in die Penthecostes, anno Domini MCCCCLXXII. inuocato Spiritu Sancto, electus fuit Magister Christoforus Brixiensis. Porrò Sixtus Quartus, anno suo primo, reuocauit, irritauit, annihilauit quandam Calixtinam, sinistrè in præiudicium quatuor Ordinum Mendicantium procuratam. Incipit, Quia in futurorum euentibus. Ipse etiam post hoc, illos maxime sua Auctoritate Apostolica præmuniuit. Igitur Magister Christoforus in primis à Sanctissimo Sixto Papa Quarto, anno eius primo, impetrauit Sancti Patris Ordinis nostri Alberti de Sicilia Canonizationem, sub Bulla plumbea, anno Domini MCCCCLXXVI. pridie Kalen. Iunij, Pontificatus Sixti anno quinto. Incipit, Cœlestis Aulæ militũ numerum augeri sancta lętatur Ecclesia. Secundo, anno eodem obtinuit

Sancti Alberti Depranitæ canonizatio.

innouationem

innouationem & approbationem omnium Priuilegiorum prius Ordini concessorum. Incipit, Dum attenta meditatione pensamus. Ibi concessit Priori Generali dispensationem, tam de Ieiunio quàm esu carnium. Ita ut tres dies plures uel pauciores ad ieiunium faciendum nominare ac remittere possit. Remissionem quoque peccatorum semel in uita, & semel in mortis articulo. Tertio, anno Domini MCCCCLXXVII. septimo Kalen. Septembris, Pontificatus Sixti anno sexto, exemptionis Ordinis confirmationem. Incipit, Sacer Ordo uester in Agro Dominico. Quarto, Cõfirmationem, Innouationem, & de nouo Concessionem & extensionem Indulgentiarum, anno eodem, septimo Kalen. Aprilis. Incipit, Dum attẽta meditatione pensamus. Hinc Capitulo celebrato in Conuentu suo Brixiensi in die Penthecostes, anno MCCCCLXXVIII. fuit innouatum statutum antiquum, quòd de Sanctis, quorum corpora Romæ ad Sanctum Martinum in Montibus, & in cæteris Conuentibus Ordinis quiescunt, fieret Festum nouem lectionum. Insuper, quia illa multi ignorant, hæc esse sciant. Ad Sanctum Martinum in Montibus sub Summo Altari sunt Corpora Beatissimi Siluestri Præsulis & Confessoris, & Beati Martini Papæ & Martyris, Fabiani, Stephani, Sotheris Martyrum, & Summorum Põtificum. Arthemij & Sanctissimæ Filiæ eius. Cyriaci, Mauri, Papiæ, Miratij, Pergi, Smaragdi, Trasonis Martyrum, Anastasij, Innocentij Pontificũ, Quirini, Leonis Episcoporum, Asterij, Sisinij, Pollionis, Theodori, Nicandri, Crescentiani Martyrum, Beatæ Sotheris atque Paulinæ, Menemiæ, Iulianæ, Cyrillæ, Theopestæ, Sophiæ Virginum & Martyrum. Quiriacæ & Iustæ Matronarum, & aliorum multorum, quorum nomina soli Deo sunt nota. Insuper quòd fieret Festum Duplex uel Totum Duplex, de omnibus illis Sanctis & Octauis, in quorum diebus & Octauis concessæ sunt Indulgentiæ in Sixtima. Item ꝙ de cætero fierent Octauæ solẽnes, de Festo Epiphaniæ & Ascensionis Domini, & Michaelis. Et nouem lectiones xv. Februarij de Sanctis Faustino & Iouita. De Sancto Honorato Episcopo & Confessore, xxiiij. Aprilis. De Sancto Erasmo Episcopo & Martyre, tertia Iunij. Demum cum nouem annis prouide Gubernasset, Romæ ad Sanctum Martinum in Montibus, terris corpus liquit, uadens ad Creatorem, anno Domini MCCCCLXXXI. Tunc à Papa Sixto fuit constitutus Vicarius Ordinis Magister Vvilhelmus Crich Prouinciæ Turoniæ Brito. Qui anno eodem defunctus, successorem habuit Reuerendum Magistrum Pontium Conuentus Auinionensis. Iste anno Domini MCCCCLXXXII. in Capitulo Generali in Auinione habito in die Penthecostes fuit electus Generalis Prior. Ibi fuit ordinatum ut in die Corporis Christi & per Octauam ad nunc dimittis, diceretur Antipho. Alfa. Verbum

Quando Capitulum Generale fuit celebratum in Auinione fuit electus Prior Generalis Magister Pontius Auinionensis.

bum Caro Fa tum est. Et ad Hymnos eiusdem metri. Gloria tibi Domine qui natus. Et quòd loco Vers. Oculi, & Edent. per octauas Natiuitatis Christi. Verbum caro, & per Octauas Paschæ. Hæc dies. Et Festum Decē Millium Martyrum, Duplex esset. Eius tempore Innocentius Octauus anno suo primo, tertio Kalen. Februarij, anno Domini M CCCC LXXXIIII. confirmauit omnia Priuilegia Ordinis prius data, similiter Indulgentias. Incipit, Dudum attenta meditatione. Hinc Capitulo Generali celebrato in Conuentu Rupeculensi in Sabaudia, in Prouincia Prouinciæ in die Penthecostes, anno Domini MCCCCLXXXVIII. fuit confirmatus Reuerendus Magister Ioannes Vvirici de Nussia, Prouincialis inferioris Alemaniæ, electus in Capitulo Prouinciali, resignato officio per Martinum senio confectum & debilem, postquàm xxiiij. annis Prouinciæ præfuisset. Porrò anno Domini MCCCCXCII. Reuerendus Magister Pontius celebrauit Generale Capitulum Romæ ad Sanctum Martinum in Montibus. Terminato Capitulo Reuerendus Magister noster Ioānes Vvirici, in reuersione infirmatus ad mortem, Diuina Prouidentia, sollicitudineq; Medici Domini Conradi Palentini Peritissimi conualuit, ne sit lupis præda Grex humilis Carmeliticæ Religionis, cum Dominus in agnos lupos non sustinet deseuire. Eo tempore Magnus ille Dominus Abbas Spanhemensis Ordinis Diui Benedicti Dominus Ioannes insignem librum de Ordinis nostri antiquitate, titulo, & laude, Insignibusq; & Illustribus Viris conscripsit, qui Dei Ecclesiam illustrarunt. Hūc librum Religiosus Pater Sacræ Theologiæ Lector Ioannes Lapicida Coloniensis Prior Conuentus Crucenacensis impressuræ cōmendauit, anno Domini MCCCCXCIIII. Porrò anno Domini MCCCCXCIII. de licentia Domini Reuerendi & Patris Domini Henrici de Bergis Cameracensis Episcopi, quam post multas sollicitudines & labores, altera die Sancti Lucæ Euangelistæ gratiosè obtinui, consecratus est locus, altera die undecim Millium Virginum, per Reuerendum Dominum Gotfridū Episcopum Dagnensem Domini Cameracensis in spiritualibus Vicariū & Suffraganeum, in Oppido Antvverpiense, Vbi consecratione completa, Missarum solēnia celebraui primus, & in die Apostolorum populo uerbum Diuinum prædicaui bina uice & alijs diebus Festis. Et quia Domini de Capitulo grauiter nos molestabant, ex præcepto Reuerendi Magistri nostri Ioannis Cattendic, qui huius operis fuit actor principalis, pergens Coloniam, multis precibus emolitus, descendit Reuerendus Pater noster Prouincialis, ut fraternalem cum Dominis de Capitulo unionem ageret. Sed quia nihil profecit, cum indignatione ad Coloniam remeauit. Tandem post festum Epiphaniæ Reuerendus Magister noster

Egidius

Egidius Fabri, qui prius Magistro Prouinciali assistebat, & sui coadiutores, in die Sanctæ Agnetis, post multas dietas in unam cum Dominis de Capitulo conuenerunt fraternalem unitatem. Ad laudem Omnipotentis Dei, suæq; Genitricis Mariæ. Amen.

CIRCA hæc tempora Reuerendus Pater Rumoldus de Laupach Prior Conuentus Franchfordensis Ordinis nostri, Lector Sacræ Theologiæ ad multorum mercatorum diuersarum Nationum instantiam, qui in itineribus multorum periculorum, precibus Beatissimæ Annæ sæpe se liberatos & præseruatos cognouerunt, ac repetitis uicibus in temporalibus & spiritualibus adiutos, ex præmeditata deliberatione, & deuotione syncera, ad gloriam Omnipotentis Dei, & reuerentiam Virginis Intemeratæ Mariæ, suorumq; prædignissimorum parentum Annæ & Ioachim, totiusq; eiusdem parentelæ spiritalem congregationem seu fraternitatem, anno Domini MCCCCLXXXI. in Festo Natiuitatis Beatæ Mariæ Virginis, utriusque sexus diuersarum personarum erexit. Quam ascribendam intitulandamq; Matronæ prædigniori sacratissimæ Annæ & collegæ suo pastori Ioachim decreuit. Innocentius uero Octauus prædictam Confraternitatem, cum quibusdam Priuilegijs confirmauit. Similiter Dominus Bertholdus Maguntinensis Archiepiscopus. Hinc post ingentis structuræ inceptum schema & fermè totaliter consummatum, post allatas Sacrosanctæ Annæ Reliquias de Lugduno magnis cum periculis & laboribus, postque alias uarias uni homini intolerabiles curas & operas, post uaria loca septis nostri Conuentus Franchfordensis apposita, non sine multorum Consulum & Ciuium indignatione nobis incorporata, capellam in eodem Conuentu laboriosissimè construxit ad honorem Sanctissimæ Annæ. Vbi est tabula pretiosi operis argentea pro conseruandis Sanctissimæ Annæ Reliquijs, ab adunatis Confratribus ferè quatuor millibus reposita. Tandem iuit ad Christum Nonis Octobris, anno Domini MCCCCXCVI. Ad cuius Fraternitatis robur, & fidelium mentium ad Beatissimam Annæ deuotionem excitandam, Magnus Pater Dominus Ioannes Spanhemensis Abbas supradictus, anno Domini MCCCCXCIIII. clarum opus in Laudem Sacratissimæ Annæ conscripsit.

Diuersi Summi Pontifices Ordinis nostri Benefactoribus quasdam contulerunt Indulgentias. *Cap.* 15.

Leo Papa Quartus.

LEo Papa Quartus, qui electus fuit anno Domini DCCCXLVIII. contulit omnibus Christi fidelibus Ecclesias nostras uisitantibus in Natiuitate Christi, in die Sancto Paschæ Apostolorum Petri & Pauli, Penthecostes, Assumptionis, Natiuitatis, Annunciationis, Purificationis Dei Genitricis Mariæ, Sancti Michaelis Archangeli, Omnium Sanctorum, in duobus Festis Sanctæ Crucis, Natiuitatis Sancti Ioannis Baptistæ, Sanctorum Martyrum Fabiani & Sebastiani, in die Parasceues, & per Octauas dictarum Festiuitatum, in diebus Vocabulorum Omnium Ecclesiarum Ordinis nostri, vij. Annos, & totidem Quadragenas.

Adrianus Secundus, & alij multi.

Adrianus Secundus, Stephanus Quintus, Sergius Tertius, Ioannes Decimus, Ioannes xj. Sergius Quartus, Innocentius Quartus, in prædictis festiuitatibus, & in earum Octauis, tertiam partem omnium peccatorum, in Domino relaxarunt. Clemens Tertius, Alexander Secundus, Gregorius Quintus, Gregorius Septimus, in prædictis festiuitatibus & in qualibet earundem, similem gratiam largiti sunt.

Ioannes xx.

Ioannes xx. in omnibus diebus Quadragesimæ, & in omnibus festiuitatibus principalibus totius anni, duos Annos, & duas Quadragenas.

Benedictus Decimus.

Benedictus Papa x. qui ter in Hebdomada tempore Quadragesimali, secunda, quarta, & sextis Ferijs, & etiam in Festis Vocabulorum, necnon diebus Sabbathis ob Beatæ Dei Genitricis reuerentiam, & in diebus Dominicis piè uisitarēt, xl. annos, & totidem Quadragenas, & omnium peccatorum septimæ partis remissionem, in Domino relaxauit, omnes Indulgentias & peccatorum Remissiones suorum Prædecessorum duplicando.

Vrbanus Tertius.

Vrbanus Tertius in omnibus diebus Quadragesimæ, & in omnibus festiuitatibus principalibus Anni, duos Annos, & duas Quadragenas.

Gregorius Octauus, & Innocentius Quartus.

Gregorius Octauus, Innocentius Quartus, contulerunt qualibet die cuilibet dicenti Pater Noster, & Aue Maria, in Ecclesijs nostris pro Viuis & Defunctis, xl. dies.

Clemens Tertius.

Clemens Tertius in omnibus festiuitatibus principalibus Anni, & in tota Quadragesima, duos Annos, & ij. Quadragenas.

Innocentius Tertius.

Innocentius Tertius in diebus Natiuitatis Christi, Circuncisionis, Epiphaniæ, Resurrectionis, diebus omnibus Quadragesimæ, & quinque festiuitatibus Beatæ Mariæ, & in diebus Octauarum, duos Annos & duas Quadragenas.

Honorius Tertius.

Honorius Tertius in festis Vocabulorum, in die Parasceues, in die Sanctæ Crucis, in die Natiuitatis, Annunciationis, Purificationis, Assumptionis Dei Genitricis Mariæ, xl. Annos, & totidem Quadragenas.

Gregorius Nonus.

Gregorius Nonus in omnibus

nibus diebus Quadrageſimæ & Feſtiuitatibus principalibus Anni, duos Annos, & ij. Quadragenas. Alexander Quartus in omnibus Quadrageſimæ diebus in omnibus Feſtiuitatibus Anni, unum Annum, unā Quadragenam. Vrbanus Quartus in Feſtiuitatibus, & per Octauas Natiuitatis, Circuncisionis, Epiphaniæ, & per omnes dies Quadrageſimæ, Reſurrectionis, Aſcenſionis, Penthecoſtes, Corporis Chriſti, ac quinque Feſtiuitatibus Beatæ Mariæ Virginis, omnium Sanctorum, omnium Apoſtolorum & Euangeliſtarum, omnes Indulgentias ſuorum Prædeceſſorum duplicando, unum Annum, & unam Quadragenam relaxauit. Clemens Quartus in omnibus diebus Quadrageſimæ, in Reſurrectione & Aſcenſione Domini, Penthecoſtes, Corporis Chriſti, Ioannis Baptiſtæ, omnium Apoſtolorum, Mariæ Magdalenæ, quinque Feſtiuitatibus Beatæ Mariæ, omnium Sanctorum, Natiuitatis Domini, Circuncisionis, Epiphaniæ, in Dedicatione Eccleſiarum ſeu altarium, & per omnes Octauas. In ſtationibus totius anni, in Generalibus & Prouincialibus Capitulis quamdiu durauerint, in diebus Sanctorum, quorum corpora requieſcunt in noſtro Ordine, centum Annos, & totidem Quadragenas. Idem Clemens Quartus. In die Natiuitatis, Annunciationis, Purificationis, Aſſumptionis Mariæ, xxx. Annos, xxx. Quadragenas. Ioannes xxij. In Natiuitate, Annuntiatione, Purificatione, Aſſumptione Virginis Glorioſæ, xl. Annos, & xl. Quadragenas. Vrbanus Quintus. In Annunciatione Virginis Mariæ, vij. Annos, & vij. Quadragenas. Nicolaus Quartus. In omnibus Feſtiuitatibus anni principalibus, & in tota Quadrageſima, unum Annum, unam Quadragenam. Nicolaus Quintus omnes Indulgentias & peccatorum Remiſſiones à ſupradictis Prædeceſſoribus ſuis conceſſas, duplicauit in prædictis diebus & feſtis, & Annos ſeptem, & totidem Quadragenas in Domino relaxauit. Sixtus Quartus, & Innocentius Octauus in Annunciatione, Viſitatione, Aſſumptione, Natiuitate, Conceptione, Præſentatione ac Purificatione Virginis Glorioſæ, & per Octauas, & in diebus Vocabulorum, xxx. Annos, & totidem Quadragenas. Conſequenter Leo Quartus his qui domos confractas Ordinis noſtri reficiunt, ſeptem Annos & ſeptem Quadragenas. Adrianus Quintus, Stephanus Quintus, Sergius Tertius, Ioannes x. Ioannes xj. Sergius Quartus, Innocentius Quartus, omnibus qui domos confractas refecerint, pro fabricis eccleſiarum munera dederint, qui Confraternitatem Ordinis aſſumpſerint, Calicem pro Miſſis celebrandis, uel Tobalias ſeu Mappas erogauerint, qui in præmiſſis uel quolibet præmiſſorum manus porrexerint adiutrices, qui in ſuis ultimis teſtamentis nobis aliquid legauerint, tertiam partem

Alexander Quartus.

Vrbanus Quartus.

Clemens Quartus.

Ioannes 22.

Vrbanus Quintus.

Nicolaus Quartus.

Nicolaus Quintus.

Sixtus Quartus.

Leo Quartus.

Adrianus Quintus, & alii ſex.

Clemens Tertius & alij Tres. Honorius Tertius.

tem omnium peccatorum in Domino relaxarunt. Clemens Tertius, Alexander Secundus, Gregorius Quintus, Gregorius Septimus, eandem gratiam largiti sunt. Honorius Tertius manus adiutrices nostris Fratribus porrigentibus xl. Annos & totidem Quadragenas in Domino relaxauit. Honorius Quartus, Innocentius Quartus, Fratribus manus adiutrices porrigentibus, omnium peccatorum suorum polliciti sunt. Vrbanus Sextus, tres Annos & totidem Quadragenas omnibus concessit Christi fidelibus, qui Ordinem nostrum, seu Fratres Beatæ Mariæ Virginis nominauerint. Sixtus Quartus, Innocentius Octauus, xxx. Annos & totidem Quadragenas concesserunt, qui ad emptionem ornamentorum, Ecclesiarum complementum, & augmentum Diuini cultus, ac paramentis porrexerint manus adiutrices.

Honorius Quartus.

Vrbanus Sextus.

Sixtus Quartus.

Vnde dicitur Religio.

QVIA Heliam Prophetarum eximium, omnium Religiosorum nisus sum asserere Patriarcham, Sanctorum testimonijs, & fontale principium, hoc uelim pium lectorem attente ruminare, quòd Religio dicitur à Religo, eo ꝙ nos religet ad Dei seruitium & cultum. Vel à Relego, quia Religiosi relegunt & retractant quæ Dei sunt. Vel à Rigeo, eo ꝙ Rigida sit. Igitur post primorum lapsum Parentum, Humani Generis custos peruigil Deus, statim prouiderat posteritati stirpis humanæ, occiso Abel iusto exemplar, unde haberet uero bono adhærendi cognitionem, & summum malum fugiendi. Nam Seth qui se religauit Deo, ueraciter obediendi, filium genuit Religiosissimum, Enos nomine. Iste cœpit inuocare nomen Domini, scilicet cultura speciali, & seruitio singulari, secundum Postillam Nico. de Lyra, Genesis Quarto. Vnde Filij Seth dicuntur Filij Dei. Consequenter Enoch, quia ambulauit cum Deo, id est in latria uerè Religionis Deo seruiuit. Genesis Quinto, transtulit illum Deus, & non apparuit. Huius Sanctissimi Religiosi Seth Religio durauit in posteris suis annis mille sexcentis quadraginta duobus secundum Orosium, usque scilicet, Sancti Iusti & Sapientissimi viri Noe tempora. De quo Genesis v. Iste consolabitur nos ab operibus manuum nostrarum in terra cui maledixit Deus. Hic vir Religiosissimus, solus eo tempore iustus, Genesis vij. Prædicauit populo peccatori, à Religione Seth deuianti, centum viginti annis pœnitentiam, secundum Lyram. Nam multa malitia hominum erat in terra, & cuncta cogitatio illorum erat intenta ad malum. Istis non obstantibus, Misericors Deus semper eruditos uiros conseruauit, qui uitam suam ad Deum religiosè seu religatè statuerent. Diluuio igitur finito, Religio Seth in filijs Noe, scilicet Sem & Iaphet, & illorum posteris, vsque ad tempora Abrahæ fuit Deo ordinante obseruata per Heber & cæteros Sapientes. Abraham uerò Propheta San-

Nicolaus de Lyra super Gen. 4.

Gen. 5.

Orosius.

Gen. 5.

Gen. 7.

ta Sanctissimus Religionem Seth nedum continuauit, uerum etiam Dei mandato, signaculo Circuncisionis reddit perfectiorem. Ipse ædificauit altare Domino, & inuocauit nomen Domini, Genesis xij. Præcepit igitur filijs suis Religionem Seth firmiter obseruare. Vnde dicitur Genesis xviij. Num celare potero Abraham? scio enim quod præcepturus sit Filijs suis, & domui suæ post se, ut custodiant uias Domini, & faciant iudicium & iustitiam. De Isaac enim habetur Genesis xxiiij. quod egressus fuerat ad meditandum in Agro, inclinato iam die, id est ad orandum, ut dicunt Glossatores. At uero Moyses Dei præcepto singularem Tribum, scilicet Leui peculiariter ad Diuinum cultum instituit, quatenus à Sacerdotibus, Scribis, & Senioribus, atque Leuitis populi restringerentur à peccatis, & per sacra scripta & doctrinas, confirmarentur in bonis. Post mortem autem Moysi Iesus Filius Nauæ, & duodecim Duces, usque ad tempora Samuelis, eandem Religionem Seth erant continuantes cum Heli. Post istos Samuel Propheta Dei electus singulari modo, Religionem Seth ampliauit. Ipse enim nedum de Tribu Leui, uerum etiam uniuersaliter de omni Tribu Israel, Cuneum Prophetarum, id est Religiosorum collegit in unum. 1. Reg. 10. & 1. Reg. 19. Sub tribus tamen principalioribus punctis omnium Religiosorum eos non instituit. Nam & Samuel Filios habuisse, Regum testatur Historia. Deinde prostrato Saul, Dauid Prophetarum eximus, cumulum Deo religiose seruientium multipliciter augmentauit. Venit tandem post Dauid, electorum Dei Prophetarum numerus copiosus, inter quos Helias Propheta apparuit, qui Religionem Seth, sub Noe & Abraham continuatam, sub Moysen quantum ad Tribum Leui singulariter electam, à Samuele singulari modo institutam & excultam, nedum continuauit, selegit, & excoluit, sed in se & suis Discipulis perfecit & consummauit, quantum ad Obedientiam, Paupertatem, & Castitatem perpetuam. Huius Discipuli principales Libro Primo Capitulo Quarto, descripti sunt. Post decessum Sanctissimi Viri Helisei eius Discipuli egregij, Propheticæ Religionis seu Helianæ surgentes, sua doctrina populum erudiebant. De istorum numero fuerunt Isaias, Micheas, Morastices, Oseæ, Iohel, Amos, Naum, Abacuc, Sophonias, & ex utero Matris Deo consecratus Virgo Hieremias. Hi & alij complures usque ad Transmigrationem. Deinceps sub Transmigratione & post, magnus Ezechiel, virgineus Daniel, Zacharias, Aggeus, & Angelus Domini, dictus Malachias, Gloriosus Mardocheus, Iesus filius Syrach, atque talium Carmelitarum multi, peccata repressisse populi inueniuntur, usque ad tempora Christi, uerbo, exemplo, mundum opacum illustrantes. Septima uero ætate uenit Christus Iesus, Propheta Prophe-

Gen. 12. Gen. 18. Gen. 24. 1. Reg 10. & 1. Reg. 19. Omnes qui Carmelitæ fuerunt recensentur.

tarum, omnium Religiosorum Princeps & Caput. Hic Heliæ Religionem, prius quantum ad tria principalia puncta perfectam consummauit, tum numero personarum, tum sanctitate uirtutum. Tunc crescente segete, & Christo incrementum dante, floruerunt Carmelitæ Sanctissimi Ioannes Baptista amicus sponsi, Andreas Apostolus, Marcus Euangelista, Petri Apostoli Cancellarius & Notarius, Cleophas, Sylas, Manaen, Magnus Enoch, Natanael in lege doctissimus, Agabus Propheta, Fronto Saturninus, Martialis, Ignatius, Egesippus Historiographus, & complures alij, omni scienti cogniti. Horum scripta propter temporis antiquitatem & distantiam, tum propter posterorum incuriam, aut certè propter Tyrannorum grassationem, ut plurimum non habentur. Et quis tantæ diligentiæ atque laboris, quis huius intelligentiæ atque splendoris, ut uniuersorum Carmelitarum Doctorum scripta, uolumina, tractatus, orationes, col ationes legere aut ruminare toto uitæ suæ æuo queat? vtpote, Basilij, Gregorij Nizeni, Hieronymi, Epiphanij, Ioannis Chrisostomi, Gregorij Nazanzeni, Ioannis 44. Episcopi Hierosolymitani, Rufini, Cyrilli Alexandrini Episcopi, Eutropij, Ioannis Damasceni, Eusebij Cremonensis, Serapionis, utriusque Macharij, Hylarionis, Isaac, Piamonis, Pambonis, Theonis, Magni Cæsarij, Milechij Episcopi Anthiocenis, Euticij Prioris Carmeli, Euagrij Monachi nostri, post Episcopi Anthioceni, Amphilocij, Euboli, Heraclidis, Zozimæ, Caprasij Abbatis Carmeli, & talium plurimorum. Et quid de modernis nostræ Religionis Carmeliticæ scriptoribus, Viris eruditis, aut Doctoribus dicam, utpotè de Bertholdo Doctore Parisiensi primo ordinis nostri Priore Generali Latino, Brocardo, Cyrillo Græco Doctore, & alijs ferè infinitis? de quibus supersedere iudicaui. Nam Venerabilis Abbas, Historiarum armarium Tritemius, tum in Libro de Ecclesiasticis Scriptoribus, & de Scriptoribus Germaniæ plura de nostris narrauit laude digna. Insuper in tractatu suo, quem prætitulauit de laudibus Carmelitarum, lxviij. nominatim, etiam quoad eorum scripta protunc sibi occurrentia compilauit. O celeberrimum felicemq; Patrem & Benedictinum Beatum, qui Benedictæ Virginis Fratres sic amauit, ut sui Ordinis initium, Patres & fundatores, Patronatum ipsum, ex uetusto obliuionis sepulchro in lucem aduexit. Qui torpentem sacram desidiam nostram acutissimis calcaribus urget. Qui uelut Angelus sub Iunipero Heliam dormitantem excitauit. Qui sic Carmelitanos omnes ad literarum sacrarum studia, ad meliorem animorum cultum amplexandum animauit. Cui se totum Ordo noster dat, deuouet, atq; tradit. Cui Diua Virgo Carmelitica Preses, facilē seruat aditum cœli. Cui Reuerēdissimus Pater Ordinis totius impartitur suffragia

Ioannes Tritemius.

suffragia & preces. Martinus uero Italus in sua oratione Rhetorica, commemorat Ordinis nostri Clarissimos uiros, scilicet Martinum Florentinum, Aluisium de Pannormi, Iuonem Berch, Britonem, Ioannem Alexij, Iulianum Brixiensem, Vincentium Tuscum, Blasium Siculum, Franciscum Marsiliensem, Guilhelmum Alconiensem, Benedictum Chachinensem, Petrum Chiraldi, Andream de Apinis, Ioannem Salemitanum, Collaudans & permaximè extollens Michaelem Lombardiæ. Sed quid præconij dignum, de Laurentio nostro Burello Diuinionensi dicere potero, Prouinciali Narbonico? Nam ut in suo Libro de Scriptoribus Ecclesiasticis, grauissimus Pater Ioannes Tritemius Spanhemensis Abbas dicit, est quidem Sacræ Theologiæ Doctor insignis, diuinis scripturis eruditus, secularibus literis egregiè doctus, ingenio excellens, & clarus eloquio. Hic metro exercitatus & prosa, scripsit opus celeberrimum in laudem Heliæ Carmelitarum Patriarchæ, quod prænotauit Heliadem. Insuper de illustribus uiris Ordinis nostri. Verum quia huius Tripartiti fasciculi seu trimeresti breuitas non sinit diutius pronunc in talibus immorari, uniuersos posteros & coexistentes meos obnixius rogo, ut cæteros nostri Ordinis uiros illustres addant huic operi. Cum his finem dicendi facio. Clamitent, garriant, insaniant detractores dicentes. Carmelitæ obscurum genus hominum, ubique terrarum abiectissimi sunt. Venia tamen ipsis (Patres) deprecanda est. Nam inuidia decepti, quæ bonorum inexorabilis semper hostis fuit, nobis detractare, non sua sponte compulsi sunt. Qui sunt qui sanctissimam Matrem Iesu, nec dum natam coluerunt? Nonne uiri Carmelitæ? Qui sunt qui Hierusalem celeberrimis Fidei Catholicæ doctrinis illustrant, ac pro eadem fide denique fusi sunt? Nonne uiri Carmelitæ? Qui sunt qui superuenientem Antichristum trucidabunt? Nonne uiri Carmelitæ? Videte ergo (Patres) quàm stolidè loquantur, qui semper nos lacerare conati sunt. Abiectos nos esse ferunt, non quod sumus, sed quod nos esse uehementer affectant. Quod si uelim, facile refellendum puto. Nam quod minus habet Italia, Græcia supplet. Quod desit Achinis, Celtebris copia est. Quod Celtebris abest, Anglicis abunde datur. Sed eis uelim gerere morem, atque omnia, quæ cupiunt, uno ore secum approbare. Quid tamen. Innumeras muscas, quoniam uolare didicerunt, paucis columbis anteferendas opinor. Tuis ergo maledictis incontinentissime detractor pone modum, sinistram linguam tuam comprime, nec his qui præstantissimi sunt, inconsiderata uoce calumniam dicas. Postremò dignitatem uestram Religiosi Patres uelut arbitror, satis audistis. Linguas hominum filo connectere, uel dentes pulsare malleo non possumus. Sed nostrum est flagi-

les

Martinus Italus enumerat Ordinis Carmelitarũ nonnullos Clarissimos Viros.

Contra Carmelitarum Aemulos.

les æmulorum paruifacere ſententias. Quò ergo uelint, modo loquantur. Nemo nobis id tollere poteſt, quin Carmelitæ à Filijs Prophetarum Montis Carmeli antiquum genus eorum traxerũt. Non enim prout Antoninus ſecunda parte, titulo iij. Capitulo iiij. aſſerere videtur, ſuſpicamur ab Helia exordium habuiſſe, ſed conſtanter & probatiſſimè fatemur. Nemo igitur id nobis tollere poteſt, quin Prophetarum, quod alijs nihil eſt, deinde Martyrum, Confeſſorum, Virginum, noſtro ſit Ordini copia. Quin innumeri ſint libri, quos ad Catholicam Fidem illuſtrandam in uniuerſum terrarum Orbem Carmelitæ confecerint. Quin omnia nobis abunde ſint, quibus alij ſeſe clariſſimos eſſe dicunt. Ad Gloriam & Laudem Sanctiſſimæ Trinitatis, ac Glorioſiſſimæ Virginis Dei Genitricis Mariæ, cuius titulo Sacer Ordo noſter in Sancta Eccleſia Catholica ſpecialiter inſignitur. Amen.

Contra Antoninum in ſecunda Parte Titulo 3. cap. 4.

Tertij, & Vltimi Libri Finis.

VENETIIS, MDLXIX.

Ex Typographia Dominici Guerrei, & Io. Baptiſtæ fratrum.

